BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Girl Online

ZOE SUGG

PRIMUL ROMAN SCRIS DE Zoella

Carti pentru cititori
Soaptele cartii

Doresc să dedic această carte tuturor celor care au făcut totul posibil. Celor care s-au abonat la canalul meu, care mi-au urmărit postările video și mi-au citit blogul, indiferent că asta s-a întâmplat în 2009 sau ieri. Susținerea voastră este neprețuită pentru mine. Nu există cuvinte care să exprime căt de mult vă iubesc. Fără voi această carte nu ar fi acum în mâna voastră.

În urmă cu un an…

22 noiembrie

Bine te-am găsit, lume!

M-am hotărât să-mi fac blog.

Acesta la care scriu chiar acum.

De ce, v-ați putea întreba?

Știți ce se întâmplă atunci când agiți o doză de Coca-Cola, pe care apoi o deschizi și lichidul se împrăștie peste tot? Ei bine, exact cam așa mă simt eu acum. Clocotesc în mine atâtea lucruri pe care aș vrea să le împărtășesc, însă nu sunt sigură dacă s-o fac.

Tatăl meu mi-a spus odată să încep să țin un jurnal. Zicea că un jurnal este un mod extraordinar în care putem să ne exprimăm până și cele mai intime gânduri. Mai spunea că îmi va prinde foarte bine să îl pot reciti mai încolo, la maturitate, pentru că mă va ajuta "să apreciez cu adevărat anii adolescenței". Hm, vă dați seama că a trecut atât de mult timp de când a fost el adolescent, că a uitat cum este de fapt.

Chiar și așa, am încercat… să țin un jurnal. Am reușit să scriu în el de trei ori până să renunț definitiv. Totul suna cam așa:

Astăzi a plouat, mi-am nenorocit pantofii. Jenny și-a pus în minte să chiulească de la mate. S-a răzgândit. În timpul orei de științe, lui John Barry i-a curs sânge din nas, deoarece și-a înfipt în el un creion. Am râs de el. Nu a părut să-i pese. A fost ciudat. Noapte bună.

Nu e chiar Bridget Jones, nu-i așa? Aduce mai degrabă cu "nu am chef de așa ceva".

Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, n-are niciun sens să mă apuc să-mi scriu gândurile într-un jurnal.

Mi-ar plăcea să știu că cineva, undeva, poate citi ce am eu de spus.

Acesta este și motivul pentru care am decis să încerc să scriu pe blog: am vrut să am un loc în care să pot spune *cuiva* exact ceea ce vreau, când vreau și cum vreau. Să nu trebuiască să-mi fac griji că lucrurile pe care le spun nu sunt nemaipomenite, că mă vor face să par nătroadă sau mă vor face să îmi pierd prietenii.

De aceea acest blog este anonim.

Ca să pot fi eu însămi.

Prietenul meu cel mai bun, Wiki, (nu este numele lui adevărat, apropo; nu-i pot spune numele pentru că atunci blogul nu ar mai fi anonim) ar spune că faptul că țin să-mi păstrez anonimatul ca să fiu eu însămi este "o tragedie greacă". Dar ce știe el? Nu este o adolescentă cu probleme de anxietate. (De fapt e un adolescent cu probleme legate de părinți, dar asta este o altă poveste.)

Chiar stau să mă întreb uneori dacă nu cumva am probleme de anxietate *din cauză că* sunt adolescentă. Hai să fim sinceri, există multe lucruri care să-ți provoace stări de anxietate.

Principalele zece motive care provoacă adolescentelor astfel de stări:

1. Întotdeauna trebuie să arăți perfect

2. Asta coincide de obicei cu momentul în care hormonii tăi decid să o ia razna

3. Ceea ce face ca fața ta să fie mai plină de coșuri ca niciodată (așa că numărul unu devine imposibil)

4. Ceea ce coincide, din nou, cu primul moment din viața ta când ai libertatea să-ți cumperi ciocolată când ai chef (lucru ce înrăutățește situația de la numărul 3!)

5. Din senin, tuturor le pasă cu ce te îmbraci

6. Hainele pe care le porți trebuie să arate și ele impecabile

7. Apoi, se presupune că știi să pozezi ca un top model

8. Ca să îți faci un selfie îmbrăcată în ținuta zilei

9. Pe care apoi să îl distribui pe rețelele de socializare ca să îl vadă toți prietenii

10. Să fii teribil de atrăgătoare pentru sexul opus (*în condițiile în care trebuie să te descurci cu toate situațiile de mai sus*)

Vă rog să vă imaginați cum, în acest moment, oftez teatral, din tot sufletul.

Dar sunt sigură că nu sunt singura adolescentă care se simte astfel, nu-i așa?

Îmi place să cred că, în taină, toate adolescentele simt același lucru ca mine.

Și, poate că atunci când ne vom da seama că toate simţim la fel, nu vom mai pretinde că suntem ceea ce nu suntem.

Ar fi extraordinar.

Până atunci însă voi fi cât se poate de sinceră pe acest blog. Și cât se poate de nesinceră în viaţa de zi cu zi.

Am de gând să spun lucrurilor pe nume și ar fi grozav dacă și voi (*indiferent cine sunteţi*) veţi veni alături de mine.

Acesta poate fi colţul nostru de internet unde putem vorbi despre ce înseamnă cu adevărat să fii adolescentă, fără să fie nevoie să ne prefacem că suntem ceea ce nu suntem.

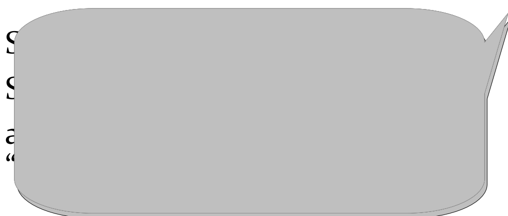
Mai îmi place și să fac fotografii (nu vă unge pur și simplu pe suflet felul în care fotografiile reușesc să eternizeze momente speciale? Apusuri de soare minunate, petreceri de zile de naştere, brioșe cu caramel sărat, brioșe cu multă glazură...) Așa că voi posta și multe poze. Cu siguranță nu voi posta selfie-uri, evident din motive de siguranță.

Așa, cred că asta e totul pentru moment.

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL UNU

În prezent...

Mă uit la mesajul pe care îl primisem de la Elliot. Cât timp am urmărit repetiția cu costume pentru *Romeo și Julieta* (trei ore din viața mea pe care nu le voi mai recupera *niciodată*), Elliot m-a bombardat cu sute de mesaje diverse despre Shakespeare. Face asta ca să nu apuc să mor de plictiseala care mă copleșește, dar să fim serioși acum, chiar are cineva nevoie să știe că Shakespeare a fost botezat în 1564? Sau că a avut șapte frați?

— Penny, poți să îi faci, te rog, o poză Julietei când apare din rulotă?

Pun mâna rapid pe aparatul de fotografiat și îi fac semn din cap domnului Beaconsfield.

— Sigur că da, domnule.

Domnul Beaconsfield este profesorul de arta dramatică pentru cei din clasa a unsprezecea. Este unul dintre profesorii aceia cărora le place să fie pe aceeași lungime de undă cu elevii, unul dintre aceia care au părul plin de gel și care le spune "spuneți-mi Jeff". Tot el este motivul pentru care acțiunea versiunii noastre de *Romeo și Julieta* este plasată într-un ghetou din New York, iar Julieta apare din rulotă, nu în balcon. CMBPL

1 (În engl.) Cam amestec literele.

(Cea Mai Bună Prietenă din Liceu) a mea, Megan, îl iubeşte pe domnul Beaconsfield, dar nu e mai puţin adevărat că şi el îi dă mereu rolurile principale din piese. Ca să fiu sinceră, mie mi se pare că el e cam ciudat. Nu cred că profesorii ar trebui să vrea să-şi piardă vremea cu elevii. Ei ar trebui să sublinieze prin cărţi şi să-şi facă griji legate de inspecţii sau de orice altceva li se poate năzări prin cancelarie.

Urc scările din laterala scenei şi mă ghemuiesc sub Megan. Are pe cap o șapcă inscripționată "SWAG[2]" și de gât îi atârnă un lanţ gros care imită aurul, de care e prins simbolul dolarului, tot dintr-un material care imită aurul. Sunt singură că nici moartă nu ar fi purtat hainele acelea altundeva decât pe scenă. Atât de mult îl iubea pe domnul Beaconsfield. Tocmai mă pregătesc să fac o poză când o aud şuierând spre mine.

— Ai grijă să nu-mi prinzi coşul, îmi spune printre dinţi.

— Ce-ai spus? îi şoptesc.

— Coşul de pe nasul meu. Ai grijă să nu se vadă în poză.

— Aha. Bine.

Mă mut într-o parte şi micşorez distanţa focală. Lumina din unghiul acesta nu este grozavă, dar măcar nu se vede coşul. Fac fotografia și dau să plec de pe scenă. Când fac asta, îmi arunc privirea prin sală. În afară de domnul Beaconsfield și doi asistenţi de regie, nu mai e nimeni. Instinctiv, răsuflu uşurată. Să zic că nu prea îmi place aglomeraţia e ca şi cum aş spune că lui Justin Bieber nu îi plac paparazzi. Nu îmi dau seama cum de oamenii sunt în stare să joace pe scenă. Eu nu fac decât să urc

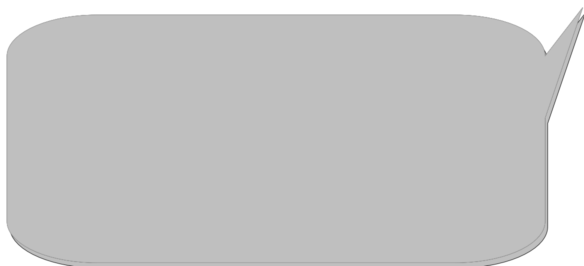
[2] Sexy, cool (argou). În acest ton, poate fi interpretat și ca acronim S.W.A.G. (Secretly We Are Gay), pentru a ironiza noul sens de sexy sau cool al acestui cuvânt.

acolo pentru câteva secunde, ca să fac o fotografie, şi nu îmi e totuna.

— Mulţam, Pen, îmi spune domnul Beaconsfield în timp ce mă grăbesc să cobor scările.

Un alt obicei al său care te face să te crispezi: felul în care ne spune pe nume de alint. Hai să fim serioşi!

Exact când ajung la locul meu din marginea scenei, acela în care mă simt în siguranţă, aud că telefonul bâzâie din nou.

Mă uit spre Ollie, care e acum cu ochii la Megan.

— *Dar taci! Ce străluceşte-acolo oare?*[3] rosteşte el în cel mai groaznic accent new-yorkez.

Nu pot decât să oftez. Deşi Ollie are un costum chiar mai oribil decât al lui Megan, care îl face să pară o combinaţie dintre un invitat al lui *Jeremy Kyle* şi Snoop Dog, reuşeşte totuşi să arate haios.

Elliot îl urăşte pe Ollie. Crede că Ollie este un îngâmfat şi îi spune Selfie-ul în carne şi oase, dar, ca să fim sinceri, nu îl cunoaşte cu adevărat. Elliot merge la o şcoală particulară din Hove. L-a văzut pe Ollie doar când ne-am întâlnit întâmplător cu el pe plajă sau în oraş.

3 Romeo şi Julieta, William Shakespeare, ACTUL DOI, SCENA 2, traducere de St. O. Iosif, text revăzut de Al. Philippide, Ed. Humanitas, 2012

— N-ar trebui ca Penny să-mi facă și mie o poză în scena aceasta? întreabă Ollie, după ce ajunge în sfârșit la finalul scenei sale.

Încă vorbește cu accent american, pe care îl folosește de când a obținut rolul. Se pare că toți actorii bine cotați fac asta. Ei numesc asta “metodă de interpretare cât mai aproape de personaj”.

— Desigur, Ollie, amice, îi răspunde “Spune-mi Jeff”. Pen?

Îmi pun jos telefonul și alerg pe scări.

— Ai grijă să faci poza din partea care mă avantajează, bine? îmi șoptește Ollie de sub șapcă.

Pe a lui e inscripționat cu pietricele negre cuvântul STUD[4].

— Sigur că da, răspund. Ăăă, și care este aceea?

Ollie se uită la mine de parcă aș fi nebună.

— Fiindcă este atât de greu să-ți dai seama, șoptesc, roșie la față ca racul.

Ollie se încruntă în continuare.

— Fiindcă mi se pare că arăți la fel de bine din amândouă profilele, spun simțind cum mă cuprinde disperarea.

Doamne, Dumnezeule! Ce m-a apucat? Parcă îl și aud pe Elliot țipând oripilat. Din fericire, Ollie începe să zâmbească. Deja pare mult mai copilăros și categoric mai abordabil.

— Din partea dreapta, îmi spune și se întoarce cu fața la rulotă.

— Vorbim despre, ăăă, dreapta mea sau a ta? întreb vrând să fiu cât se poate de sigură.

— Hai odată, Pen. Nu avem toată ziua la dispoziție! strigă domnul Beaconsfield.

---

[4] (În engl.) Armăsar, la figurat.

— Dreapta mea, şuieră Ollie, privindu-mă din nou ca şi cum nu eram în toate minţile.

Până şi Megan se încruntă acum la mine. Fac fotografia, simţind cum îmi arde faţa. Nu mai apuc să fac nimic din ceea ce fac de obicei, adică să verific lumina sau unghiul, doar apăs pe buton şi plec de acolo împleticindu-mă.

După ce repetiţia se termină în sfârșit, iar eu aflu de la Elliot că Shakespeare avea doar optsprezece ani când s-a însurat și că a scris treizeci şi opt de piese de teatru în total, o parte din noi plecăm la vagonul restaurant al lui JB ca să ne luăm *milkshake* și cartofi prăjiţi.

Cum ne apropiem de faleză, Ollie vine alături de mine.

— Ce mai faci? mă întreabă în accentul fals, tărăgănat, de New York.

— Hm, bine, mulțumesc, îi răspund și, instantaneu, simt cum mi se înnoadă limba.

Acum, că nu mai este în costumul de Romeo gangster, arată chiar mai bine. Părul blond, de tip care face surfing, este răvășit într-un mod studiat și ochii lui albaștri strălucesc precum marea în soarele iernii. Sinceră să fiu, nu ştiu sigur dacă este genul meu, prea e o combinaţie reușită între solistul unei trupe de băieţi şi un atlet, dar pentru că nu sunt deloc obișnuită să mă bucur de toată atenţia amorezului şcolii, nu am cum să nu mă simt stânjenită.

— Mă întrebam... spune zâmbind obraznic spre mine.

Pe loc, vocea mea interioară se apucă să-i termine propoziția: *Ce ți-ar plăcea să faci în timpul liber? Cum de nu te-am remarcat până acum? Ți-ar plăcea să ieșim împreună?*

— ... dacă aş putea să mă uit la fotografia pe care mi-ai făcut-o. Doar ca să mă asigur că am ieșit bine.

— A... hm... sigur. Da, bine. Ți-o arăt când ajungem la JB.

Și brusc, simt cum nimeresc într-o groapă. Mă rog, nu era una prea adâncă și nici măcar nu am dispărut cu totul în ea, ci am reușit doar să nu scap din mână mâncarea și să mă împleticesc, ceea ce mă face să par la fel de atrăgătoare și de sofisticată ca un bețiv sâmbăta seara. Acesta este unul dintre motivele pentru care urăsc orașul Brighton, în care trăiesc. Pare să fie plin de gropi, care există doar ca să calc eu în ele. Depășesc momentul cu eleganță și, din fericire, nici Ollie nu pare să fi observat ceva.

Când ajungem la rulota restaurant a lui JB, Ollie aterizează exact în separeu lângă mine. O văd pe Megan ridicând din sprâncene și dintr-odată mă simt vinovată. Megan se pricepe foarte bine să mă facă să mă simt așa. Îmi întorc privirea și aleg să mă uit la decorațiunile de Crăciun care împodobesc restaurantul: coronițe de beteală verde și roșie și un Moș Crăciun mecanic care strigă "ho, ho, ho!" de câte ori trece cineva pe lângă el. Cu certitudine, Crăciunul este perioada mea preferată din an. Are ceva ce mă liniștește întotdeauna. După câteva momente, îi privesc din nou pe cei de la masă. Din fericire, Megan este absorbită de conversația pe care o are la telefon.

Degetele îmi tresaltă de nerăbdarea provocată de inspirația unei noi postări pe blog. Câteodată am impresia că școala este scena unei piese de teatru, iar noi trebuie să ne jucăm tot timpul rolurile stabilite. În piesa noastră de zi cu zi, Ollie nu trebuie să se așeze lângă mine; trebuie să se așeze lângă Megan. Nu că ar ieși împreună, ci pentru că sunt pe aceeași treaptă pe scara socială. În plus, Megan nu calcă *niciodată* în gropi. Ea doar alunecă grațios prin viață, cu părul șaten strălucitor și

îmbufnată. Gemenele vin şi ele pe banchetă lângă Megan. Se numesc Kira şi Amara. Nu au roluri cu replici în piesă şi Megan le tratează exact aşa, ca pe nişte figurante pe lângă actriţa principală.

— Să vă aduc ceva de băut? ne întreabă o chelneriţă care a venit la masa noastră cu un carneţel şi un rânjet.

— Ar fi grozav, spune Ollie tare, în accentul american, iar eu nu pot să nu mă crispez.

Comandăm toţi shakeuri, în afară de Megan, care comandă o apă minerală, apoi Ollie se întoarce spre mine:

— Așadar, pot să văd?

— Cum? Ah, da!

Caut precipitată prin geantă după aparatul de fotografiat și încep să derulez fotografiile. Când ajung la cea cu Ollie, îi dau aparatul. Îmi ţin respiraţia în timp ce aștept răspunsul lui.

— Fain, zice el. Asta chiar arată bine.

— Oh, lasă-mă să o văd și eu pe cea cu mine, strigă Megan și înșfacă aparatul foto, după care începe să apese pe butoane ca o apucată.

Simt cum mă încordez. De obicei nu mă deranjează să împart lucrurile cu alţii, ba chiar am dat jumătate din ciocolatele din calendarul de advent fratelui meu, Tom, dar cu aparatul de fotografiat e altă poveste. Este ceea ce am mai de preţ. Este plasa mea de siguranţă.

— Dumnezeule! Penny! izbucneşte Megan. Ce ai făcut? Parcă am mustaţă.

Trântește aparatul de fotografiat pe masă.

— Ai grijă, îi spun.

Megan mă fulgeră cu privirea, apoi ia din nou aparatul și începe să bâjbâie pe la butoane.

— Cum şterg fotografia cu mine?

Îi smulg aparatul din mână, e drept, cam tare și una dintre unghiile ei false se prinde de curea.

— Au! Mi-ai distrus unghia!

— Tu puteai să-mi distrugi aparatul de fotografiat.

— Doar de asta îţi pasă? îmi aruncă ea și mă fixează cu privirea de peste masă. Nu este vina mea că ai făcut o fotografie atât de proastă.

În minte mi-a și apărut un răspuns: *Nu sunt eu de vină că m-ai făcut să te fotografiez din poziția aia doar pentru că ți-a ieșit ție un coș.* Dar m-am oprit înainte să scot vreun cuvânt.

— Lasă-mă să văd, zice Ollie, luându-mi aparatul de fotografiat din mână.

În timp ce el izbucnește în râs și Megan îmi trimite priviri mai ucigătoare, simt cum o bine cunoscută încordare îmi chinuiește gâtul. Încerc să înghit, dar îmi este imposibil. Mă simt prinsă în acel separeu ca într-o capcană. *Te rog, nu lăsa să se întâmple asta din nou,* imploram în tăcere. Dar se întâmplă. Un val de căldură intensă îmi năpădește corpul și abia mai respir. Din fotografiile atârnate pe pereţi, vedetele de cinema încep dintr-odată să se zgâiască la mine. Muzica de la tonomat este brusc prea tare. Culoarea scaunelor roșii este prea puternică. Indiferent ce fac, simt că nu îmi mai pot controla propriul corp. Palmele încep să transpire și inima să bată cu putere.

— Ho, ho, ho, începe să strige Moșul Crăciun mecanic de lângă ușă.

Dar nu mai pare vesel. E ameninţător.

— Trebuie să plec, spun în șoaptă.

— Dar cum rămâne cu fotografia? începe Megan să se smiorcăie, dându-și peste umăr părul ei cu șuvițe întunecate.

— O voi șterge.

— Dar *milkshake*-ul tău? spune Kira.

Iau din geantă câțiva bani și îi pun pe masă, sperând ca nimeni să nu observe cum îmi tremură degetele.

— Îl beți unul dintre voi. Tocmai mi-am amintit că trebuie să o ajut pe mama cu ceva. Trebuie să merg acasă.

Ollie mă privește și, pentru o clipă, am sentimentul că e dezamăgit.

— Ești în oraș mâine? mă întreabă.

Megan îl fulgeră cu privirea de peste masă.

— Cred că da.

Ard atât de tare, încât privirea mi se încețoșează. Trebuie să ies de aici, acum. Dacă mai rămân mult în separeul acesta prinsă ca într-o capcană, sunt sigură că voi leșina. E nevoie să-mi adun ultimele puteri ca să nu încep să strig la Ollie să se dea la o parte.

— Fain, îmi zice Ollie, iese din separeu și îmi dă aparatul de fotografiat. Poate ne vedem.

— Da.

Una dintre gemene, nu aș putea spune care dintre ele, încearcă să mă întrebe dacă mă simt bine, dar nu mă opresc să-i răspund. Nu știu cum, dar reusesc să ies din restaurantul rulotă și mă îndrept spre faleză. Aud țipătul strident al unui pescăruș, urmat de râsete stridente. Un grup de femei se îndreaptă clătinându-se spre mine, toate bronzate artificial și pe tocuri. Sunt îmbrăcate în tricouri de culoare roz Barbie, cu toate că e decembrie, iar una dintre ele are atârnată de gât o plăcuță de șofer începător. Urlu pe dinăuntru. Încă ceva ce nu-mi place la

viaţa din Brighton: felul în care este invadat orașul în fiecare vineri seara de petreceri de burlaci și burlace. Traversez în fugă drumul și mă îndrept spre plajă. Vântul te îngheaţă, dar exact de asta am nevoie. Stau pe pietricelele ude, privesc în larg și aștept ca valurile mării, care se zdrobesc de ţărm și care apoi se îndepărtează, să-mi îmblânzească bătăile inimii și să le aducă înapoi la normal.

CAPITOLUL DOI

Pentru cele mai multe dintre fete ar fi un spectacol bizar să-și găsească mama pozând pe scări în rochie de mireasă atunci când ajunge acasă. Pentru mine însă, acest lucru este ceva normal.

— Bună, draga mea, îmi spune cum intru pe ușă. Ce părere ai?

Se sprijină de balustradă și își întinde înainte unul dintre brațe, iar părul lung, castaniu roșcat i se revarsă peste față. Rochia de mireasă este albă ivoriu, în stil imperial și la gât are o garnitură de flori din dantelă. Este cu adevărat frumoasă, dar nu pot decât să dau din cap, atât sunt de agitată.

— Este pentru nunta care are ca temă Glastonbury, îmi explică mama coborând scările ca să mă sărute.

Ca de obicei, miroase a ulei de trandafiri și patchouli.

— Nu-i așa că îți place? Nu ți se pare că parcă scrie pe ea hippy?

— Hm, spun eu. E drăguță.

— Drăguță?

Mama se uită la mine de parcă aș fi nebună.

— Drăguță? Rochia aceasta nu este doar drăguță... este maiestuoasă... este divină.

— Este o rochie, draga mea, spune tata, ieșind în hol.

îmi zâmbește și ridică din sprâncene. Îi răspund cu același gest. Poate că sunt, fizic, bucățică mama, dar la fire mă asemăn mai mult cu tata: sunt mult mai cu picioarele pe pământ.

— Ai avut o zi bună azi? mă întreabă tata, îmbrățișându-mă.

— A fost în regulă, îi răspund, dorindu-mi din senin să am iarăși cinci ani, să mă ghemuiesc din nou la el în brațe și să-l rog să-mi citească o poveste.

— În regulă? tata se trage un pas înapoi și mă privește atent. Asta e de bine sau de rău?

— De bine, îi răspund, nedorind să creez și mai multă tensiune.

Zâmbește.

— Bine, atunci.

— Pen, poți veni să mă ajuți mâine la magazin? mă întreabă mama, privindu-se în oglinda de pe hol.

— Sigur. Când?

— Doar pentru vreo două ore după-masa, cât timp sunt la nuntă.

Mama și cu tata au o firmă pentru organizare de nunți, care se numește "To have and to hold[5]" și e într-un magazin din oraș. Mama a început afacerea după ce a renunțat la actorie ca să ne facă pe fratele meu, Tom, și pe mine. E specialistă în organizarea de evenimente cu teme excentrice. Dar se pricepe și să probeze toate rochiile de mireasă pe care le primește; bănuiesc că îi este dor de perioada când era actriță și se îmbrăca în diferite costume.

— Când mâncăm? întreb.

— Într-o oră, îmi răspunde tata. Fac plăcinta ciobanului.

Grozav, îi zâmbesc și parcă încep să mă simt om din nou.

Plăcinta ciobanului făcută de tata e minunată.

— Mă duc sus puțin.

---

5 Să iubești și să respecți, în traducere, fragment din jurămintele de căsătorie rostite de miri în cadrul slujbei oficiate în cadrul bisericii, în SUA.

— Bine, îmi răspund mama și tata la unison.

— Ha! a crăpat un drac, strigă mama, sărutându-l pe tata pe obraz.

Urc scările până la primul etaj și trec pe lângă dormitorul părinților mei. Pe măsură ce mă apropii de camera lui Tom, aud ritmuri înăbușite de hip-hop. Nu îmi plăcea să-i tot aud muzica, dar acum, că a plecat la universitate, nu mă mai deranjează, deoarece asta înseamnă că este acasă, în vacanță.

— Hei, Tom-Tom, strig când ajung în dreptul ușii lui.

— Hei, Pen-Pen, răspunde el.

Mă îndrept spre capătul palierului și încep să urc celălalt rând de scări. Camera mea este la ultimul etaj. Cu toate că este cu mult mai mică decât celelalte dormitoare, îmi place foarte mult. Cu tavanul înclinat și cu grinzi de lemn, creează o atmosferă extrem de primitoare și plăcută și este atât de sus, încât pot să întrezăresc la orizont, ca o linie subțire de albastru, marea. Chiar dacă afară este întuneric, gândul că marea este undeva, acolo, mă liniștește. Aprind șiragul de luminițe colorate, de poveste, care-mi decorează oglinda de la măsuța de toaletă și câteva lumânări cu aromă de vanilie. Apoi mă așez pe pat și trag adânc aer în piept.

Acum că sunt acasă, simt că pot, în sfârșit, să stau să mă gândesc liniștită la ce s-a întâmplat la restaurant. Este deja pentru a treia oară când mi se întâmplă așa ceva și simt cum teama prinde forma unui ghem care și-a găsit culcuș adânc în stomacul meu. Când mi s-a întâmplat pentru prima dată, am zis că nu e decât o întâmplare bizară. A doua oară am sperat că nu e altceva decât ghinion. Dar acum se întâmplă din nou... simt că încep să tremur și mă strecor sub plapumă. Pe măsură ce corpul mi se încălzește, îmi revin în memorie frânturi din copilărie, de

când era mică și mama îmi făcea din pături un cort în care să mă joc. Stăteam în cortul acela cu un teanc de cărţi și cu lanterna și citeam ore în șir. Îmi plăcea să am un loc în care să mă ascund de restul lumii. Sunt pe punctul să închid ochii și să mă ghemuiesc mai bine sub plapumă, când aud trei bubuituri puternice în peretele dormitorului. Elliot. Arunc plapuma de pe mine și bat și eu de două ori.

Elliot și cu mine suntem vecini de când ne știm. Și nu suntem doar vecini, suntem chiar vecini de dormitor, ceea ce e fain de tot. Am inventat codul de bătut în perete cu ani în urmă. Trei bubuituri înseamnă *Pot să vin la tine?* Două bubuituri drept răspuns înseamnă *Da, vino chiar acum*.

Mă ridic din pat și mă strofoc să ies rapid din hainele de școală ca să iau pe mine salopeta leopard de zăpadă. Elliot urăște salopetele. E de părere că cine le-a inventat ar trebui spânzurat de șireturile de la pantofi, cu capul în jos de pe cheiul Brighton, dar trebuie să ţinem cont de faptul că Elliot are un adevărat simţ al modei. Nu în sensul că ar fi sclavul ei, doar că are darul să facă să arate bine tot ce aruncă pe el la întâmplare. Îmi place să-i surprind ținutele în fotografii.

Când aud că se trântește ușa lui de la intrare, mă privesc în oglinda de la măsuţa de toaletă și oftez. Oftez cam de câte ori mă uit în oglindă. E un fel de gest reflex. *Uită-te în oglindă. Oftează. Uită-te în oglindă. Oftează.* De data aceasta nu oftez din cauza pistruilor mei și a felului în care aceștia îmi acoperă faţa de parcă ar fi niște pete de pe coaja unui ou de prepeliţă... abia dacă le văd în lumina lumânărilor. De data aceasta oftez din cauza părului. Cum se face că atunci când briza mării îi ciufulește părul lui Ollie, freza lui este extrem de atrăgătoare, dar dacă mi-l ciufulește mie, arăt de parcă mi-am băgat degetele

într-o priză. Dau rapid cu peria peste bucle, dar asta nu face decât să le electrizeze şi mai tare. Parcă nu e destul că sunt roşcată (Elliot insistă că este blond căpşună, evident este mai degrabă căpşună decât blond), dar măcar dacă era drept ca al lui Megan și tot era ceva. Renunţ să-l mai aranjez cu peria. Oricum pe Elliot nu îl deranjează. Doar m-a văzut când am fost răcită și nu m-am putut spăla pe cap o săptămână.

Aud soneria și pe mama vorbind cu Elliot. Lui Elliot îi va plăcea la nebunie rochia de mireasă. Lui Elliot îi place de mama la nebunie. Și mamei îi place de el. Toată familia îl place. Sinceră să fiu, familia mea aproape l-a adoptat de fapt. Părinţii lui Elliot sunt avocaţi. Amândoi lucrează foarte mult şi chiar şi atunci când sunt acasă sunt ocupaţi să se documenteze pentru vreun caz. Elliot este convins că a fost înlocuit la naştere şi trimis acasă cu alţi părinţi. Pur şi simplu ei nu-l înţeleg absolut deloc. Când le-a mărturisit că este homosexual, tatăl lui i-a spus: Nu te îngrijora, fiule, sunt sigur că nu este decât o fază. De parcă să fii homosexual este ceva de care te poţi dezbăra ca de un nărav.

Îl aud pe Elliot tropăind pe scări în sus, iar uşa zboară la perete.

— Lady Penelope, strigă el.

Este îmbrăcat într-un costum vintage, dintr-un material cu dungi fine, cu bretele și e încălțat cu niște converși roșii. Așa arată el când nu se îmbracă elegant.

— Lord Elliot, strig şi eu. (Aproape tot weekendul trecut l-am petrecut urmărind *Downton Abbey*, cap coadă.)

Elliot mă priveşte stăruitor prin ochelarii lui cu rame negre.

— Bine, spune-mi ce s-a întâmplat?

Am dat din cap și am început să râd. Jur că uneori îmi citește gândurile.

— Ce vrei să spui?

— Ești foarte palidă. Și ai pe tine salopeta aceea caraghioasă. Nu o porți decât atunci când ești deprimată. Sau când ai teme la fizică.

— Același lucru, spun râzând și mă așez pe pat.

Elliot se așază lângă mine, părând îngrijorat.

— Am... am avut din nou un atac din acelea ciudate.

Elliot mă prinde pe după umeri cu brațul său subțire și musculos.

— Nu se poate. Când? Unde?

— La JB.

Elliot pufnește sarcastic.

— Aha, nici nu mă mir. Ambianța de acolo e oribilă. Acum serios, ce s-a întâmplat?

Îi explic, simțindu-mă tot mai jenată, cu fiecare cuvânt pe care îl spuneam. Totul pare acum atât de banal și de prostesc.

— Nu știu de ce tot ieși cu Megan și cu Ollie, îmi spune Elliot când ajung la capătul tristei mele povești din ziua aceea.

— Nu sunt chiar atât de îngrozitori, spun fără tragere de inimă. Eu sunt de vină. De ce mă preocupă treaba aceasta atât de mult? Adică, bine, am înțeles că s-a întâmplat o dată, dar astăzi...

Elliot își lasă capul într-o parte, așa cum face de fiecare dată când se gândește la ceva.

— Poate ar trebui să scrii despre asta pe blog.

Elliot este singurul care știe de blogul meu. I-am spus chiar de la început deoarece: a) pot să îi spun orice, b) doar cu el pot

să fiu cu însămi, aşa că pe blog nu este nimic din ceea ce el nu ştie deja.

Mă uit la el încruntându-mă.

— Crezi? Nu ar fi un subiect prea serios?

Elliot dă din cap.

— Deloc. Poate chiar te-ai simţi mai bine dacă ai scrie despre asta. Te-ar putea ajuta să înţelegi ce se întâmplă. Şi nu se ştie niciodată... poate că vreunul dintre cititorii tăi a trecut prin aşa ceva. Mai ţii minte când ai scris articolul despre stângăciile tale?

Dau din cap. Cu șase luni în urmă am scris pe blog despre cum am cazut în cap în containerul de gunoi şi numărul celor care îmi citesc regulat blogul a crescut de la 202 la puţin sub 1000 într-o săptămână. Nu am mai avut niciodată atât de multe redistribuiri ale unui articol. Sau comentarii. Pare-se că nu sunt singura adolescentă care are gena stângăciei.

— Poate că ai dreptate...

Elliot mă privește și zâmbește șmecherește.

— Lady Penelope, ştiu că am.

15 decembrie

Ajutor!!

Salutare, tuturor!

Vă mulţumesc pentru comentariile minunate pe care le-aţi făcut la fotografiile de la Snooper's Paradise. Mă bucură că iubiţi la fel de mult ca mine excentricitatea acelui loc.

Subiectul de astăzi nu este unul despre care să scrii cu uşurinţă, deoarece este vorba despre ceva ce mi s-a întâmplat și care m-a speriat foarte tare... ceva ce mi se întâmplă în prezent. Când am început să scriu acest blog, am promis că voi fi cât se poate de sinceră, dar pe vremea aceea nici prin cap nu-mi trecea că **Girl Online** va prinde așa aripi. Nu-mi vine să cred că am deja 5 432 de cititori permanenţi — vă mulţumesc din suflet! Deși gândul să-mi deschid inima în faţa voastră este terifiant, Wiki e de părere că îmi va face bine, așa că haideţi să începem.

În urmă cu o lună de zile, am avut un accident de mașină. Totul este bine, nu a murit nimeni sau altceva de genul acesta. Dar și așa, a fost totuși una dintre cele mai îngrozitoare experienţe din viaţa mea.

Eram în mașină cu părinţii mei și ne întorceam acasă într-una din serile ploioase în care apa pare să vină direct spre tine ca un val uriaș. Chiar dacă tata a pus ștergătoarele să meargă cu viteză de aproape 160 de km la oră, nu s-a văzut nicio diferenţă. Parcă mergeam cu mașina într-un tsunami. Numai ce intrasem pe o șosea cu două benzi, când o altă

maşină ne-a tăiat faţa. Nu sunt foarte sigură ce a urmat… cred că tata a încercat să frâneze și să vireze brusc, dar şoseaua era atât de udă și de alunecoasă că am derapat și am intrat pe platforma dintre sensuri. Apoi mașina s-a dat pur și simplu peste cap.

Nu ştiu dacă vouă vi s-a întâmplat vreodată, dar eu nu am mai văzut așa ceva decât în filme. Iar în filme, imediat după ce mașina se răstoarnă se întâmplă ca aceasta să explodeze sau să o agaţe un camion, așa că singurul lucru la care mă mai puteam gândi era: *Vom muri*. Îi strigam încontinuu pe mama și pe tata, neştiind dacă au păţit ceva sau nu, ei mă strigau pe mine și nu puteam ajunge la ei deoarece eram prinsă în mașina răsturnată, singură, în spate.

Din fericire, nu am murit. Un bărbat tare cumsecade a văzut ce s-a întâmplat și a oprit ca să ne ajute. Apoi au ajuns acolo poliţia și salvarea, nişte oameni nemaipomeniţi și ei. Ne-a adus acasă o mașină de poliție și am stat treji sub plapumă, în pat, bând ceai îndulcit, până a răsărit soarele. Acum totul a revenit, oarecum, la normal. Părinţii mei nu prea mai vorbesc despre accident și avem o mașină nouă, care nu a fost deformată, parcată pe alee în faţa casei.

Toată lumea îmi spune: "Ești norocoasă că nu ai păţit nimic". Şi este adevărat. Ştiu asta. Şi totuși, adevărul este că deși fizic nu am avut zgârieturi sau vânătăi, mă simt ca și cum ceva în mine s-a rupt.

Nici măcar nu știu dacă un accident de genul acesta poate cauza așa ceva, dar am mereu aceste momente ciudate de panică. Dacă ceva mă deranjează foarte tare și simt că nu

pot să scap din acea situaţie, încep să mă simt ca atunci când am rămas blocată în maşină. Simt cum încep să ard toată, tremur şi am senzaţia că nu mai pot să respir. Mi s-a întâmplat deja de trei ori, aşa că tare mă tem că urmează şi altele. Nu ştiu ce să fac.

Sper că nu vă deranjează că am scris despre asta. Promit să-mi vin în fire până săptămâna viitoare. Promit să vă arăt o mulţime de poze delicioase de la Choccywoccydoodah[6]. Dar dacă cineva dintre voi a trecut prin ceva asemănător cu ceea ce am descris eu şi îmi poate da câteva ponturi despre ce pot să fac să nu se mai repete, vă rooog, scrieţi la comentarii. Îmi ajunge că sunt Cea Mai Neîndemânatică Persoană din Lume. Nu vreau să fiu şi cea mai panicardă!

Mulţumesc!

Girl Online e acum offline. xxx

---

6 Ciocolaterie specializată în arta ciocolatei, unde sunt create produse fantezie din ciocolată.

CAPITOLUL TREI

Dimineața următoare mă trezesc în bine cunoscutul cor de țipete de pescăruși. Falange prelungi de lumină pală hibernală se agață de draperie și intră prin crăpăturile ei. Asta e bine. În ultima vreme m-am trezit atât de devreme că încă era întuneric afară. Elliot a avut dreptate. Chiar mi-a prins bine să scriu pe blog. Am scris articolul aseară, după ce el a plecat acasă. Mi-a venit greu să scriu la început și am vrut să renunț, dar, după câteva propoziții, toate gândurile și sentimentele mele față de accident, până acum înăbușite, m-au năpădit pur și simplu. După ce am postat articolul, nu am mai așteptat, ca de obicei, să văd dacă apar comentarii sau dacă textul este redistribuit. Mă simțeam atât de somnoroasă, încât am închis laptopul și m-am dus în pat.

În timp ce corpul meu încearcă să priceapă că trebuie să se trezească și să facă față unei noi zile, mă frec la ochi și mă uit prin cameră. Mama și tata spun în glumă că nici nu era cazul să pună tapet la mine în cameră, deoarece nu prea există centimetru de perete care să nu fie acoperit de fotografii. Mai nou, pentru că nu mai am loc pe perete, am început să prind fotografiile cu cârlige de rufe pe șiruri de ață și să le atârn deasupra patului ca pe niște stegulețe. În majoritatea fotografiilor este Elliot prostindu-se pe plajă sau pozând în diferitele sale ținute *vintage*. Este și fotografia mea preferată în care mama, tata și Tom stau în jurul bradului, în dimineața de Crăciun în urmă cu un an, cu cănile de cafea aburinde în mâini. Îmi place la nebunie să surprind astfel de momente obișnuite. Această fotografie îmi mai amintește și de momentul care a urmat: mama m-a spionat, a văzut că mă ascunsesem după colț,

cu aparatul de fotografiat în mână şi m-a chemat alături de ei pe canapea, apoi am început să cântăm cu toții o versiune prostească a lui “We wish you a Merry Christmas”. Asta este ceea ce îmi place cel mai mult la fotografii: cum reușesc să te ajute să păstrezi și să retrăieşti la nesfârşit momente de fericire.

Îmi iau telefonul de pe măsuța de lângă pat și îl pornesc. Trec câteva secunde de liniște, după care telefonul o ia razna de atâtea notificări de e-mail. Merg la mesaje primite şi văd că este plin de notificări primite de pe blog. Peste noapte au apărut o mulţime de comentarii. Ridic laptopul de pe jos şi îl deschid, cu inima bătându-mi cu putere. Chiar dacă am blogul de un an de zile deja și, chiar dacă cititorii mei fideli sunt minunați și scriu întotdeauna lucruri cât se poate de laudative, tot mă încearcă un sentiment inexplicabil de teamă că într-o bună zi totul se va nărui. Dacă cititorii mei sunt de părere că articolul de seara trecută a fost prea serios, prea deprimant?

Dar totul e bine, de fapt mi-am făcut griji de pomană până la urmă. În timp ce trec rapid cu cursorul prin comentarii, îmi sar încontinuu în ochi cuvinte precum: “mulţumesc”, “curajoasă” și “plăcut la nebunie”. Trag adânc aer în piept și încep să le citesc cum se cuvine. Ceea ce citesc îmi umple ochii de lacrimi.

ţ ţ [redacted] ă ţ
[redacted] ă [redacted] ă
ă [redacted] ă
ş ă ă
ţ ţ
[redacted]
[redacted] [redacted]
ş [redacted] ă ă ă ă [redacted] [redacted]

Și mesajele curg tot așa până când simt că mă învelesc ca într-o pătură caldă, de iubire. Este plăcut oarecum să ai confirmarea că “atacurile de panică” există cu adevărat, că nu sunt doar zămisliri ale minţii mele care o ia razna. Există lucruri pe care pot să le fac ca să simt că nu îmi pierd controlul. Îmi pun în minte să nu uit să mă documentez pe tema aceasta mai târziu.

Jos, aud cum se deschide ușa de la dormitorul părinţilor mei şi un zgomot înăbuşit de paşi pe palier. Zâmbesc la gândul că tatăl meu se duce să pregătească “Micul Dejun de Sâmbătă”. Elliot şi cu mine acordăm mereu litere mari şi ghilimele “Micului Dejun de Sâmbătă” pregătit de tata, deoarece este un eveniment de anvergură. Nu cred să existe în toată casa vreo tigaie care să rămână nefolosită în timp ce el amestecă șunca, trei feluri de cârnaţi, cartofi prăjiţi, diferite feluri de ouă, cu roșii și verdețuri ca să facă garnitură pentru cele mai pufoase clătite făcute vreodată. Stomacul meu începe să facă gălăgie numai când mă gândesc.

Bat de cinci ori în perete, codul pentru “*Te-ai trezit?*”. Imediat, Elliot răspunde cu trei bubuituri: “*Pot să vin la tine?*”. Bat de două ori în perete ca să îi răspund da. În momentul acesta mă simt de parcă tot corpul zâmbește cu gura până la urechi. Totul va fi bine. Atacurile mele de panică vor dispărea imediat după ce va trece șocul provocat de accident. Curând mă voi simţi din nou un om normal. Până atunci avem “Micul Dejun de Sâmbătă”.

* * *

— Ochiuri sau omletă, Elliot?

Tata îl priveşte răbdător pe Elliot. Este îmbrăcat în hainele de gătit de sâmbătă: bluză gri cu glugă, pantaloni de trening şi şorţ cu dungi albe şi albastre.

— Cum faci omleta? întreabă Elliot.

În alt context, întrebarea aceasta ar părea ridicolă, nu însă atunci când este vorba despre tata. Este renumit că poate să facă omletă în cel puţin două sute de feluri diferite.

— Cu ceapă tăiată fin și cu o ploaie de arpagic, răspunde tata cu accent fals franţuzesc.

Folosește mult accentul fals franţuzesc atunci când găteşte. Crede că îl face să pară mai bucătar.

— Bate palma! strigă Elliot, ridicând mâna.

Tata bate palma cu o lingură de lemn.

— Atunci, omletă să fie, te rog.

Elliot este îmbrăcat în pijama și în halat. Halatul este din mătase și are pe el un model în linii șerpuite cu roșu burgund și verde. Parcă a ieşit dintr-un film alb-negru. Nu-i mai lipseşte decât pipa. Îmi torn suc în pahar exact când Tom își face apariția în încăpere, târându-se cu greu. O dovadă în plus că "Micul Dejun de Sâmbătă" al tatei este grozav: îl ridică pe Tom din pat înainte de ora 9 într-o zi de weekend. Că el e treaz sau nu, asta e altă poveste.

— Neaţa! spune Elliot, un pic prea tare pentru urechile lui Tom.

— Hm, mormăie Tom, lăsându-se să alunece într-un scaun, trântindu-se cu capul pe masă.

— Cofeină pentru domnul Tom, spune Elliot, turnându-i din cafetieră o cană mare de cafea tare, fără zahăr.

Tom își ridică de pe masă capul doar cât să poată lua o înghițitură.

— Hm, mormăie din nou, cu ochii lipiţi de somn.

Dinspre plită vine cel mai grozav miros de şuncă prăjită. Încep să-mi ung o felie de pâine cu unt ca să mai uit de foame. Cred că nu mai am mult şi încep să salivez.

— Salutare! Salutare! strigă mama, care intră ca o boare în bucătărie.

Ea este de fapt singura dintre noi care este îmbrăcată, deoarece se duce să deschidă magazinul imediat cum termină de mâncat. Arată uluitor, ca de obicei. Are pe ea o rochie dreaptă, scurtă, de culoare verde smarald, care se asortează perfect cu buclele ei aurii. De câte ori mă îmbrac eu cu ceva verde, am sentimentul groaznic că arăt ca o decoraţiune de Crăciun în carne și oase, dar mama reușește cumva întotdeauna să poarte această culoare cu stil. Face înconjurul mesei, sărutându-ne pe rând pe cap.

— Și cum se simte toată lumea în această frumoasă dimineaţă de decembrie?

— Toată lumea râde, cântă și dansează! răspunde Elliot, cu cea mai preţioasă intonaţie de care e în stare.

— Splendid, răspunde mama şi mai elegant.

Se îndreaptă spre tata şi îl sărută pe ceafă.

— Miroase minunat, dragul meu.

Tata se răsucește pe călcâie și o strânge în braţe. Toţi ne ferim privirea. Presupun că e un lucru bun faptul că părinţii mei se înţeleg încă atât de bine şi că nu stau cufundaţi cu orele într-o tăcere înverşunată ca ai lui Elliot, dar câteodată manifestările lor de afecţiune sub ochii noştri sunt uşor dezarmante.

— Rămâne să o ajuţi pe Andrea la magazin după-masă? mă întreabă mama, așezându-se lângă mine la masă.

— Bineînţeles.

Mă întorc spre Elliot.

— Ai chef de o plimbare prin Lanes, acum de dimineață.

Imediat îl aud pe Tom cum geme. Urăște tot ceea ce este legat de haine sau de cumpărături, poate acesta este și motivul pentru care este acum îmbrăcat cu un tricou de fotbal portocaliu, oribil, și pantaloni roșii de pijama.

— Evident, răspunde Elliot.

Nu încape nicio îndoială că Elliot este fratele meu de suflet.

— Mergem și până la mașinile de jocuri cu fise de pe chei? am întrebat, plină de optimism.

— Bineînțeles că nu, răspunde Elliot, încruntându-se.

Îl lovesc cu șervetul. În timp ce mama se duce să ia niște sirop de arțar din dulap, Elliot se apleacă spre mine și îmi șoptește:

— OMG, aseară blogul tău a fost uimitor. Ai văzut câte comentarii au fost?

Am încuviințat dând din cap și am zâmbit, simțindu-mă stupid de mândră.

— Ți-am spus că totul va ieși bine până la urmă, zice Elliot, plin de el.

— Ce a ieșit bine? întreabă mama care a revenit la masă.

— Nimic, răspund eu.

— Filmul *Titanic*, răspunde Elliot.

Două ore mai târziu, Elliot și cu mine eram la capătul cheiului, jucându-ne la automatele cu fise.

— Îmi pare rău, începe Elliot, ridicând vocea ca să acopere sunetul făcut de soneriile mașinăriilor, dar chiar nu văd rostul acestui joc prostesc. Absolut deloc.

Mai introduc o monedă și îmi încleștez degetele, în timp ce mă uit cum iese tăvița pentru bănuți. Monedele de pe marginea ei încep să tremure, dar rămân pe loc. Oftez din tot sufletul.

— Vreau să spun că seamănă cu MySpace, nu-i aşa? Sau cu porridge-ul? Pur şi simplu nu are niciun rost.

Mai introduc o monedă şi încep să fredonez în minte “la, la, la”, ca să nu-l mai aud pe Elliot cum se lamentează. Adevărul este că urăște jocurile de la automate la fel de mult cât îmi place mie să le joc. Tăviţa începe să se mişte şi totul arată că am pierdut, din nou. Dar apoi, una dintre monedele de pe margine cade din senin, declanșând o adevărată avalanșă. Bat din palme de bucurie în timp ce monedele se rostogolesc zornăind în tăviță.

— Da! strig, luându-l pe Elliot în brațe, doar ca să-l necăjesc și mai mult.

Mă privește încruntat, dar îmi dau seama după cum îi strălucesc ochii în spatele ochelarilor săi cu rame roșii că încearcă din răsputeri să nu rânjească.

— Am câştigat, zic culegând mărunţişul din tăviţă.

— Chiar aşa.

Elliot se uită la monedele pe care le am în mână. Nu mai puţin de douăzeci de peni.

— Ce Dumnezeu o să faci cu asemenea sumă care îţi poate schimba viaţa?

Îmi las capul într-o parte.

— Ei bine, pentru început, mă voi asigura că familiei mele nu îi va lipsi nimic. Apoi îmi voi cumpăra o mini decapotabilă. Apoi, cred că îi voi cumpăra prietenului meu, Elliot, niște *simț al umorului*, strig printre hohote de râs, reușind să-i evit riposta

verbală. Hai, vino, să ne învârtim puţin prin Lanes înainte să merg la treabă.

The Lanes, Snooper's Paradise, este zona mea preferată din Brighton, după ţărmul mării, evident. Labirintul de străduțe pietruite şi micuţele magazine extravagante te fac să simţi că ai început o călătorie în timp, în urmă cu două sute de ani, imediat ce ai trecut de primul colţ de stradă.

— Ştiai că pe vremuri, cârciuma Cricketers' Arms[7] se numea Baniţa şi Carul cu Peşte? îmi spune Elliot în timp ce treceam prin faţa vechii cârciumi.

— Laviţa şi Carul cu Peşte? spun eu distrată, în timp ce privesc o fată care venea spre noi.

Are pe cap o pălărie moale din fetru, galben-aurie şi este îmbrăcată într-o salopetă elegantă, cu imprimeu. Arată uimitor. Sar imediat să-i fac o fotografie, dar nu sunt pe fază o clipă şi ea dispare după colţ.

— Nu, nu Laviţa şi Carul cu Peşte, ci Baniţa şi Carul cu Peşte, spune Elliot. Baniţa este unitatea de măsură pe care o foloseau pentru zece mii de heringi, pe vremea când Brighton era un sat de pescari.

— Bine, bine, Wiki, îi răspund zâmbind.

Elliot este într-adevăr o adevărată Wikipedia care merge şi vorbeşte. Nu îmi dau seama cum reuşeşte să reţină tot felul de informaţii. Cu siguranţă creierul lui este echivalentul unui hard disk de şase terabyes. (Un hard de şase terabytes este actualmente cea mai mare unitate de disc din lume, alt detaliu pe care îl ştiu de la Elliot!)

---

7 Braţele jucătorului de cricket (în engleză în original).

Simt că telefonul vibrează în buzunar. Am primit un mesaj de la Megan. Instantaneu îmi amintesc ce s-a întâmplat cu o zi în urmă la restaurantul lui JB și mi se usucă gura. Mesajul ei însă este suprinzător de prietenos.

Sal [illegible]
în s [illegible]

Îmi ieșise complet din minte că trebuia să ne întâlnim în seara aceea. Pe la începutul săptămânii sugerasem să mai dormim una la cealaltă, așa cum obișnuiam să facem pe vremuri. Spusesem asta mai mult în glumă, dar, pe de altă parte, încercam să readuc prietenia noastră la ceea ce fusese înainte, ceva simplu, ca pe vremea când totul părea complet lipsit de griji.

— Cine este? întreabă Elliot în timp ce trecem prin fața unuia dintre multele magazine de bijuterii din Lanes.

Vitrina se arcuiește spre exterior, ca și cum ar fi umflată de atâtea talere cu lănțișoare de argint, brățări și inele.

— Megan, bâigui sperând ca Elliot să nu audă sau să nu-i pese.

— Și ce mai vrea și ea? întreabă el.

Simt că mi se oprește inima.

— Ah, doar să vadă dacă rămâne valabilă întâlnirea din seara aceasta.

Elliot mă pironește cu privirea.

— Ce se întâmplă în seara aceasta?

Ochii mei stau ațintiți pe strada pietruită.

— Am invitat-o să doarmă la mine.

— Să doarmă la tine? Hm, bună dimineaţa, suntem în clasa a unsprezecea acum.

Îl privesc şi simt cum faţa îmi ia foc.

— Ştiu. Nu credeam că va dori să vină, ca să fiu sinceră.

— Şi atunci de ce ai invitat-o?

— Am crezut că va fi distractiv, am răspuns, ridicând din umeri.

— Hmm, zice Elliot. Cam tot atât de distractiv cum ar fi o seară petrecută împreună cu părinţii mei, la care se pare că sunt acum condamnat.

— Îmi pare rău.

Îl iau pe Elliot de braţ. E îmbrăcat cu haina lui *vintage*, de lână. E atât de călduroasă şi plăcută.

— Nicio problemă, spune Elliot oftând. Am de terminat până luni un proiect amplu pentru ora istorie, aşa că e mai bine că rămân acasă. Hei, ştiai că în clădirea de acolo era pe vremuri Spitalul de ochi din Sussex şi Brighton?

Acesta este unul dintre motivele pentru care Elliot îmi este atât de drag, nu poate să rămână supărat mai mult de zece secunde. De-ar fi toţi prietenii ca el!

Trecem pe lângă Choccywoccydoodah tocmai când un cuplu iese de acolo, aducând cu ei mirosul dulce al prăjiturilor proaspăt făcute.

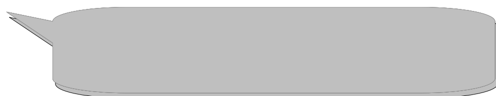
— Ne oprim rapid pe la Tic Toc să bem o ciocolată caldă? întreb. Mai am o jumătate de oră până când trebuie să fiu la magazin.

— Sigur, te aşteaptă o seară grea, nu? spune Elliot afectat.

Deschide uşa şi mă invită cu gesturi largi să intru.

În cafenea este plin de aburi şi este cald. Nu poate fi tăgăduit faptul că la Tic Toc este cea mai bună ciocolată caldă

din Brighton. Iar Elliot și cu mine știm cel mai bine lucrul acesta, deoarece am făcut adevărate studii științifice pe tema aceasta. În timp ce Elliot se uită la prăjiturile de pe tejghea, eu mă așez la o masă și îi răspund lui Megan la mesaj.

— OMG! spune Elliot când se întoarce la masă. Au brioșe cu o aromă nouă.

Are ochii mari cât cepele.

— Zmeură și cafea Moca.

— Uau! Ca să vezi.

— Vrei una?

Dau din cap. Chiar dacă sunt încă plină de la micul dejun am *întotdeauna* loc pentru brioșe.

— Fain. Mă duc să comand.

În timp ce Elliot se întoarce la tejghea, eu mă las pe spătarul scaunului și las aroma care plutește în cafenea să-mi inunde toți porii. Apoi ușa se deschide și intră un băiat. Îl recunosc imediat pe fratele mai mare al lui Ollie, Sebastian. Ollie vine și el tacticos în spatele lui. Înșfac rapid meniul și mă prefac că îl citesc cu atenție, sperând că el nu o să mă vadă și că vor merge să se așeze în colțul din partea cealaltă a încăperii. Dar aud cum scaunul de la masa de lângă mine este tras cu zgomot pe podeaua de lemn.

— Penny!

Îmi ridic privirea și îl văd pe Ollie care mă privește zâmbind. Fără-ndoială are cel mai drăguț zâmbet, dulce ca un cățeluș. Se așază pe scaun lângă mine. De partea cealaltă a mesei, Sebastian mă privește cu răceală. Sebastian este cu doi ani mai

mare decât noi și este unul dintre cei mai populari, și aroganți, elevi de liceu. Mai este și campion regional la tenis. Umblă vorba chiar că i-ar fi spus lui Andy Murray că ar trebui să-și exerseze mai mult lovitura de rever. Mi se pare verosimil.

— Ce vrei? îl întreabă pe Ollie scurt și la obiect.

— Aș vrea un *milkshake* de ciocolată, răspunde Ollie.

Sebastian se uită urât la el de parcă ar fi cerut o cană cu vomă.

— Pe bune? Nu-mi spune că vrei și bombonele și cereale lângă.

Ollie dă din cap și este pentru prima dată când îl văd stânjenit.

Sebastian dă din cap și el și oftează.

— Ești așa un copil!

— Bine atunci. Ia-mi o cafea.

Obrajii lui Ollie sunt acum roșu aprins. E ciudat să-l văd atât de încurcat. Îmi pare sincer rău pentru el.

Sebastian se duce la tejghea și se așază la coadă în spatele lui Elliot, iar eu încep să mă îngrozesc gândindu-mă la ce va face Elliot când va vedea că masa noastră a fost invadată de Selfie-ul în carne și oase.

— E surprinzător să dau așa peste tine, îmi spune Ollie, luându-și fularul de la gât. Doar ce i-am trimis lui Megan un mesaj acum o jumătate de oră, ca să-i cer numărul tău de telefon.

— Serios? am întrebat cu o voce scârțâită, de șoricel. Tușesc și mai încerc o dată. De ce?

Acum vocea mea sună profund, ca a unui bărbat. Mă uit la fața de masă și îmi închipui cum prinde viață ca prin farmec și începe să se înfășoare în jurul meu ca să îmi ascundă rușinea.

— Aveam de gând să te întreb dacă vrei să ne întâlnim mâine pe la amiază.

Îl privesc pe Ollie, întrebându-mă dacă eram trează și dacă nu cumva tot ce se întâmplase până atunci nu fusese decât un vis. Mă ciupesc de picior pe sub masă, ca să fiu sigură. Un pic cam prea tare.

— Au!

Ollie mă privește îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Eu...

— Parcă te doare ceva.

— M-a durut. A fost... a.

Îmi storceam creierul să găsesc o explicație.

— Cred că m-a mușcat ceva.

— Mușcat? Ce te-a mușcat?

— Ăăă. Un purice?

Nu! Nu! Nu! Nu! Nu! striga la mine vocea mea interioară.

Ollie se îndepărtează ușor pe scaun.

— Adică... n-nu a fost un purice, încep să mă bâlbâi. Evident! Nu am purici... nimic de genul acesta... doar că am simțit ca și cum...

Mă foiesc jenată, iar acum scaunul de piele scoate un zgomot puternic. De parcă mi-au explodat mațele.

— Nu am fost eu. A fost scaunul, am scâncit.

De ce, vai, de ce trebuie să stau pe un scaun care scoate sunete? Mă mișc din nou, doar-doar fac din nou același sunet și îi demonstrez lui Ollie că nu am eliminat gaze, dar bineînțeles că acum scaunul nu mai scoate nici măcar un scârțâit.

Ollie mă privește fix. Apoi adulmecă aerul, de fapt miroase aerul, cu o expresie chinuită pe față. Dumnezeule! Chiar crede

că m-am pârţâit. Crede că am purici şi că m-am pârţâit. Încep să mă rog să cadă un asteroid peste cafenea sau să înceapă o apocalipsă cu zombi, orice ca Ollie să uite ce s-a întâmplat.

— Vai! Atât este ora? spun fără să mă deranjez măcar să mă uit la ceasul de la telefon. Trebuie să plec. Trebuie să ajung la serviciu.

Mă ridic împiedicat de pe scaun.

— Cum rămâne cu mâine? întreabă Ollie.

— Da. Absolut. Trimite-mi un mesaj.

În sfârșit, scot și eu pe gură cuvinte ce nu par spuse de vreun alienat mintal. A fost chiar bine de tot. Dar imediat după aceea, în timp ce luam haina mea și pe a lui Elliot, mă împiedic de fular și mă izbesc de o chelneriţă care ducea o tavă plină cu panini. Tacâmurile cad pe dușumea și în cafenea se așterne o liniște colosală. Simt cum privirile tuturor mă ard. Reușesc cumva să ajung până la Elliot fără să mai produc și alte dezastre.

— Trebuie să plecăm, şuier în urechea lui.

— Ce? Și cum rămâne cu gustarea noastră?

— Ia-o la pachet și vino la magazin. E o urgenţă. Mulţumesc. Te pup.

Și spunând asta, îi arunc haina în braţe și mă împleticesc pe uşă afară, în stradă.

CAPITOLUL PATRU

E nevoie de două ore ca obrajii mei să revină la culoarea lor normală. Elliot e de părere că lucrurile s-au desfăşurat destul de amuzant. Chiar mi-a zis că ar fi trebuit să-i spun lui Ollie vorba aceea: *De ce să strici un lighean de maţe?* Dar el nu înţelege că nu am fost niciodată mai aproape ca azi să obţin o întâlnire cu o persoană de care chiar sunt îndrăgostită. Pun pariu că în toată Istoria Întâlnirilor, nicio fată nu i-a spus băiatului care tocmai i-a dat întâlnire că are purici şi după aceea s-a pârţâit! Cel puţin aşa s-a auzit. Va rămâne în istorie ca răspunsul cel mai rău dat vreodată.

Mă uit prin magazin din spatele tejghelei. Andrea se află în partea cealaltă, lângă cuierele cu rochii şi ajută o femeie să se hotărască între o nuntă cu tema Barbie şi una cu tema Cenuşăreasa. Logodnicul tinerei femei stă îmbufnat într-un fotoliu din colţ după ce i s-a spus că nu organizăm nunţi cu tema Marele Premiu Automobilistic. Este doar ora trei, dar lumina de afară devine tot mai difuză. Cumpărătorii trec în mare viteză pe stradă, cu feţe încruntate şi suflaţi de vânt. Mă bucur că sunt aici, chiar dacă trebuie să lucrez. Ca să fiu sinceră, nu prea simt că muncesc atunci când vin la magazin. Mama a creat un spaţiu atât de frumos şi parcă te afli într-o peşteră a zânelor în atmosfera creată de şiragurile de lumini decorative care clipesc, de lumânările parfumate şi de muzică. Presupun că suntem singurul magazin din Brighton, dacă nu chiar din Regatul Unit, în care muzica de ambianţă se aude de pe plăcile de vinil ale pick-up-ului. Pocniturile acului pe vinil nu fac decât să adauge un plus de farmec atmosferei, mai ales dacă aceasta este creată de selecţia noastră de cântece de dragoste. E

imposibil să pleci din “To have and to hold” fără să simţi că te topeşti pe dinăuntru. Mă rog, asta dacă nu i-ai spus cumva băiatului de care eşti îndrăgostită de şase ani că s-ar putea să ai “mişcători”.

Ca să-mi iau gândurile de la “Rușinea Puricilor și a Pârţâielii”, mă hotărăsc să verific decorul vitrinei. Mama schimbă aranjamentul la fiecare două săptămâni, ca să expună tema cea mai recentă. În acest moment este *Downton Abbey*, aşa că manechinul mireasă din vitrină este îmbrăcată într-o rochie cu mâneci lungi, cu volane din dantelă cu un guler atât de înalt că pare mai degrabă o bluză. Observ că broșa de pe guler e cam şuie, aşa că urc în vitrină ca să o îndrept. Când să plec, observ un cuplu care se uita în vitrină. Femeia nu-şi poate dezlipi ochii de la rochie și, cu toate că nu aud ce spune, îmi dau seama de pe buzele ei că exclamă: *Dumnezeule!*

Când mă întorc la tejghea, clopoţelul de deasupra uşii sună şi cuplul intră în magazin.

— E cel mai drăguţ lucru pe care l-am văzut vreodată, spune femeia, cu un puternic accent american.

Mă uit la ei şi zâmbesc.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

Îmi zâmbesc amândoi, dinţii le strălucesc de albi ce sunt și sunt drepţi precum claviatura unui pian.

— Da, ne întrebam dacă organizaţi şi nunţi internaţionale, spune bărbatul.

Când se apropie de tejghea, simt o adiere de aftershave. Dar nu din acelea ieftine pe care le folosește Tom înainte să iasă seara în oraş. E mult mai subtil şi mai picant. După cum miroase, pare scump.

— Păi, nu sunt sigură, îi spun.

Mama a mai organizat nunţi în străinătate. Dar numai pentru prieteni. Cu toate acestea, nu voiam să-i pierd un potențial client.

— Ce v-ar interesa, mai exact?

— Ne căsătorim chiar înainte de Crăciun, îmi răspunde bărbatul. Presupun că a văzut cât de stupefiată am rămas, deoarece continuă: Da, exact *acum* de Crăciun, peste o săptămână. Dar abia azi-dimineaţă am aflat că organizatorul nostru de nunţi are alte angajamente...

— A fugit cu mireasa a cărei nuntă a organizat-o săptămâna trecută, izbucneşte femeia.

Mă străduiesc din răsputeri să nu rânjesc cu gura până la urechi. Este exact genul de păţanie pe care Tom și Elliot ar găsi-o extrem de amuzantă.

— Oh, vai, zic eu.

— Este atât de stresant, spune femeia. Mai ales că suntem aici, în Marea Britanie, şi nu putem să ne întâlnim cu niciun alt organizator de nunţi de la noi.

— Ne gândeam să anulăm totul, spune și bărbatul.

— Apoi am văzut decorul adorabil din vitrină, continuă femeia. Mă topesc după serialul *Downton Abbey*... suntem pur şi simplu îndrăgostiţi de el în State.

Aşa că ne întrebam dacă am putea să vă propunem vouă să ne organizaţi nunta, spune bărbatul.

— Ar fi atât de drăguţ, adaugă logodnica lui.

Bărbatul bosumflat din fotoliu mormăie ceva.

— Bineînţeles, spun eu repede. Mama mea se ocupă de afacere, dar lipseşte momentan. Îmi puteţi da numărul de telefon și îi spun să vă sune când se întoarce?

— Sigur că da. Mă numesc Jim Brady, spune bărbatul, întinzându-mi o carte de vizită.

E una dintre acelea costisitoare, pe care textul este în relief, iar cartonul este gros, dar mătăsos la atingere.

— Iar eu sunt Cindy Johnson, în curând Brady, zice femeia zâmbind, dându-mi și ea o carte de vizită care părea să fie la fel de scumpă.

— Evident că avem rezervarea deja făcută la restaurant așa că voi nu trebuie decât să amenajați sala, spune Jim.

— Ne căsătorim la Waldorf Astoria din New York, adaugă Cindy.

După cât de insistent mă privește presupun că asta este un lucru bun.

— E minunat, spun cu un zâmbet.

— Vai, toți aveți cel mai drăgălaș accent!

Cindy face ochii mari și se întoarce spre Jim.

— Iubitule, dacă vom avea o nuntă în stil *Downton Abbey*, poate ar trebui să ne spunem jurămintele cu accent britanic.

Se întoarce spre mine.

— Nu ar fi adorabil?

Îi zâmbesc și dau din cap.

— Da, fără discuție.

Bosumflatul din fotoliu se uită la mine și își dă ochii peste cap.

— De ce a traversat găina strada, s-a băgat în noroi și a mai traversat-o încă o dată? mă întreabă tata cum intru în sufragerie.

Și el și Tom stau tolăniți pe canapeaua în formă de L și ronțăie popcorn deasupra unui castron, în timp ce din televizor

răsună meciul de fotbal. Asta se întâmplă de fiecare dată când sunt lăsaţi împreună acasă.

— Te rog, nu-i răspunde, zice Tom, implorându-mă din priviri. Vei regreta până în ultima zi a vieţii tale.

— Nu, nu va regreta, spune tata, rapid ca un fulger. Pen îmi împărtăşeşte rafinatul simţ al umorului. Bine măcar că una dintre odrasle mele îmi seamănă.

Bate cu palma în canapea în dreptul lui, iar eu mă duc și mă aşez lângă el. Are dreptate. Nu este nicio îndoială că avem același simţ al umorului. Că e rafinat sau nu, asta este altă poveste.

— Nu ştiu. De ce a traversat găina strada, s-a băgat în noroi și a mai traversat-o încă o dată? zic înșfăcând un pumn de popcorn.

— Nuuuuu! se tânguie Tom, îngropându-și capul sub o pernă.

— Pentru că a vrut să ajungă murdară pe tărâmul celălalt.

Tata și cu mine ne uităm unul la celălalt și ne îndoim de râs. De subb pernă, Tom începe să urle.

— Cum a fost la magazin? mă întreabă tata, imediat ce ne-am mai liniştit puţin.

— Linişte și pace, răspund și observ pe faţa lui o umbră de îngrijorare.

Pentru că cei mai mulţi aleg să se căsătorească vara, iarna este pentru noi perioada cea mai liniştită, dar atât de linişte ca anul acesta parcă nu a fost niciodată.

— Ah, m-a întrebat un cuplu de americani dacă nu putem să le organizăm nunta la New York. Păreau foarte serioşi.

Tata ridică din sprâncene.

— Chiar aşa?

— Da. Vor o nuntă cu tema *Downton Abbey*. Dar vor totul mega urgent. Trebuiau să se căsătorească acum, chiar înainte de Crăciun, dar cel care le organiza nunta a fugit cu mireasa de la o altă nuntă pe care a organizat-o.

Acum este rândul lui Tom să râdă.

— Și eu vreau să aud de ce râdeți, zice mama care tocmai intrase pe ușă și își dădea jos paltonul.

— De ce a trecut găina... începe să spună tata.

— Nu, începe să strige Tom. Nu de asta râdeam, ci de motivul pentru care cuplul de americani a trebuit să-și anuleze nunta.

Mama se uită la noi de parcă am f nebuni. Se uită deseori așa la noi.

— Pentru că organizatorul nunții lor s-a făcut nevăzut cu mireasa de la ultima nuntă de care s-a ocupat, o lămurește Tom, stricându-se din nou de râs.

Mama se așază lângă mine și mai nedumerită.

— Despre ce vorbește?

Îi spun despre Cindy și Jim.

— Fac nunta într-un loc care se numește Waldorf Astoria, adaug la sfârșit.

Mama și cu tata ridică simultan din sprâncene, într-o mișcare sincron.

— La Waldorf Astoria, spune tata, căzut în reverie.

— În New York, spune și mama, la fel de visătoare.

— Da. Am numerele lor de telefon chiar aici.

Îi dau mamei cartea de vizită a lui Cindy și pe cea a lui Jim.

— M-au întrebat dacă poți să-i suni cât mai repede. Știu că nu organizăm nunți peste hotare, dar m-am gândit că ar fi bine să vorbești tu cu ei. Sper că am făcut ceea ce trebuie.

Mama și tata se uită unul la celălalt, după care mă privesc amândoi zâmbind.

— Oh, ai făcut exact ceea ce trebuie, îmi spune mama, strângându-mă la piept.

În timp ce mama și tata povestesc despre Waldorf Astoria, telefonul mă anunță că am primit un mesaj. E de la Elliot.

OM
deja
ang
ajut
fain

Îi răspund repede.

A
c
s
Ș

Aproape imediat, telefonul bâzâie din nou.

Ș
r
A
în

Mă uit șocată la telefon. Chiar dacă sunt Cea Mai Neîndemânatică Persoană din Lume și chiar dacă are impresia că aș putea avea purici și probleme cronice cu evacuarea gazelor

din intestine, Ollie vrea să ne întâlnim. Să luăm prânzul! La un restaurant grozav! Dumnezeule! Cred că tocmai mi s-a dat întâlnire!

CAPITOLUL CINCI

Dacă există ceva care să garanteze dispariția zâmbetului de cred-că-tocmai-mi-s-a-dat-întâlnire de pe față, atunci cu siguranță acel lucru trebuie să fie imaginea uneia dintre cele mai bune prietene, stând pe pat și privind posacă în gol, gata parcă să se prăbușească și să moară de plictiseală. De douăzeci de minute de când a ajuns Megan la mine (deși la fel de bine ar putea să fie și douăzeci de zile, fiindcă așa am senzația), orice propunere pe care o fac e întâmpinată ba cu o ridicare plictisită din umeri, ba cu un "nu, mulțumesc", rostit din vârful buzelor. De ce a mai venit atunci dacă tot nu vrea să facă altceva decât să stea posacă toată noaptea? Apoi am înțeles. Era pedeapsa mea pentru ce se întâmplase la restaurantul lui JB cu o seară înainte. Evident că încă nu m-a iertat pentru faptul că i-am rupt unghia. Am tras un urlet pe dinăuntru. Ce mi-a venit să o chem să doarmă la mine? Cum de mi-am putut imagina că totul va fi, din nou, ca pe vremuri?

Sunt prietenă cu Megan din prima zi de gimnaziu, de când profesorul ne-a așezat pe amândouă în aceeași bancă. Voi fi sinceră: la început, această prietenie s-a format mai mult din frică. Îmi petrecusem toată vacanța de vară făcându-mi griji că nu voi lega nicio prietenie și că îmi va fi sortit să-mi petrec ȘAPTE ANI mergând din clasă în clasă singură. Dar nu a durat mult până prietenia noastră s-a transformat din disperare în ceva sincer, iar toate temerile mele au dispărut.

Cea mai frumoasă amintire cu Megan este cea de când aveam doisprezece ani și câinele meu, Milo, tocmai murise (evident, moartea lui Milo nu este una dintre aspectele frumoase, ci unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri care mi s-

au întâmplat vreodată). Când a aflat despre asta, Megan a venit la noi cu o plăsuţă plină de bunătăţi, cu o poezie pe care o scrisese ea despre Milo şi pe care o intitulase “Lăbuţe drăgălaşe” şi cu o fotografie înrămată în care eu îl alergam pe Milo prin parc. Aşa era pe vremuri: bună şi grijulie. Dar a început să facă actorie şi s-a schimbat, mai ales după ce a primit primul rol de televiziune. Megan îi spune rol de televiziune, dar de fapt a fost o apariţie într-o reclamă pentru un tub de lipici. Trebuia să lipească două bucăţi de carton una de cealaltă, să zâmbească spre cameră şi să spună: “Uau, e tare lipicios!” Nu a fost pe ecran decât vreo cinci secunde, dar dacă stai să o asculţi cum povesteşte despre asta, ai impresia că a fost distribuită în rolul principal al vreunui film. Iar de atunci are impresia că este cea mai grozavă. Acum, de câte ori sunt cu ea, am impresia că sunt la un interviu pentru postul de cea mai bună prietenă şi mă tem în permanenţă că ceea ce urmează să spun sau să fac nu este bine. Ca acum, de exemplu.

— Deci... spun eu. Ce ai vrea să faci?

— Habar n-am.

Privirea lui Megan scrutează toată încăperea şi se opreşte asupra unei fotografii de pe perete.

— Dumnezeule! De ce ai pozat o piatră?

Simt un nod ciudat care mi se strecoară chinuitor în stomac. În fotografie este o piatră albă ca zăpada cu trei găuri în ea. După Elliot, pietrele găurite au fost considerate mereu talismane.

— Este o piatră norocoasă, îi spun.

— De ce este norocoasă? întreabă Megan, uitându-se la fotografie cu dispreţ.

— Pentru că are găuri. Pescarii le luau întotdeauna cu ei când plecau pe mare, ca să îi protejeze.

Megan zâmbește forțat.

— Ești atât de ciudată, Penny.

De obicei îmi place acest cuvânt, ciudată, însă de câte ori îl folosește Megan ca să mă descrie, parcă este cel mai groaznic lucru de pe planetă și îmi vine să-i trag un pumn. Iau în brațe o pernă și oftez. Nu pot face față unei nopți întregi care decurge așa. Trebuie să fac ceva ca să salvez situația.

— Vrei să ne punem măști pe față? întreb plină de speranță. Am două măști din acelea exfoliante cu căpșuni pe care le foloseam noi.

Megan scutură din cap.

— Nu, mulțumesc.

Mă uit spre perete și mă întreb dacă Elliot stă și el așezat în pat. Mă simt îngrozitor să știu că este doar la câțiva centimetri distanță, iar eu sunt prizonieră aici, în această Seară de Iad a Fetelor, fără să-l văd sau să-i vorbesc.

Când să o întreb din nou pe Megan ce ar vrea să facă, ea își scoate papucii din picioare și se strecoară în pat.

— Ce te-a apucat ieri la restaurant? mă întreabă, uitându-se cu subînțeles la degetul de pe care îi lipsea unghia falsă. De ce te-ai comportat atât de ciudat?

Mă gândesc ce scuză să inventez. Apoi îmi amintesc ce am scris ultima dată pe blog și cât de bine m-am simțit să vorbesc deschis despre atacurile mele de panică. Nu i-am pomenit lui Megan absolut nimic despre ele. Dar poate situația dintre noi se va îmbunătăți dacă sunt cinstită.

Inspir adânc.

— Știi că acum ceva vreme eu și ai mei am avut un accident de mașină.

Megan mă privește absentă:

— Oh, da.

— Ei bine, de atunci am niște atacuri ciudate de panică și mă simt ca și cum aş fi blocată în mașină. Simt că mă năpădesc valuri de căldură, nu mai pot respira și...

— Vai, Doamne! Nu-mi vorbi mie despre panică! mă întrerupe Megan. Nu-mi vine să cred că mai sunt doar două zile până la piesă. Mi-e groază că mă fac de minune.

— Nu te faci de minune. Ești cea mai bună dintre toți.

— Vorbeşti serios? Mă priveşte cu ochii ei mari de culoarea ciocolatei. Și totuși, e o presiune atât de mare să știu că succesul piesei depinde atât de mult de mine. Jeff mi-a spus că-i amintesc de Angelina Jolie în tinerețe, ceea ce e tare drăguț, dar face ca presiunea să fie și mai mare.

— Da. Păi, sunt sigură că totul va fi bine.

Mă încearcă un sentiment de furie amestecată cu durere. Încă o dată reușește să fie din nou subiectul principal de discuție, deși eu încercam să-i spun ceva personal și cât se poate de serios.

— Sunt atât de bucuroasă că există atâta chimie între mine și Ollie, continuă Megan. Jeff spune că suntem ca Angelina Jolie și Brad Pitt în filmul acela în care au jucat împreună, îl știi, cel la care lucrau când s-au îndrăgostit.

Megan se uită la mine și îmi aruncă din nou unul din zâmbetele acelea forțate.

— Știi, Ollie îmi spune totul.

Simt că mi se face rău.

— Aha, deci știi despre mâine.

Se încruntă.

— Ce e mâine?

Mă înroșesc instantaneu.

— M-a invitat să mâncăm împreună de prânz.

Parcă văd cum i se învârt rotițele în minte, încercând să proceseze informația. Este clar că nu știa. Este clar că Ollie nu-i spune chiar totul până la urmă.

— Ți-a dat întâlnire? Unde?

Încă zâmbește, însă zâmbetul îi este atât de forțat, încât am impresia că îi plesnește maxilarul de la atâta presiune.

— Lucky Beach, pe la amiază.

— Cum? Doar voi?

Este ceva în expresia ei șocată și în felul în care a spus “doar voi” ce mă înfurie la culme. Știu că Ollie nu este de nasul meu în acea stupidă Ligă Școlară a Farmecului și a Măreției Universale, dar atunci când un băiat îți dă întâlnire nu este normal ca prietena ta să se bucure pentru tine în loc să caște gura ca un pește în acvariu? Asta dacă nu cumva...

— Îți place de Ollie? întrebarea îmi zboară de pe buze înainte să apuc să o cenzurez.

Megan îmi aruncă o privire rece.

— Bine-nțeles că îmi place Ollie.

— Nu, vreau să spun dacă-ți *place* cu adevărat.

Megan își dă capul pe spate și râde fals.

— Nu, normal că nu. E mult prea tânăr pentru mine.

O privesc și îmi stăruie în minte întrebarea: *Cine ești tu?* Poate că Megan a fost cea mai bună prietenă a mea timp de șase ani, acum însă parcă nici nu o mai recunosc.

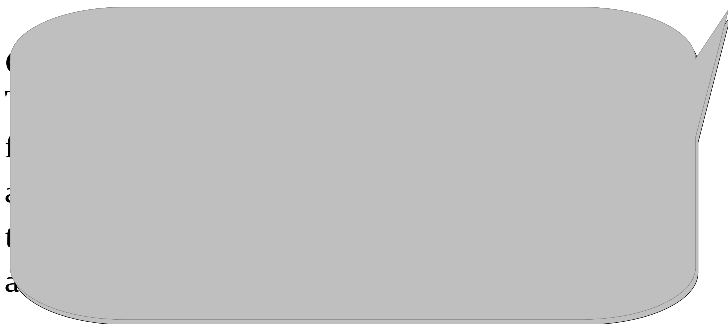
CAPITOLUL ȘASE

Dacă vreodată cei de la Cartea Recordurilor au de gând să includă un material despre Cea Mai Îngrozitoare Noapte Petrecută cu Prietena, trebuie să ia legătura cu mine. Vorbesc serios. Mă trezesc când afară este încă întuneric (un lucru deloc plăcut într-o zi de duminică) și stau în pat trimițându-i lui Elliot mesaje mentale prin peretele dormitorului. Când eram mici obișnuiam să încercăm să visăm același lucru când ne duceam la culcare. Credeam că acest lucru ar fi posibil dacă tot dormim la un perete distanță unul de celălalt, că ar fi ca și cum am putea pluti deasupra casei noastre într-o bulă uriașă de aer. Am avut cea mai proastă noapte din viața mea, încerc să-i transmit.

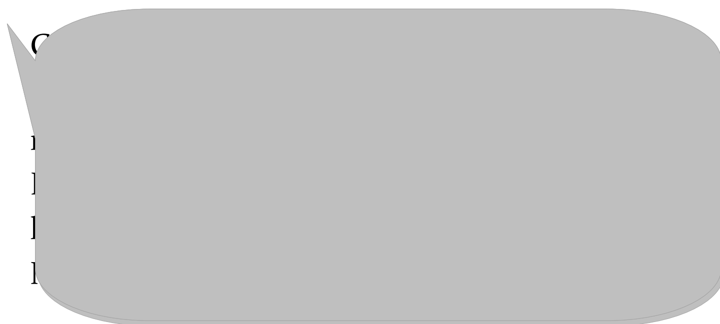
Megan doarme tun în cealaltă parte a camerei pe canapea. În timp ce o privesc, în minte se scrie titlul unui nou articol pentru blog: ă [redacted] ă ă și simt cum toată furia și supărarea mea față de Megan încep să clocotească în minte, nerăbdătoare să se reverse. Este atât de frustrant când se întâmplă așa ceva, iar eu nu pot de fapt să scriu nimic. Odată, în toiul examenului de la matematică mi-a venit o idee grozavă pentru blog; la vremea aceea eram sigură că va fi cel mai amuzant și cel mai interesant lucru pe care îl voi scrie vreodată. M -am gândit și la un titlu extrem de reușit, ce mai, aveam totul clar în minte. Dar imediat după aceea m-am pierdut într-o mare de algebră și imediat după ce am ieșit din examen, singurele litere pe care le mai aveam în cap erau x și y. Nici acum nu-mi amintesc despre ce voiam să scriu atunci pe blog.

Speriată la gândul că mi-aș putea pierde și ideea de acum, îmi iau telefonul de pe măsuță și mă ascund sub plapumă. Mi-

am pus telefonul pe silenţios când ne-am culcat aseară… la unsprezece jumătate!!! Acum văd că Elliot mi-a trimis un mesaj imediat după miezul nopţii.

Încep să-i scriu.

Aproape imediat cum am terminat de scris mesajul aud o bătaie slabă în perete. Două bătăi, urmate de încă șase *Te — iubesc*. Mă pregătesc să bat înapoi, când o aud pe Megan mormăind.

— Cine bate?

— Nu știu, mint eu.

— E vecinul tău?

Megan l-a întâlnit pe Elliot de nenumărate ori; este imposibil să nu știe cum îl cheamă. Lucrul acesta mă face să o urăsc și mai mult.

— Habar n-am de ce-ţi petreci timpul cu el, continuă. E atât de ciudat.

Mă sprijin în mâini, ca să nu mă năpustesc asupra ei și să o lovesc cu perna.

— Îmi dai, te rog, niște cafea? întreabă.

— Da.

Chiar dacă mi-a insultat cel mai bun prieten, chiar dacă a ruinat complet noaptea trecută și îmi vine să o omor cu perna, mă bucur atât de tare că am ocazia să scap de ea pentru câteva minute, că sar din pat și îmi iau halatul.

Jos în bucătărie, îl găsesc pe tata la masă, bând o cană de ceai și citind ziarul. Și el este la fel de matinal ca și mine. Părul îi este încă ciufulit de somn, iar faţa îi este acoperită de o umbră de barbă ţepoasă.

— Hei, mă întâmpină. Cum a fost noaptea cu prietena ta?

Mă uit la el și ridic din sprâncene.

— Atât de bine, carevasăzică.

Dau din cap și merg să pun ibricul pe foc. În urmă cu câteva săptămâni, când am făcut împreună spaghete bolognese, i-am mărturisit tatei că nu mă mai înţeleg atât de bine cu Megan.

— Tati?

— Da.

— Crezi că este posibil să nu mai simţi același lucru faţă de un prieten?

Zâmbește și dă din cap.

— Oh, sigur că da. Se întâmplă mereu, mai ales la vârsta voastră, când vă schimbaţi atât de mult. Îmi face semn să mă așez lângă el. Ţi-am povesti vreodată despre Timothy Taylor?

Fac semn din cap că nu.

— A fost cel mai bun prieten al meu din şcoala primară. Eram prieteni la cataramă. Dar apoi, când am intrat la gimnaziu, s-a schimbat atât de mult că nu am mai vrut să-mi petrec timpul cu el.

— De ce? Ce a făcut?

— A început să joace rugby, chicoteşte tata.

Tata este un suporter avid de fotbal şi nu-i înțelege deloc pe cei care preferă jocul de rugby.

— Serios acum, continuă el, nu a fost doar asta. A devenit şi plin de el. Nu mai aveam nimic în comun.

— Și ce s-a întâmplat? V-aţi răcit?

— Noo. Ne-am îndepărtat pur şi simplu. Și amândoi am găsit prieteni cu care aveam ceva în comun. Așa că nu-ţi fă griji legate de Înălțimea sa.

Arată din cap spre scări.

— Vei fi în regulă. Câteodată trebuie să renunţi la anumiţi oameni din viaţa ta.

— Îți mulțumesc, tati.

Mă ridic și-l sărut pe creştet.

— Pentru puţin. Râde. Cine ar fi ştiut că pot să fiu atât de înțelept la oră atât de matinală... și cu atât de puțină cofeină la bord?

Când mă întorc în dormitor, Megan este deja în picioare, gata îmbrăcată. Chiui de bucurie în sinea mea. Sper că asta înseamnă că pleacă repede.

— Cafeaua ta, spun întinzându-i cana.

O ia, dar nu zice mulțumesc. În schimb spune:

— Deci, cu ce te îmbraci la întâlnirea cu Ollie?

O privesc năucă. În toată nebunia cu Seara de Iad a Fetelor, nici măcar nu am apucat să mă gândesc la asta.

— În locul tău, aş merge pe un stil cât se poate de lejer. Nu vrei să pari disperată. Ţi-aş împrumuta bluza mea cu glugă, dar nu cred că te prinde bine culoarea.

Ia o înghiţitură de cafea şi-mi zâmbeşte dulce.

— Mare păcat că ești așa roșcată. Nu prea îți stă bine cu nimic, nu-i așa?

Alunei, în acel moment, mi-am dat seama că dacă voiam să am vreo șansă să mă simt bine în dimineața aceea și să aștept cu nerăbdare întâlnirea cu Ollie, Megan trebuia să plece. Imediat.

— Regret, dar tata mi-a spus că trebui să-l ajut cu ceva la magazin acum de dimineață.

Megan se încruntă.

— Duminică?

— Da. Așa că mă tem că va trebui să pleci.

Megan pare sincer dezamăgită.

— Of, dar voiam să te ajut să te pregătești.

Mă forţez să-i zâmbesc.

— Nu-i nimic. Mă descurc.

Se uită la mine, ridicând din sprâncene.

— Ești sigură?

— Oh, da. Categoric.

De fapt, se pare că atunci când este vorba să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Ollie, nu mă descurc chiar deloc. A trecut o jumătate de oră de când a plecat Megan, iar camera mea arată ca după o explozie nucleară. În tot vârtejul acela pe care l-am făcut în timp ce probam lucruri pentru ca apoi să le smulg de pe mine, nu mai există loc nici cât un vârf de ac în tot dormitorul care să nu fie acoperit de vreun articol vestimentar. Mă uit la pantalonii în dungi care atârnă prigoniți de lampă. Cu ce o să mă îmbrac?

Mă confrunt cu o dilemă reală. De genul acelora pe care oamenii le împărtășesc în ziare în rubrici de genul “Sfaturi de la bunica”. De obicei, când sunt în plină criză de găteală, Elliot este prima persoană căreia îi cer ajutorul, dar îmi vine greu să cred că va dori să mă ajute atâta timp cât este vorba despre Ollie. Mă plimb încoace și-n colo prin cameră oftând. Nici măcar marea care se vede la orizont nu poate să mă facă să mă simt mai bine. Nu atunci când trebuie să ajung pe malul ei în mai puțin de o oră, iar eu NICI MĂCAR NU SUNT ÎMBRĂCATĂ ÎNCĂ.

Apoi îmi vine în minte întrebarea: *Cu ce m-aș îmbrăca dacă ar fi după mine?* Mă îndrept spre grămada de haine care zace pe podea lângă balansoar, trag din ea o rochiță lejeră, neagră cu inimioare mov. O îmbrac și o asortez cu o pereche de pantaloni strâmți, negri. Mă privesc în oglindă: rochia îmi vine perfect și face ca talia mea să arate foarte subțire. Mă pregătesc să mă încalț cu o pereche de platforme când îmi revine în minte întrebarea: *Cu ce m-aș îmbrăca dacă ar fi după mine?* Cotrobăi prin străfundurile dulapului după ghetele de motociclist. Apoi îmi iau geaca de piele. *Ia-mă și pe mine!* părea să strige aparatul de fotografiat. Îl îndes în buzunar. M-am obișnuit să nu-mi mai las aparatul de fotografiat acasă. Exact atunci se întâmpla să ratez cele mai interesante ocazii pentru o fotografie. Și cine știe ce ocazii se vor ivi cu Ollie...?! Mă înroșesc instantaneu la gândul că Ollie m-ar putea ruga să fac o fotografie cu noi doi. Cu toate că urăsc fotografiile selfie, nu m-ar deranja să fac una cu el... da, bine, se poate să mă pripesc, dar orice fată are dreptul să fie în al nouălea cer atunci când cel de care este îndrăgostită îi dă întâlnire, nu-i așa?

CAPITOLUL ȘASE

Bine-nțeles că atunci când ajung pe plajă, proaspăt descoperitul sentiment de încredere începe să dispară treptat. *Dacă nu vine? Dacă totul nu a fost decât o glumă proastă? Dacă mă împiedic exact când vrea să mă sărute? Oh, Dumnezeule, dacă mă sărută?! Nu te va săruta, fraiero!* Și așa, vocea mea interioară broda la nesfârșit scenarii care începeau să frizeze isteria.

Mă hotărăsc să merg la cafeneaua de pe plajă, în speranța că mă voi liniști dacă merg mai aproape de mare. Pietrele sunt ude. O să cazi! O să cazi şi o să te trezeşti cu alge pe fund, așa cum ai pățit la petrecerea cu grătar de ziua lui Tom. Încep să merg mai încet. Marea este frumoasă şi liniștită, iar soarele de iarnă împrăștie luciri jucăușe pe suprafața ei. Trag adânc în piept o gură de aer sărat. Și încă una. *Dacă se ușurează un pescăruș pe capul tău?*

“Mai taci!” îmi spun cu voce tare, dar mă și uit repede să văd dacă sunt pescăruși deasupra mea. Când îmi covor privirea, îl văd pe Ollie stând în fața mea.

— Cum ai ajuns aici? este primul lucru care îmi vine în minte.

— Am mers, îmi răspunde privindu-mă straniu. Te simți bine? Mi s-a părut că vorbeai de una singură.

— Cum? Oh, nu, eu doar... doar... cântam.

— Cântai?

— Da. Știi tu... un cântec.

— Da, știu ce înseamnă să cânți.

— Nici nu mă-ndoiesc de asta. Soz[8].

Soz?!! De când spun eu "soz"? M-am întâlnit cu Ollie de exact zece secunde și deja cred că are impresia că sunt o lunatică "sozată" care cântă. Nu e deloc un semn bun pentru întâlnirea noastră.

— Ți-ai luat aparatul de fotografiat? mă întreabă.

— Da, îi răspund și simt cum inima începe să bată mai repede.

Este posibil ca deja să vrea să facem o fotografie împreună?!

— De ce? adaug.

— Mă întrebam dacă mi-ai putea face câteva prim-planuri aici la malul mării. Chiar mi-ar prinde bine câteva mai artistice, pentru profilul meu online. Iar tu ești un fotograf extraordinar.

Mă zăpăcește cu unul din zâmbetele lui mega-electrizante.

— Bine, bine.

Nu știu ce să înțeleg din toată treaba aceasta. Cu siguranță nu poate fi acesta motivul pentru care m-a invitat în oraș, nu-i așa? Cu siguranță a spus "prânz" ieri când am vorbit. Fotografiile par să fie ceva în plus. Ceva ce tocmai îi trecuse prin minte. Îmi spun să nu fiu atât de idioată încât să scot aparatul foto din buzunar.

— Mă gândeam că poate putem face câteva lângă chei.

— Sigur că da.

Cum începem să ne plimbăm pe malul apei, o femeie care alerga se uită la noi și ne zâmbește. Simt cum mă inundă un val de fericire. Probabil are impresia că eu și Ollie suntem "împreună". Măcar de mi s-ar părea atmosfera mai destinsă și

---

[8] Este prescurtarea pentru *sorry* (în traducere scuze, îmi pare rău) în limbajul folosit de internauți.

mai plăcută. Îmi storc creierii ca să spun ceva interesant, care să nu fie… penibil.

— Cred că ești tare mândru de fratele tău.

Ollie mă privește absent.

— De ce?

— Păi, este atât de bun la tenis.

Ollie bombăne ceva și privește fix în largul mării. Ceva în expresia serioasă de pe fața lui și felul în care-i cade lumina pe chip, accentuându-i linia maxilarului, mă face să cred că ar putea ieși o fotografie alb-negru extraordinară.

— Rămâi așa, îi spun, scoțând aparatul foto.

— Ce e? se încruntă Ollie.

— Păstrează expresia de pe față și uită-te din nou în largul mării. Va ieși o fotografie minunată.

— Oh, bine.

Pe loc, Ollie își îmblânzește expresia feței și își îndreaptă privirea spre mare.

— Cum e?

— Perfect.

Focalizez și ajustez unghiul până când umbra cade perfect pe fața lui, apoi fac poza.

— Lasă-mă să văd.

Se apleacă să vadă ecranul aparatului, iar capetele noastre sunt atât de aproape încât aproape se ating. Miroase a aftershave și a mentă. Inima începe să-mi bată cu putere. Fotografia e tare reușită. Mă privește și zâmbește. Cum stă atât de aproape, ochii îi sunt inadmisibil de albaștri. Îmi dau seama că dacă ar vrea să mă sărute, nici nu ar trebui să ne mișcăm. Ne uităm în continuare unul la celălalt pentru încă o secundă.

— Te pricepi la asta, ştii? îmi spune, cu o voce mult mai blândă decât de obicei.

— Îţi mulţumesc.

Încurcată, îmi mut privirea şi momentul s-a risipit. Ne plimbăm în continuare. Pe lângă noi mai trec doi alergători, iar pietricelele se aud scrâşnind sub tălpile lor.

— Ce spui de una în care să stau întins pe plajă? zice el. Ca să fie ceva diferit.

— Sigur.

În minte îmi apare brusc imaginea cu noi amândoi pe plajă, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt. Faţa mi se înroșește brusc.

Ollie se răsuceşte peste pietrişul plajei.

— Ce-ar fi să-mi faci una de deasupra mea?

— Sigur că da. Ar fi amuzant.

Mă așez în picioare lângă Ollie și încerc să fac poza, dar nu iese bine. Nu este destul de centrată.

— Cred că trebuie să stau în picioare chiar peste tine, îi spun.

Ollie se uită la mine şi zâmbește larg. Simt un fior urcând pe şira spinării. Cu multă grijă, îmi trec un picior peste el şi mă aşez deasupra. Privesc prin obiectiv. Îmi zâmbește ștrengărește.

— Sper că nu te uiţi pe sub rochia mea, îi spun pe un ton glumeţ.

Ollie chicotește.

— Ei, na!

Pentru o clipă, am senzaţia că am reușit imposibilul și am flirtat pentru câteva minute fără să mă pun într-o situaţie jenantă. Dar apoi, când să fac fotografia de ansamblu, simt cum pietrele încep să mi se mişte pe sub tălpi, iar picioarele încep să alunece în direcţii diferite. Încerc disperată să-mi păstrez

sprijinul, dar nu fac decât să înrăutăţesc situaţia deoarece mă trezesc brusc pe stomacul lui Ollie.

— Îmi pare atât de rău, îi spun pe nerăsuflate, zvârcolindu-mă încercând să mă ridic.

El mă prinde de încheietura mâinii, râzând.

— Să nu-ţi fie. E amuzant. Tu eşti amuzantă.

Îl privesc suspicioasă. Dar cuvintele lui nu au sunat ca atunci cân Megan a spus "Ești ciudată". De fapt el a vorbit chiar drăgăstos.

— Îţi mulţumesc, îi spun.

— Dumnezeule! Ce faceţi?

Amândoi tresărim când auzim vocea lui Megan. Mă întorc şi o văd la câţiva metri distanţă, uitându-se insistent la noi. Gemenele sunt în spatele ei, rânjind cu gurile până la urechi.

— Îi... Îi faceam o poză lui Ollie și mi-au alunecat picioarele, bâigui, cu faţa mai roșie decât o cutie poştală.

— Sunt sigură.

Megan mă fulgeră cu privirea. Observ că nu mai are pe ea blugii și bluza cu glugă cu care era îmbrăcată când a plecat de la mine, ci poartă o rochie strâmtă, de culoarea prunei, și cizme până la genunchi.

Nu știu cum, dar reușesc să mă ridic de pe Ollie fără să provoc vreo vătămare niciunuia dintre noi.

— În definitiv, ce faceţi voi aici? întreabă Megan uitându-se cu subînțeles la Ollie. Credeam că aţi ieşit la masă împreună.

— Cum de...?

Dintr-odată Ollie pare jenat.

— Nu e mare lucru. Nu voiam decât ca Penny să-mi facă niște poze pentru profilele mele online.

Megan se întoarce spre mine, iar zâmbetul ei pare chiar victorios. *Vezi, ți-am spus că nu e o întâlnire*, pare să spună.

— Fotografiile tale sunt grozave, spune Kira, venind spre mine.

— Da, spune și Amara. Mi-a plăcut tare mult cea pe care ai făcut-o la vechiul chei pentru proiectul de la arte plastice.

Le zâmbesc neputincioasă.

— Și, unde aveți de gând să mergeți să mâncați?

Ollie ridică din umeri.

— Nu m-am gândit, ca să fiu sincer.

Mă uit perplexă la el.

— Noi mergem la Nando. V-ar plăcea să veniți cu noi?

— Sigur că da, răspunde Ollie pe nerăsuflate.

Brusc simt cum mă îneacă furia și încep să dau cu piciorul în pietre. Una dintre ele zboară din vârful ghetei mele și privesc cu groază cum lovește un terier West Highland, care era în trecere pe acolo. Acesta chelălăie de durere, iar stăpânul, un bărbat în vârstă cu niște sprâncene foarte stufoase, mă fulgeră din priviri.

— Îmi pare rău! A fost un accident, strig în direcția lui.

Eu sunt un accident în carne și oase, simt nevoia să adaug. Nici măcar nu pot să mă înfurii fără să se întâmple ceva obsedant de jenant.

— Penny, mă strigă Megan, încruntându-se furios de parcă ar fi mama mea. Sărmanul cățeluș.

— Știți ceva, cred că eu mă duc acasă, zic luptându-mă să-mi temperez impulsul de a arunca o piatră în direcția ei.

— Vai, chiar așa?

Megan abia își poate ascunde încântarea.

— Dar cum rămâne cu pozele mele? întreabă Ollie, dezamăgit cu adevărat.

Nici măcar nu pot să mă uit la el.

— Ți le trimit pe e-mail mai târziu, bâigui.

— Bine atunci, ne vedem mâine la școală, zice Megan plină de vervă.

În timp ce gemenele spun la revedere în gura mare, îmi mușc cât pot de tare buza și mă îndrept spre cealaltă parte a plajei. Gândurile îmi sunt încâlcite într-un amestec de furie și derută. Un singur lucru însă îmi este mai clar decât lumina zilei: am terminat-o definitiv cu Megan.

CAPITOLUL OPT

— Promite-mi, te rog, te rog, te rog, că vei asculta calm şi în linişte tot ce am de spus, fără să faci nicio remarcă răutăcioasă până nu termin? îl implor pe Elliot, acum că sunt acasă și l-am convocat cu zece ciocănituri în perete, cumplitul cod pentru urgențe.

Elliot se lasă pe spate pe scaunul balansioar și-și mângâie bărbia înfundat în gânduri.

— Se poate ca ceea ce urmează să-mi spui să aibă legătură cu Selfie-ul Mega Anost în carne și oase? mă întreabă el.

— Da, dar poţi, te rog, să nu spui nimic nepoliticos despre ei până nu termin de povestit? Cuvintele "Ţi-am spus eu" sunt, de asemenea, interzise.

Elliot mă privește înfricoșat.

— Cum adică, interzis pentru totdeauna sau doar pentru cât timp îmi spui ce s-a întâmplat?

— Pentru totdeauna.

Elliot suspină.

— Bine, dar atunci trebuie să-mi pui căluș la gură.

— Pe bune.

— Bine, bine. Buzele-mi sunt pecetluite.

Mă așez pe pat cu picioarele încrucișate sub mine, uitându-mă fix la plapumă și încep să relatez șirul de istorii dureroase trăit de la începutul Celei mai Groaznice Nopţi până la cuvintele lui Ollie "nu e mare lucru".

— Nu e mare lucru?

Vocea lui Elliot răsună ca un ecou.

— Ţi-am...

— Nu, nu o spune! strig acoperindu-mi urechile. Sincer, nu suport să aud aceste cuvinte. Nu pot să cred că am crezut că e vorba de o întâlnire adevărată.

— În ce o priveşte pe Mega Stricata? exclamă Elliot.

Mă încrunt.

— Mega Stricata?

Elliot dă din cap.

— Este un cuvânt pe care l-a inventat Shakespeare ca să descrie femeile cu o reputaţie îndoielnică.

— Ah, înţeleg.

— Este cu adevărat josnică, spune Elliot dezgustat. Nu pot să cred că a apărut pe nepusă masă la întâlnirea ta de prânz cu Ollie. Ţi-am s...

— Elliot!

— Bine, bine!

Elliot ridică mâinile prefăcându-se că se predă.

— Știu ce ar trebui să faci, îmi spune rânjind cu răutate. Ar trebui să editezi în Photoshop niște pete și o eczemă oribilă pe pozele *Domnului Selfie*. Poate chiar și un nas în plus...

Îl privesc pe Elliot și încep să râd. Sunt pe cale să-l îmbrățișez puternic când în toată casa răsună inconfundabilul sunet de gong.

— OMG! OMG!

Elliot sare din scaun și începe să bată din palme fericit.

— Adunare de familie.

Casa noastră este plină de obiecte de recuzită pe care mama le păstrează ca amintiri din piesele în care a jucat. Printre acestea se numără și un gong imens din alamă, care stă acum în holul nostru. Cand Tom și cu mine eram mai mici, găseam întotdeauna o scuză ca să batem în el, așa că, în cele din urmă,

părinţii mei au născocit ideea de a folosi gongul doar pentru a convoca adunări de familie. Mă dau jos din pat şi mă amuz de exuberanţa lui Elliot, atât de vizibilă în expresia feţei lui.

— Probabil este vorba de ceva total neinteresant, cine vrea curcan de Crăciun, de exemplu, zic.

Elliot mă priveşte nedumerit.

— De ce să fie asta? Toată lumea vrea curcan de Crăciun.

— Da, dar tata spunea ceva despre faptul că ar vrea să facă friptură de gâscă anul acesta.

Elliot face o faţă dezgustată.

— Nu poate să gătească gâscă. E scârbos!

— De ce?

— Nu ştiu. Pur şi simplu aşa este.

Mă îndrept spre uşă cu Elliot pe urmele mele.

— *Rekao sam ti*, îmi şopteşte în ureche.

— Ce înseamnă? îl întreb.

— "Ţi-am spus eu", în limba croată. Nu mi-ai spus că nu am voie să-ţi spun în limba croată, îmi spune printre chicote, în timp ce îl împung cu degetele între coaste.

— Vrem curcan, anunţă Elliot cum intrăm în bucătărie.

Mama, tata şi Tom stau la masă. Mama şi tata par surescitaţi. Tom stă prăbuşit cu capul pe masă.

— Hî? zice tata către Elliot.

— Pentru masa de Crăciun, explică Elliot. Vrem curcan, nu gâscă. De asta ne-am adunat, nu-i aşa? Pentru masa de Crăciun.

— Ah! exclamă tata. Nu, de fapt nu despre asta este vorba. Deşi, indirect, ar putea avea legătură. Se uită la mama şi ridică din sprâncene.

Mama dă aprobator din cap, apoi se uită la Elliot şi îi zâmbeşte trist.

— Mă tem că anul acesta nu vei putea fi cu noi la masa de Crăciun, Elliot.

— Cum?! exclamăm și eu și Elliot la unison.

— Nu vom fi aici, spune mama.

— Cum? e rândul lui Tom să-și ridice capul de pe masă și să ne țină isonul mie și lui Elliot.

Ne uităm cu toții șocați la mama.

— Ce vrei să spui cu "nu vom fi aici de Crăciun"? întreabă Tom.

— Unde vom fi?

Îmi mut privirea când la mama când la tata.

Mama și tata se privesc unul pe celălalt și zâmbesc.

— New York, spun amândoi.

— Nu cred! exclamă Tom, dar nu pentru că era bucuros.

La rândul meu și eu sunt prea bulversată ca să pot spune ceva.

Elliot pare că e gata să plângă.

— Am căzut de acord să organizăm nunta aceea, îmi spune mama zâmbind. Cea în stil *Downton Abbey*... de la Waldorf.

— Ah, Dumnezeule! Elliot mă privește cu ochii cât cepele. Norocoaso!

Ciudat este că nu mă simt deloc norocoasă. De fapt, simt pe spate valuri de căldură și palmele mi se umezesc. Mersul la New York presupune o călătorie cu avionul, iar în acest moment mă îngrozește doar gândul că trebuie să intru într-o mașină. Nu vreau să merg nicăieri. Nu-mi doresc decât un Crăciun frumos, acasă, alături de familie.

— Eu nu merg, spune Tom.

— Cum?

Tata îl privește contrariat.

— Melanie vine acasă săptămâna viitoare. Nu plec nicăieri nici în ruptul capului. Nu am văzut-o de luni de zile.

Melanie este prietenia lui Tom. A fost plecată la studii în Franţa tot trimestrul. Şi, dacă e să ne luăm după chestiile sentimentale pe care le postează el pe Facebook în ultimul timp, se cam usucă de dorul ei.

— Dar trebuie să vii, spune mama, părând de-a dreptul supărată. Întotdeauna suntem împreună de Crăciun.

Tom scutură din capr.

— Dacă vreţi să fim împreună, trebuie să rămâneţi aici.

— Tom, spune tata, pe un ton coborât, ca de avertisment.

— Nici eu nu vreau să merg, spun încetişor.

— Cum... dar... mama mă priveşte fix.

Pare atât de supărată, încât mă simt groaznic.

— Vorbim despre un Crăciun la New York, zice. Credeam că veţi sări în sus de bucurie că avem această ocazie.

— Mda, bodogăne Elliot. Chiar. Ce v-a apucat?

Mă uit la el, implorându-l din priviri, iar în cele din urmă observ pe faţa lui o umbră de acceptare, ca şi cum a înţeles. Mă ia de mână şi o strânge.

— Şi oricum, de ce trebuie să lucraţi de Crăciun? întreabă Tom.

— Deoarece chiar avem nevoie de banii aceştia, răspunde tata pe un ton atât de serios, că ne întoarcem cu toţii spre el.

— A fost o iarnă fără profit, spune mama. Angajamentul acesta este răspunsul la toate rugăciunile noastre. Plătesc mai mult decât am primi dacă am orgraniza zece nunţi aici. Plus cheltuielile noastre. Se uită la mine, rugător. Eşti sigură că nu vrei să vii?

— Nu pot, spun. Trebuie să...

— Faci proiectul la Literatură, completează Elliot în locul meu. Acela care contează pentru certificatul de competență.

— Așa e, răspund, zâmbindu-i recunoscător înainte să mă întorc spre mama și spre tata. Așa că o să mă cam spetesc cu asta de sărbători. Dar voi mergeți. Noi ne descurcăm.

Tom dă și el din cap.

— Da. Mergeți voi. Putem sărbători Crăciunul când vă întoarceți.

Mama se uită la tata.

— Nu știu. Ce părere ai, Rob?

— Cred că trebuie să ne gândim la asta, răspunde tata.

Și el pare la fel de supărat ca și ea.

Mă simt mizerabil. Mă gândesc să-i spun adevărul, că doar gândul că pot să fac un atac de panică blocată într-un avion la mii de kilometri în aer îmi dă fiori reci, dar nu pot. Nu vreau să-i îngrijorez. Sub nicio formă nu m-ar lăsa acasă dacă ar ști ce se întâmplă și ar rata afacerea care le oferă banii de care avem atâta nevoie. Este cea mai bună soluție ca ei să plece în America și eu să rămân acasă, dar nu pot ignora un sentiment de tristețe. Pe măsură ce intensitatea atacurilor mele de panică devine tot mai mare, și mai mare, lumea care mă înconjoară devine tot mai mică.

17 decembrie

Te poți înstrăina
de cea mai bună prietenă a ta?

Salutare, tuturor!

În primul rând, vă mulțumesc DIN SUFLET tuturor pentru comentariile minunate și sfaturile pe care mi le-ați dat pe blog pentru atacurile mele de panică. Este ciudat, dar faptul că știu că sunt atacuri de panică și că nu sunt eu nebună mă face să mă simt mai bine. Sunteți cei mai grozavi!

Acum, știu că v-am promis să scriu despre ceva mai vesel de data aceasta, dar s-a întâmplat ceva și trebuie neapărat să vă spun și vouă...

Când eram mică aveam o haină pe care o adoram, pur și simplu...

Era de un roșu aprins și avea nasturi lucioși, negri, în formă de trandafiri.

Mai avea guler și mânecuțe de blană.

Când eram îmbrăcată cu ea mă simțeam ca o prințesă frumoasă dintr-o țară cât se poate de rece și de îndepărtată ca Rusia sau Norvegia (este frig în Norvegia, nu-i așa?)

Îmi plăcea atât de mult haina aceea că o purtam tot timpul pretutindeni, chiar și atunci când vremea începea să se încălzească.

Iar când vremea se încălzea prea tare, refuzam să-mi pun haina în dulap. O țineam pe spătarul scaunului, toată vara, ca să o pot vedea tot timpul.

Iarna următoare, haina a început să mă strângă. Dar nu îmi păsa, fiindcă nu suportam gândul să mă despart de ea.

În cea de-a treia iarnă crescusem într-atât de mult, încât nu mai puteam să-mi închei nasturii.

Când mama mi-a spus că trebuie să port o altă haină de iarnă, mi s-a rupt sufletul. Dar, după un timp, a început să-mi placă și haina cea nouă. Chiar dacă nu avea nasturii în formă de trandafiri și nici guler din blană, era de un verde albăstrui superb, exact ca marea. Apoi, după o vreme, când m-am uitat din nou la haina mea cea veche, gulerul de blană mi s-a părut prea copilăresc și parcă nu mai era haina mea, așa că am lăsat-o pe mama să o dea de pomană.

În momentul de față, când sunt împreună cu una dintre prietenele mele cele mai bune, simt că nu ne mai potrivim.

Tot ce spune pare răutăcios și este supărător. Tot ce face pare imatur și egoist.

La început am zis că eu sunt de vină. Am crezut că poate am spus eu ceva sau am făcut ceva greșit.

Apoi însă m-am întrebat dacă nu cumva prieteniile sunt uneori precum hainele, iar atunci când nu te mai simți bine în ele, nu este din cauză că ai greșit cu ceva. Înseamnă doar că trebuie să mergi mai departe.

Am hotărât că nu este cazul să mai stau înghesuită într-o prietenie care mă jenează. Voi merge mai departe și voi fi prietenă doar cu oameni care mă respectă și cu care mă simt bine.

Voi ce spuneți?

Aveți și voi prieteni de care este posibil să vă fi înstrăinat? Mi-ar plăcea să văd ce aveți de spus mai jos, în comentarii...

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL NOUĂ

De obicei în plac zilele de luni. Ştiu, ştiu, sunt o ţicnită! Dar nu mă pot abţine, întotdeauna am considerat că începutul unei săptămâni este stimulant. Este o ocazie de a o lua de la capăt, având în fața ta șapte zile nou nouțe, un fel de An Nou într-o mini formă amuzantă. Ziua aceasta de luni este diferită însă. Ziua aceasta de luni este îngrozitoare și îmi provoacă teamă din PATRU motive:

1. Mi-am dat seama că m-am înstrăinat de prietena mea/că o urăsc.
2. Trebuie să petrec ziua întreagă alături de prietena mea de care m-am înstrăinat/pe care o urăsc, pregătind piesa de teatru.
3. De asemenea, trebuie să-mi petrec ziua întreagă cu tipul alături de care mi-am petrecut week-endul făcându-mă de râs, pregătind piesa de teatru.
4. Este ziua premierei.

Până să ajung la şcoală, simt că tot cerul cade pe mine și că îi port greutatea pe umeri.

— Pen, cât mă bucur că ai ajuns! mă întâmpină strigând domnul Beaconsfield cum intru în hol.

Pare extrem de agitat, nici măcar nu și-a amintit să-și pună gel în păr. Bretonul îi atârnă bleg pe frunte.

— Unde sunt ceilalţi? îl întreb, rotindu-mi privirea prin holul pustiu.

— Au urcat în studioul de film ca să facă o repetiţie generală în timp ce noi, tu, rezolvi cu decorul.

Mă uit spre scenă.

— Ce s-a întâmplat cu decorul?

— Mă tem că prietenul meu, artistul graffiti, m-a lăsat baltă, aşa că am nevoie de ajutorul tău.

Sunt săptămâni deja de când domnul Beaconsfield face mare caz de faptul că are un prieten, artist de stradă, care vine să ne decoreze scena ca să arate şi mai mult ca un ghetto. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu avea să iasă nimic. Probabil că apropierea domnului Beaconsfield de stradă se rezumă la urmărirea filmului artistic *Corrie*.

— Ce vreţi să fac? îl întreb, în timp ce el îmi întinde o pungă de plastic.

— Fă nişte graffiti pe rulotă şi pe peretele din spate, spune domnul Beaconsfield cu atâta degajare de parcă mă ruga să spăl pe jos. Trebuie să mă întorc la ceilalţi. Biata Megan se descurcă tare greu cu ultima parte.

— Să fac nişte graffiti?

Mă uit în pungă. Este plină de sprayuri cu vopsea.

— Ce fel de graffiti? întreb.

Domnul Beaconsfield pare şi mai stresat.

— Nu ştiu. Fă şi tu o semnătură cu înflorituri acolo. Se presupune că eşti asistentul de scenografie.

Mă încrunt. Este adevărat că trebuie să-i ajut cu scenografia şi că sunt şi fotograful oficial al evenimentului, dar nu m-aş fi oferit niciodată să colaborez dacă aş fi ştiut că asta presupune să devin un fel de Bansky[9]. E adevărat, am scris I LUV 1D pe o bancă în parc, acum trei ani... dar nu cred că asta se poate lua în considerare.

---

99 Pseudonimul unui artist graffiti, activist politic, regizor și pictor englez.

— Bine. Am să mă duc acum spre studioul de film, spune domnul Beaconsfield, înșfăcându-și mapa de pe unul dintre scaune. Cobor la prima pauză să văd cum te descurci.

Și înainte să scot vreun sunet, și-a luat tălpășița.

Mă uit la peretele gol din platou. Asta e nebunie curată. Dacă mă apropii de el cu vreun spray cu vopsea îl distrug și dacă sunt sigură de ceva pe ziua de azi este faptul că nu vreau să intru în vreo încurcătură. Așa că fac exact ce fac de obicei în situații de urgență, îi trimit un mesaj lui Elliot. Ne știm orarele pe dinafară, așa că știu că este la ora de latină. Elliot spune că profesorul de latină e atât de bătrân că vorbea latina când încă aceasta nu devenise o limbă moartă, așa că sper să-mi răspundă fără să fie văzut.

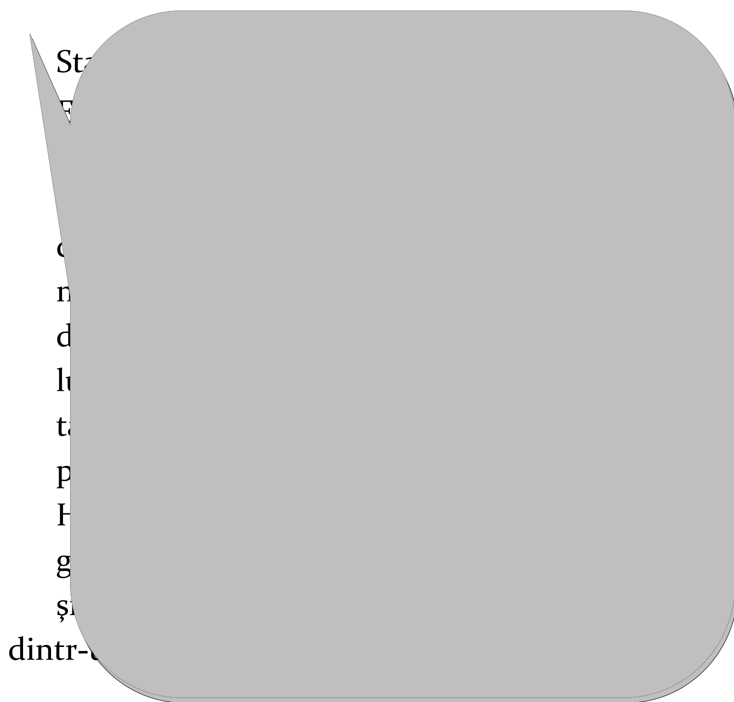
AJ
DE
GR
GR
AD
TE
ÎN

Trimit mesajul, apoi urc pe scenă și merg la rulota de decor. Poate aș putea să exersez o "semnătură și înflorituri" în spatele ei. Dacă nu-mi iese, nimeni din sală nu va ști, iar dacă descopăr printr-o minune că am vreun talent ascuns pentru arta graffiti, atunci salvez situația... și piesa.

Iau un spray din sacoșă și îi scot capacul. Care ar fi semnătura mea dacă aș fi artist graffiti? N-am nici cea mai mică idee, așa că mă hotărăsc să desenez ceva în schimb. Dar ce? Ce

s-ar putea desena într-un ghetto din New York ca să se potrivească foarte bine cu *Romeo și Julieta*? Poate un fel de inimă ruptă în două?

Apăs cu grijă pe butonul de la spray. Nu se întâmplă nimic, apăs un pic mai tare și din tub țâșnește un jet de vopsea mov aprins. Încerc să fac o inimă, dar seamănă mai degrabă cu niște fese. Din fericire, exact în acel moment, aud că am primit un mesaj pe telefon. Este de la Elliot.

Citind mesajul, respir ușurată. Am soluția pentru ceva ce părea de nerezolvat, iar acest lucru mă umple de speranță. Poate că ziua de astăzi nu va fi chiar atât de rea, până la urmă...

Și am dreptate... restul zilei se scurge surprinzător de liniștit. În timp ce actorii stau ascunși de domnul Beaconsfield în studioul de film, repetând frenetic, Tony, băiatul din clasa a

unsprezecea, care se ocupă de lumini, tocmai face o repetiţie tehnică și poate proiecta fără probleme în fundal una dintre fotografiile mele artistice făcute pe stradă. Arată extraordinar.

Când o văd, în sfârşit, pe Megan după miezul zilei spre după-masă totul este bine. Încă o dată, faptul că am scris pe blog pare să mă ajute să clarific anumite probleme care mă frământă și acum, că am acceptat faptul că m-am înstrăinat de prietena mea, simt că nu mai sunt supusă unei presiuni atât de mari. Nici măcar faptul că-l văd pe Ollie nu mi se mai pare ciudat. EL și Megan au atâtea emoţii din cauza piesei, încât sunt mult prea ocupaţi să repete replicile.

Chiar înainte să se ridice cortina, domnul Beaconsfield ne cheamă pe toţi în culise.

— Dragii mei, veţi fi extraordinari! spune el. Și, după cum spune eroul meu, Jay-Z, nu vă trăiţi viaţa încorsetaţi, zburaţi!

Ne uităm cu toţii la el gură-cască.

— Baftă! îngaimă el. Ah și Pen, am nevoie să-mi mai faci o fotografie la sfârșitul spectacolului, când toată lumea iese la rampă. Poţi să te strecori rapid pe scenă și să faci niște poze?

Dintr-o dată, simt cum mă fulgeră un sentiment de frică. Asta înseamnă că trebuie să urc pe scenă în faţa unei săli pline de oameni, cu alte cuvinte CEL MAI TERIBIL COŞMAR AL MEU. Dar apoi domnul Beaconsfield se grăbește să verifice dacă este pregătită camera de filmat, cameramanul știe ce are de făcut, și dacă toată lumea este la locul ei.

Scot aparatul de fotografiat din geantă și mă duc în culise. *Va fi bine*, îmi spun. Până la urmă, nu e ca și cum ar trebui să-mi amintesc niște replici. Nu trebuie decât să merg pe scenă, să fac o poză și să ies. Ce s-ar putea întâmpla...?

CAPITOLUL ZECE

Piesa decurge fără probleme. Toată lumea își amintește replicile și le spune atunci când trebuie, până și accentul lui Ollie pare să sune bine. La scena în care Julieta moare, pot să jur că aud oameni plângând în public.

În timp ce țopăie de nerăbdare în spatele scenei ca să iasă la rampă, domnul Beaconsfield se uită la mine și zâmbește larg:

— Nu a fost minunat? Nu au fost grozavi? își revarsă sentimentele ca un torent.

Îi zâmbesc și eu.

— Au fost geniali!

— Să nu faci poza până când nu ies toți actorii la rampă, inclusiv eu, îmi șoptește.

Dau din cap și-mi pornesc aparatul.

Pe măsură ce actorii ies din celălalt buzunar al scenei ca să mulțumească publicului, aplauzele se întețesc și se transformă într-un vuiet pentru Megan și Ollie. Și, cu toate că în ultimul timp Megan m-a făcut să vreau să îi trag un pumn, să o sufoc sau să dau cu pietre după ea, nu pot să nu mă las cuprinsă de emoția momentului. Sunt cu adevărat mândră de ea.

Aplauzele sunt atât de puternice că simt cum îmi vibrează în tot corpul. În timp ce actorii se aliniază frumos, Megan îi face semn domnului Beaconsfield să li se alăture, o scenă pe care ei o repetaseră cu multă atenție înainte, în ciuda gesturilor exagerate ale domnului Beaconsfield care își arunca mâinile în aer, simulând o surprindere stânjenitoare. Aștept ca el să ajungă în mijlocul lor și pornesc pe scenă. Și cu toate că mă temeam de momentul acesta, nu este deloc chiar atât de rău. Publicul este atât de prins să ovaționeze actorii, încât eu mă simt invizibilă.

Până în momentul în care fac ultimul pas spre centrul scenei și întreaga lume pare să se prăvălească. Doar că nu este întreaga lume, ci eu, fiindcă m-am împiedicat de șiretul de la converși și mă îndrept periculos cu capul înainte.

Imediat îmi dau seama că aceasta nu este o căzătură pe care să o pot evita cu eleganță. Alunec mult prea repede și abrupt, iar singurul lucru la care mă pot gândi este aparatul de fotografiat pe care-l țin în mână. Nu trebuie să-l stric. Nu pot să-l las să se trântească de podea. Așa că aterizez într-o poziție cât se poate de ciudată, pe coate și cu fundul în sus. Pe coate, fața în jos și cu fundul spre public.

Sunetul respirației întretăiate de mirare și șoc, multiplicat cam de trei sute de ori, se aude în toată sala. Tăcerea oribilă care-l urmează este tulburată doar de vocea mea interioară care se întreabă *De ce se simte fundul meu atât de bine?* Mă uit peste umăr să verific și observ, spre disperarea mea, că fusta mi se ridicase până în talie. Un cor *de de ce-uri* îmi răsună din nou în urechi. De ce mi-am luat fusta scurtă și evazată? De ce mi-am dat jos în culise colanții pentru că mi se făcuse prea cald? De ce, vai, de ce, din toată lenjeria intimă pe care o am, aleg astăzi să iau pe mine cea mai spălăcită și mai uzată pereche de chiloți cu unicorni.

Stau în patru labe, paralizată de un amestec de uimire și groază care mă năpădește de îl simt în tot corpul. Apoi, publicul începe din nou să aplaude puternic, dar, de data aceasta, ovațiile nu sunt ca cele de dinainte. Sunt batjocoritoare și presărate cu urlete de lup și hohote de râs. Îmi ridic privirea și o văd pe Megan cu ochii ațintiți asupra mea. Văd o mână întinsă în fața mea. E a lui Ollie. Asta mă face să simt cum iau foc de rușine. Trebuie să plec de aici. Trebuie să cobor de pe scenă.

Dar în loc să mă ridic și să fug, iau o altă decizie cumplită: rămân în patru labe și încep să merg de-a bușilea. Cu încetinitorul. Sau cel puțin așa mi se pare. Până ajung în culise, sala vuiește de hohote de râs. Mă împleticesc, îmi iau repede geanta și fug.

Nu mă opresc din alergat până nu ajung acasă. Mă clatin când ajung în hol și respir greu. Alerg în cea mai mare viteză în dormitor, evitând orice contact uman în casă și mă prăbușesc pe pat. Sunt atât de rușinată, ATÂT DE RUȘINATĂ, că nici măcar lui Elliot nu-mi vine să-i povestesc. Mai bine rămân aici pe pat și sper că până la urmă o să mă încing și o să mă înroșesc atât de tare încât o să mă topesc și nu va mai trebui să dau ochii cu nimeni niciodată.

Dar va trebui să dau ochii cu lumea. *Cum o să pot să dau ochii cu lumea? Ce mă fac?* Îmi iau telefonul din geantă. Verific cu ochii mijiți telefonul, abia îndrăznind să mă uit pe ecran în caz că găsesc acolo o mulțime de mesaje batjocoritoare, dar, din fericire, nu e nimic. Intru pe internet. Dacă tot nu am puterea să îl sun pe Elliot, cel mai bun lucru pe care ar trebui să-l fac este să dau o căutare pe Google.

Cum scapi de o umilință cumplită? scriu întrebarea în motorul de căutare. Am patruzeci și patru de milioane de rezultate. În regulă, e bine, undeva printre ele voi găsi și eu răspunsul de care am nevoie. Intru pe primul *link*. Mă trimite pe un website care se numește *Positively Positive*[10].

Caută în umilirea ta o lecție este sfatul dat de articol. Întotdeauna lucrurile par să se îndrepte într-o direcție mai bună atunci când de ele legăm un raționament sau o semnificație.

— Hm...

[10] Site de articole și mesaje motivaționale.

Lecţiile zilei de astăzi:

Lecţia 1: Când urci pe scenă în faţa a 300 de oameni, asigură-te întotdeauna că ai şireturile legate.

Lecţia 2: Şireturile desfăcute sunt un adevărat pericol pentru sănătate: dacă te împiedici de ele, pot cauza căzături atât de puternice că te trezeşti cu fusta în cap.

Lecţia 3: Dacă eşti îmbrăcată cu o fustă suficient de scurtă cât să-ţi ajungă rapid în cap în cazul în care te împiedici de şireturi pe scenă în faţa a 300 de oameni, asigură-te că nu ai pe tine cea mai penibilă pereche de chiloţi.

Lecţia 4: Niciodată, dar niciodată, sub nicio formă, nu purta chiloţi multicolori cu unicorni.

Lecţia 5: Niciodată, dar niciodată, sub nicio formă, nu purta chiloţi multicolori cu unicorni care sunt atât de vechi încât sunt SPĂLĂCIŢI şi UZAŢI PE MARGINE, indiferent cât sunt de comozi.

Lecţia 6: Dacă eşti atât de lipsită de inteligenţă încât iei pe tine chiloţi multicolori cu unicorni care sunt atât de vechi încât acum sunt spălăciţi şi roşi pe margini, iar tu ajungi să-i expui văzului tuturor celor 300 de oameni din sală, măcar nu merge de-a buşilea, repet: NU IEŞI DE-A BUŞILEA de pe scenă cu ei la vedere.

Viaţa mea s-a sfârşit! Iar site-ul ăsta vinde braşoave. Încercarea de a găsi un motiv pentru umilinţa mea m-a făcut să mă simt de un milion de ori mai rău. Mă cutremur rememorând întreaga păţanie oribilă. Viaţa mea e un dezastru. Sunt un

pericol public. Ce e mai trist este faptul că singurul loc în care mă simt fericită şi încrezătoare este blogul meu.

Instinctiv, intru pe blog de pe telefon. Am douăsprezece comentarii la postarea mea despre înstrăinarea de prieteni. Le citesc şi mă calmez puţin. Din nou sunt mesaje prietenoase şi solidare.

ţ [redacted]

ă ş

[redacted]

ă ţ

[redacted]

Ş ă

[redacted]

Ochii mi se umplu de lacrimi şi îmi cuprind genunchii cu braţele. Sunt absolut sinceră pe blog, sunt pe deplin eu însămi, iar cititorii par să mă simpatizeze cu adevărat. Aşa că nu se poate să fiu chiar aşa de lepădat? Şi cel puţin niciunul dintre ei nu mi-a văzut lenjeria.

Dacă e să-l ascult pe Elliot, în prezent sunt şapte miliarde de oameni care trăiesc pe planetă. Din toate aceste miliarde doar vreo trei sute mi-au văzut chiloţii cu unicorni. Acesta este echivalentul a mai puţin de o pietricică de pe întreaga plajă din Brighton. Bine, e adevărat că mulţi dintre cei trei sute de oameni sunt colegi de-ai mei, dar chiar şi aşa, vor uita în curând episodul. Mă strecor în pat şi închid ochii. *Miliarde de oameni nu ţi-au văzut chiloţii*, îmi şopteşte blânda mea voce interioară, ca şi cum mi-ar spune o poveste. *Miliarde de oameni nu ţi-au văzut chiloţii.*

Sunt în mijlocul unui vis extraordinar despre un calendar gigantic de advent cu sute de uși, când dintr-odată aud bâzâitul alertelor pentru e-mail. Bâjbâi pe întuneric ca să le opresc, dar se aude încă un bâzâit şi încă unul. Mă uit chiorâş să văd cât este ceasul. Este ora 1 dimineaţa. De ce primesc atâtea e-mailuri la ora aceasta? În timp ce telefonul meu continuă să anunţe mesaje noi, primul lucru la care mă gândesc este că oamenii scriu comentarii pe blog, dar când intru în căsuța poştală văd că sunt toate notificări pentru Facebook.

Megan Barker te-a etichetat într-o postare, mă anunţă prima dintre ele. Celelalte îmi spun că diferiți oameni au făcut comentairii la acea postare, jumătate dintre cei care au jucat în piesă, din câte îmi pot da seama. Simt că mi se face rău în timp ce intru pe link și aștept să se încarce pagina. Pe pagină este un video cu actorii la rampă. Mă trec transpiraţii reci când mă văd urcând pe scenă și împiedicându-mă. Camera focalizează și apropie imaginea tot mai mult, exact pe chiloţii mei de chiar poţi vedea cât sunt de uzaţi, ba chiar poţi să vezi cum, de pe margine, atârnă o aţă pe interiorul coapsei mele. Arunc telefonul pe podea.

Dumnezeule!

Am uitat complet că piesa de teatru a fost filmată. E îngrozitor. Mai rău decât îngrozitor. Simt cum mă furnică prin tot corpul groaza și rușinea. Ce o să mă fac? *Respiră adânc și rămâi calmă*, îmi pun. Pot să şterg postarea, nu-i aşa?

Îmi iau laptopul și aprind veioza de lângă pat. Telefonul bâzâie din nou. Înghit în sec și intru pe Facebook de pe computer. Emblema roşie din colţul de sus din partea dreaptă mă informează că am douăzeci și două de notificări noi. Vai, nu!

Şaptesprezece persoane au dat deja *like* filmului postat. Mă forţez să mă uit la comentarii. *Hopa*, a comentat Megan sub postarea originală. Cele mai multe comentarii se reduc la hohote de râs virtuale, *LOL*, şi feţe îmbujorate de ruşine. Văd apoi comentariul făcut de Bethany care, în piesă, a fost asistenta medicală: *Bleah, e atât de scârbos!* Sub el, Ollie a scris: *Cred că e mai degrabă simpatic.* Nu cred că am fost vreodată mai îngreţoşată. Îmi plimb cursorul peste postare și scot eticheta. Acest lucru face ca filmul să dispară instantaneu de pe pagina mea, dar apare încontinuu pe pagina de activităţi recente, deoarece diferiţi colegi care au jucat în piesă scriu comentarii și îl distribuie.

Cum a putut Megan să-mi facă aşa ceva? Eu nu aş putea niciodată să-i fac aşa ceva. Îi trimit fulger un mesaj.

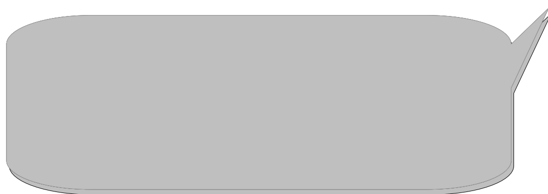
— Poţi, te rog, să ştergi acel film?

Stau şi mă holbez la ecran aşteptând un răspuns, însă nimic. Hai odată, bombăn încontinuu. Dar nu primesc niciun semn de viaţă de la Megan.

După aproximativ o jumătate de oră se mai liniştesc spiritele pe Facebook. Probabil prietenii mei de la şcoală s-au dus la culcare. Ar trebui să încerc şi eu să dorm. Dar cum aş putea să fac asta? Dimineaţa toţi ceilalţi vor vedea filmul. Parcă aş sta pe o bombă cu ceas aşteptând să explodeze.

Zac în pat ore întregi, controlând şi re-controlând telefonul. Actualizând şi re-actualizând pagina de Facebook în speranţa că Megan mi-a văzut mesajul şi a şters filmul. Pe la 5.30 dimineaţa, când încep să-mi pierd puţin câte puţin minţile de oboseală, îi mai trimit un mesaj implorând-o să ia filmul de pe Facebook. Apoi mă întind înapoi în pat şi închid ochii. "Va fi bine", îmi spun. Cum se trezeşte, va vedea mesajul meu şi va şterge filmul.

În cele din urmă adorm, cu intermitenţe, când se luminează de ziuă. Apoi îl aud pe Elliot care bate în perete... şi bate, bate codul nostru secret care echivalează cu apelarea serviciului 112. Sar ca săgeata în picioare, cuprinsă de teamă. Bat înapoi, spunându-i să vină la mine. Soneria telefonului mă anunţă că am primit un mesaj lext. *Te rog, te rog, să fie de la Megan*, îmi spun în timp ce apuc telefonul. Dar e de la Elliot.

Aud cum se trânteşte uşa lui de la intrare şi zgomotul paşilor lui. Cobor în fugă scările, ca să îi deschid.

— Acum te-ai trezit? mă întreabă Elliot cum deschid uşa.

Dau din cap.

— Bine. Nu vreau să intri în panică, dar s-a întâmplat ceva îngrozitor, îmi spune pe un ton grav.

— E în regulă. Ştiu, îi răspund.

— Ştii?

Nu pot să nu remarc faptul că Elliot pare puţin dezamăgit. Prea îi place să fie el cel care dă veştile proaste.

— De film spui? îl întreb în timp ce îl conduc pe scări.

Exact când ajungem pe palier, uşa de la camera alor mei se deschide şi tata iese din dormitor. Când îl vede pe Elliot, dă din cap şi zâmbeşte.

— E şapte dimineaţa, spune el.

— De fapt mai e un minut până la şapte, dar mulţumesc domnule P., răspunde Elliot, uitându-se la ceas.

Tata ridică din sprâncene şi oftează.

— Nu, nu îți spuneam cât este ceasul. Îți dădeam de înțeles că e puțin cam devreme pentru vizite, nu-i așa?

— Nu este niciodată prea devreme să oferi sprijin moral prietenilor tăi, îi spune Elliot cât se poate de serios.

Imediat tata se uită la mine îngrijorat.

— E totul în regulă, iubito? Aseară te-ai dus atât de repede la tine în cameră de parcă luase ceva foc.

— Da, sunt bine, îi răspund. Doar...

— Probleme cu temele îmi termină Elliot ideea. Plictisitoare mai sunt verbele alea franțuzești.

— Dar Penny nu face franceză, tata mă sfredelește cu privirea de parcă ar vrea să pătrundă în mintea mea ca să-și dea seama ce se întâmplă de fapt cu adevărat.

— Nu, dar eu fac, răspunde Elliot pe nerăsuflate. De aceea am nevoie de ajutorul lui Penny.

— Aha, se încruntă tata, apoi se scarpină în cap. Nu pare deloc convins. Bine atunci, după ce lămuriți problemele la franceză, coborâți la micul dejun. Fac ouă ochiuri și trebuie să vorbim despre New York, spune cu accent american.

— Așa o să facem, îi răspund peste umăr în timp ce alerg cu Elliot pe al doilea rând de scări.

Cum ajungem în cameră, închid bine ușa.

— De ce nu mi-ai spus? mă întreabă Elliot.

— Mi-a fost prea rușine, mă prăbușesc pe pat. Și oricum se va rezolva. I-am trimis lui Megan câteva mesaje și am rugat-o să șteargă filmul, așa că, să sperăm că dispare de pe Facebook imediat ce se trezește.

Elliot se uită fix în ochii mei.

— Când ai intrat ultima dată pe Facebook?

— Pe la cinci dimineața, îi spun și simt un gol în stomac.

De ce am senzaţia că Elliot ştie ceva ce eu nu ştiu? Şi cum de a putut vedea filmul? Am șters eticheta din postare așa că nu avea cum să ajungă pe pagina lui de activităţi recente. Nu este prieten cu colegii mei de şcoală. Îmi deschid laptopul şi reîncarc pagina de Facebook. Vai, nu!

Un copil din clasa a noua m-a etichetat într-un *link* cu clipul video și acum filmul este pe YouTube. Am fost etichetată și pe un alt *link* pe grupul neoficial al școlii de pe Facebook. Clipul video este și aici.

— Îmi pare rău, scumpo, îmi spune Elliot pe un ton grav. Se pare că ești pe punctul să devii virală.

CAPITOLUL UNSPREZECE

— Penny! exclamă mama cum intru în bucătărie. Ce s-a întâmplat?

Mă așez la masă și mă prind cu mâinile de cap. Dacă nu aș fi atât de amorțită, aș plânge în hohote.

— E pe punctul să devină virală, anunță solemn Elliot, așezându-se lângă mine.

— A luat un virus? întreabă tata întorcându-se spre mine. Mi s-a părut mie ieri că erai cam ofilită, iubito. Vrei un Lemsip[11]?

— Nu, vreau să spun că va deveni foarte populară în mediul online, explică Elliot. Ca Rihanna atunci când pe Twitter s-a postat clipul acela cu ea goală.

— E un clip video cu tine dezbrăcată?

Tata se așază la masă față în față cu mine. Nu l-am văzut niciodată atât de serios.

— Nu, îi răspund și dau din cap.

— Păi, mai degrabă semi-dezbrăcată, spune Elliot, îngândurat.

— Este pe internet un clip video cu tine semi-dezbrăcată?

Tata se ridică de pe scaun și se așază la loc. Se uită la mama. Mama vine și se așază lângă mine, apoi mă ia de mână.

— Ce se întâmplă, draga mea?

De atât a fost nevoie ca să mă podidească plânsul.

— E-un-videoclip-cu-mine-în-chiloții-cu-unicorni, îi spun printre hohote.

— Așa că, e chiar mai rău decât dacă ar fi fost dezbrăcată complet, spune Elliot.

---

11 Remediu pe bază de lămâie împotriva răcelii și gripei.

— Chiloţi cu unicorni? Tata este complet derutat. Ce chiloţi cu unicorni? Ce videoclip? Îmi explică și mie cineva ce se petrece aici?

— Penny a căzut pe scenă aseară când făcea o poză şi şi-a arătat chiloţii tuturor din public, explică Elliot.

— Cei mai răi chiloţi ai mei, izbucnesc şi mai tare în plâns. De fapt, au fost preferaţii mei, de aceea i-am purtat, îmi ridic privirea înlăcrimată spre mama. Erau atât de comozi. Dar gata! Acum nu mai vreau decât să le dau foc.

— Cui vrei să-i dai foc? întreabă Tom, târându-se în bucătărie ciufulit de somn.

— Chiloţilor ei cu unicorni, explică Elliot.

— În regulă, e clar. Încă dorm şi visez, spune Tom scurgându-se pe un scaun.

— Deci practic nu eşti dezbrăcată în filmul acesta? întreabă tata.

— Mda, categoric visez încă, bolboroseşte Tom, aşezându-şi capul pe masă şi închizând ochii.

Dau din cap.

— Păi atunci, e totul în regulă, nu-i aşa? spune tata, privindu-mă cu optimism. Și ce dacă ţi-au văzut chiloţii pentru o secundă? Au uitat până azi.

— Te rog, spune-mi că visez, bolboroseşte Tom, ţinând încă ochii închişi.

— Dar nu i-au văzut doar o secundă, hohotesc eu. Totul e pe internet, înregistrat de aproape şi cu încetinitorul. Toată lumea poate vedea filmul iarăşi şi iarăşi. Şi sunt atât de şterşi şi de uzaţi.

— Ce e şters şi uzat? întreabă tata.

Elliot şi cu mine răspundem la unison:

— Chiloţii ei cu unicorni!

— Chiloţii mei cu unicorni!

— Of, Doamne!

Mama mă strânge la pieptul ei.

— Nu ai chiloţii aceia de când aveai doisprezece ani?

— Mami!

Îmi zâmbeşte blajin.

— Îmi pare rău.

Tom ne priveşte somnoros.

— Nu visez, nu-i aşa?

Elliot face semn din cap.

— Mă tem că nu.

— În regulă. Tata pune amândouă palmele pe masă. Cine a pus filmul pe internet?

— Megan, răspund.

— Mega-scorpia, bombăne Elliot.

— Megan?

Mama pare surprinsă.

— Da. Ea a postat filmul pe pagina ei de Facebook, acum cineva l-a distribuit pe YouTube şi altcineva l-a pus pe pagina de Facebook a şcolii.

Încep să plâng din nou când mă gândesc că toată şcoala nu va face decât să apese butonul de play la nesfârşit şi îmi va vedea chiloţii.

Tom se uită la mine cu ochi mari.

— Vorbeşti serios?

Îi fac semn din cap că da.

— Mda, zice Tom, sare în picioare şi deodată pare să fie cât se poate de treaz.

— Ce faci? îl întreabă mama, privindu-l îngrijorată.

— Am de gând să mă duc la şcoală, să-i găsesc pe toţi care au pus filmul pe internet şi să-l fac să-l şteargă.

Nu l-am văzut niciodată pe Tom atât de nervos.

Mama sare ca un arc în picioare şi îl prinde de mână.

— Nu poţi să faci așa ceva, nu mai ești elev acolo.

Tom o privește încruntat.

— Și ce dacă. Penny este elevă acolo și este sora mea. Nu am de gând să stau cu mâinile încrucișate.

Îi zâmbesc recunoscătoare.

Tata dă din cap.

— E în regulă, fiule. Mă ocup eu de asta. Singurul lucru de care avem acum nevoie e să dai tu de bucluc.

Mă apucă de mână pe mine:

— Nu-ţi fă griji, draga mea. Mă duc acum de dimineaţă la școală și îi oblig să dea jos filmul de pe pagina de Facebook.

Dau din cap.

— Este pagina neoficială, profesorii nu au niciun control asupra ei. Și deja l-au distribuit atâţia. Oricum o să-l vadă toată lumea.

Îmi imaginez cum voi intra în şcoală şi cum toată lumea se va uita la mine și va râde. Dintr-odată simt că parcă mă trage cinevas ub apă. Nu pot să respir, nu pot să înghit şi corpul meu începe să scuture într-un mod ciudat. Pur şi simplu nu mai pot să fac faţă altor drame din viata mea.

— Pen? Te simţi bine?

Vocea lui Elliot pare înăbușită și îndepărtată.

Vocile tuturor se contopesc într-una singură, ca atunci când faci un acord fin la aparatul de radio. "Penny?", "Pen?", "Scumpa mea", "Aduceţi-i nişte apă", "Dumnezeule, o să leșine!"

Simt că cineva mă prinde de umeri. Cineva puternic. E tata.

— Respiră rar, draga mea. Respiră adânc.

E vocea mamei.

— Uite niște apă.

E vocea lui Tom.

Închid ochii și respir o dată încet și adânc. Încă o dată. Îmi imaginez marea cu valurile care se izbesc de mal și se rostogolesc înapoi în larg. Și încet, încet, corpul meu se oprește din tremurat.

— Penny? Ce s-a întâmplat adineauri? mă întreabă mama.

Este atât de îngrijorată, încât mă face să plâng din nou. Dar sunt prea speriată ca să plâng, ca să nu se declanșeze un alt atac de panică, așa că mă concentrez pe respirație.

— Te simți bine? zice tata.

Încă mă ține strâns de după umeri. E plăcut. Parcă aș fi ancorată într-un loc.

— Să le spun? mă întreabă Elliot cu blândețe.

Îi dau voie dintr-un semn făcut din cap și, în timp ce eu mă concentrez pe respirație, Elliot povestește despre atacurile de panică pe care le tot am de la accident încoace.

Mama și tata au fețele palide, ca de mort.

— Îmi pare rău, este primul lucru pe care-l pot scoate pe gură.

Tata se uită la mine și dă din cap.

— Cum? De ce îți pare rău?

— Ar fi trebuit să ne spui, îmi spune mama.

— Nu am vrut să vă îngrijorez. Oricum, am crezut că situația se va îmbunătăți, acum, că a mai trecut puțin timp.

— Să fac niște ceai? întreabă Tom, iar noi îl privim ca trăsniți.

Tom nu se oferă *niciodată* să facă ceai. Îi zâmbesc și dau din cap.

— Așa, să începem cu ce este mai important, spune tata, pe un ton foarte serios, ca de afaceri. O să avem de grijă să primești ajutor ca să ții sub control aceste atacuri de panică.

— Da, sunt foarte multe lucruri pe care le poți face, adaugă mama. Știu și eu câteva exerciții de respirație, de pe vremea când aveam trac.

— Tu aveai trac? întreb suspicioasă.

E greu să-mi imaginez că mama mea mega-încrezătoare s-ar fi putut teme de ceva.

Mama dă din cap.

— Oh, da. A fost îngrozitor. Câteodată îmi era chiar rău, fizic, înainte de spectacol, dar am reușit să controlez acele stări și știu că vei reuși și tu, scumpa mea.

— Așa este, zice și tata zâmbind. Și voi suna la școală să le spun că nu mergi astăzi pentru că ești bolnavă.

Îmi ia mâinile într-ale lui.

— Cred că nu ar mai trebui să mergi până după Anul Nou. Așa, lucrurile vor avea ocazia să se liniștească. Nu au mai rămas decât două zile de școală.

Zâmbesc fără vlagă.

— Mersi, tati.

— În al treilea rând, spune el privind-o pe mama, vrem să vii cu noi la New York.

Elliot suspină.

Mă uit la tata alarmată.

— Dar eu...

— Și vrem să vină și Elliot, mă întrerupe tata.

— Dumnezeule!

Elliot cască o gură atât de mare, că practic îi văd amigdalele.

— Oricum ne gândisem să vă întrebăm pe amândoi astăzi, spune mama zâmbind. Dar acum, că s-a întâmplat asta, e un motiv în plus să vii.

— Este vorba doar de patru zile, zice tata. Plecăm cu avionul joi și ne întoarcem duminică, în Ajun de Crăciun. Se uită la Tom și zâmbește. Așa că vom putea petrece Crăciunul împreună.

Îl privesc pe Elliot. Rânjește de parcă a câștigat la loterie.

— Cred că îți va face foarte bine să evadezi acum, îmi spune mama. Îți va da ocazia să treci peste accident așa cum se cuvine și să te detașezi de toată absurditatea asta cu filmul.

— Da, până ne întoarcem va fi Crăciunul și totul va fi ca și cum nu s-a întâmplat nimic, zice tata.

— Are dreptate, spune Elliot chiar înainte să-i sune telefonul.

Se uită pe ecran și se încruntă înainte să răspundă.

— Salut, tata.... Sunt în vecini. Unde altundeva aș putea fi?... Bine, bine. Vin într-un minut.

Închide telefonul, cerându-și scuze din priviri.

— Era tata care se întreba dacă merg astăzi la școală. Ar fi mai bine să plec.

Se întoarce și mă prinde de amândouă mâinile.

— Știu că ai emoții că trebuie să mergi cu avionul, dar noi toți te putem ajuta, nu-i așa?

Se uită la părinții mei și încep toți să dea din cap de parcă ar fi cățelușii aceia pe care îi pun oamenii la geamul din spate al autoturismelor.

— Sigur că o vom face, draga mea, spune mama, zâmbind.

— Vom fi alături de tine, spune și tata.

Telefonul lui Elliot sună din nou.

— Bună, mamă… tocmai i-am spus lui tata… sunt alături… mă întorc în două secunde.

Își pune telefonul în buzunar și suspină.

— Vă jur că părinţii mei nu vorbesc între ei despre nimic.

Dintr-odată pare tare îngrijorat.

— Of, sper să mă lase să vin cu voi. Dacă vor spune nu?

— Nu te îngrijora, dragule, îi spune mama. O să trec pe acolo să vorbesc cu ei mai târziu. Sunt sigură că nu vor avea nimic împotrivă, mai ales că cei doi clienţi ai noştri suportă toate cheltuielile.

Elliot dă din cap și zâmbește şmecherește. Apoi se întoarce spre mine și mă priveşte optimist.

— Deci? Ce zici, Pen?

Trag adânc aer în piept și zâmbesc.

— Zic că mergem la New York.

20 decembrie

Cum îţi înfrunţi propriii demoni?

Salutare, tuturor!

Vă mulţumesc din nou pentru comentariile făcute la articolul despre prietenie. Ştiu că pare ciudat pentru că nu vă cunosc pe niciunul dintre voi, dar chiar vă consider pe toţi prietenii mei. Sunteţi întotdeauna drăguţi şi amabili, iar sprijinul pe care mi-l oferiţi înseamnă atât de mult pentru mine.

Aşa că, probabil vă amintiţi recentul articol despre atacurile de panică pe care le am de la accident. Ei bine, săptămâna aceasta am avut parte de un Moment al Pantofului de Cleştar.

Wiki şi cu mine numim Momentul Pantofului de Cleştar acea clipă în care se întâmplă ceva foarte rău, dar care, în final, se dovedeşte să aibă un rezultat bun. La fel cum Cenuşăreasa îşi pierde pantoful de cleştar şi la sfârşit rămâne cu prinţul.

Pe la începutul acestei săptămâni, mi s-a întâmplat ceva cu adevărat odios, îngrozitor de oribil ce a declanşat încă unul dintre atacurile acelea tâmpite de panică. Dar cred că totul va duce la ceva cu adevărat bun.

Voi pleca undeva săptămâna aceasta şi trebuie să călătoresc cu avionul.

Acest lucru mă neliniştește foarte tare, dar sper că dacă pot face asta, dacă îmi pot înfrunta frica, poate că va dispărea pentru totdeauna.

Când eram mică, credeam că sub patul părinților mei stă o vrăjitoare. De fiecare dată când trebuia să trec pe lângă camera lor ca să ajung în a mea, alergam cât puteam de repede ca vrăjitoarea să nu vină călare pe mătura ei zburătoare și să mă transforme într-o broască.

Apoi, într-o zi, tata m-a văzut cum alergam speriată pe palier și m-a întrebat ce s-a întâmplat.

Când i-am spus, m-a făcut să merg cu el în dormitor și a luminat pe sub pat cu o lanternă.

Singurul lucru care era acolo era o cutie de pantofi.

Câteodată trebuie să-ţi înfrunţi demonii, deoarece în felul acesta îți dai seama că, de fapt, ei nu există.

Că de fapt nu vei muri și nu vei fi transformată într-o broască.

Voi face acest lucru săptămâna aceasta în momentul în care mă voi urca în avion.

Voi ce părere aveţi?

Aveți și voi demoni pe care să-i înfruntați?

Poate putem să facem acest lucru împreună.

De ce nu scrieţi care este teama voastră cea mai mare și cum aveţi de gând să o înfruntaţi, în comentarii?

Multă baftă, şi vă spun săptămâna viitoare cum m-am descurcat.

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL DOISPREZECE

— În momentul ăsta ai avea nevoie de o Sasha Fierce[12] a ta, îmi spune Elliot în timp ce ne așezăm la o masă în cafeneaua din aeroport.

— O ce?

Inima îmi bate nebunește în timp ce mă uit prin sala de aşteptare de la decolări. Cât de curând vom fi chemaţi să ne îmbarcăm. Apoi va trebui să urc într-un avion care nu știu cum va sta la mii de kilometri în aer fără să se prăbușească. Dar dacă se prăbuşeşte? Dacă...

— Sasha Fierce, zice Elliot. Alter-ego-ul lui Beyoncé, persoana care devine pe scenă.

Îl privesc încruntată.

— Despre ce vorbești?

Elliot se lasă în scaun şi își întinde picioarele lungi. E îmbrăcat cu un pulover Harvard vintage, pantaloni pe picior, cu dungi, și ghete verzi aprins, care se potrivesc de minune cu ramele verzi aprins de la ochelari. Cum poate părea atât de calm și de liniștit când suntem pe punctul să urcăm într-un tub gigantic de metal și apoi să pornim ca o săgeată spre cer?

— Când Beyoncé și-a început cariera muzicală era o fire tare liniștită și timidă și ura să urce pe scenă, începe să povestească Elliot. Așa că a inventat un alter-ego, Sasha Fierce, care era curajoasă, temperamentală și neîmblânzită. Așa, de fiecare dată când urca pe scenă putea pretinde că este Sasha, iar acest lucru o ajuta să fie sigură pe ea și cu părul şfichiuitor.

— Păr şfichiuitor?

— Da, știi tu...

---

[12] Neîmblânzitp, energică, curoajoasă (în context), din engl.

Elliot își aruncă înainte și înapoi capul, ceea ce face ca ochelarii lui să-i zboare de la ochi și să aterizeze la mine în poală.

— Așa, îi zic eu întinzându-i ochelarii, și cum ar trebui să mă ajute chestia asta?

— Ai nevoie să-ți creezi propria versiune de Sasha Fierce, iar apoi să pretinzi că ești ea atunci când te urci în avion.

Elliot se mângâie pe bărbie, așa cum face ori de câte ori stă pe gânduri.

— Ce-ai zice de Sarah Nărăvașa?

— Nu! Parcă aș fi o psihopată.

Îi privesc pe părinții mei care stau la coadă să ia cafea și un ceai de mușețel pentru mine. Deși gura îmi este mai uscată decât deșertul, nu doresc să se întoarcă, deoarece asta înseamnă că ne bem băuturile și apoi ne pregătim să urcăm în avion și apoi...

— Bine. Ce zici atunci de Connie cea sigură pe ea.

Ridic din sprâncene și mă uit la el.

— Pe bune?

Elliot oftează.

— Bine atunci. Te gândești tu la ceva.

Spre noi se îndreaptă o femeie, trăgând un geamantan pe rotile, mic și roz. E îmbrăcată cu blugi gri, strâmți, pe picior, ghete negre cu botul ascuțit și o pelerină superbă. E atât de naturală, sigură pe ea și senină. Și părul ei, brunet, lucios, tuns bob este fără cusur și din el strălucesc șuvițe de culoarea mahonului. Când trece pe lângă mine, observ că are la gât un colier pe care este scris cuvântul PUTERNIC. E ca un semn din partea universului, din acelea despre care îmi tot povestește mama.

— Puternic, șoptesc eu.

Elliot se uită la mine.

— Cum?

— Unul din numele alter-ego-ului meu este Puternic.

Elliot încuviinţează.

— Așa. Da, e bine. Cum rămâne cu celălalt nume?

Rămân puţin pe gânduri. Cum mi-aş dori să mă facă să mă simt acest alter-ego al meu, în afară de puternică. Liniștită, presupun. Dar Liniştita cea Puternică este un nume absurd. Cum mă gândesc însă la liniște și la sentimentul pe care îl presupune, îmi vine în minte imaginea oceanului.

— Oceania, mă reped să spun.

Elliot dă din cap.

— Oceania cea Puternică. Hm, mda, cred că merge.

Oceania cea Puternică. Pe măsură ce încerc tot mai des în gând acest nume, parcă și văd o carte de benzi desenate, cu o super-eroină îmbrăcată într-un costum strâmt de culoarea mării, cu pelerină și cu părul lung, ruginiu, curgându-i în valuri pe umeri. Sunt Oceania cea Puternică, îmi spun şi, curios lucru, începe să funcţioneze, îmi și văd alter-ego-ul pe placă, pe creasta unui val, privind liniștită orizontul, ca o super-eroină.

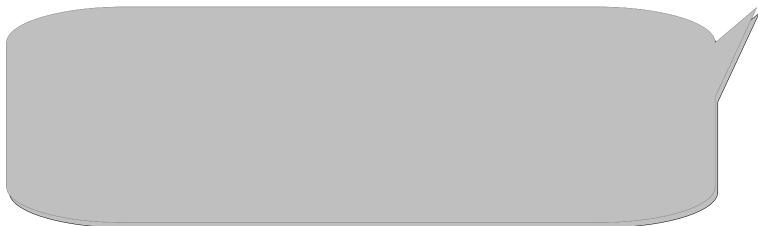
Exact atunci mama și tata au revenit la masă cu băuturile.

— Totul e în regulă? întreabă mama, uitându-se la mine.

— Da, îi răspund, reușind chiar să și zâmbesc.

În timp ce mama, tata și Elliot pălăvrăgesc despre New York și despre locurile pe care vor să le viziteze acolo, eu mă concentrez asupra unui exerciţiu de respiraţie pe care l-am învăţat de la mama și adaug detalii imaginii Oceaniei celei Puternice. Dacă Oceania cea Puternică ar trebui să urce într-un avion, nici măcar nu ar clipi. Ar păși la bord cu pași mari, cu

capul sus și privirea fix înainte. Dacă Oceania cea Puternică ar fi avut un accident de mașină, nu ar fi îngăduit ca asta să-i ruineze tot restul vieţii. Ar fi neînfricată, curajoasă și ar lupta fără încetare împotriva răufăcătorilor. Simt cum telefonul îmi vibrează în buzunar, trezindu-mă din reverie.

Este primul semn de la Megan toată săptămâna. Chiar dacă nu am fost la şcoală de când cu incidentul cu piesa, nici măcar nu s-a deranjat să mă întrebe dacă sunt bine. Până și Ollie mi-a trimis mesaj pe Facebook ca să vadă dacă totul este în regulă. Nu are nicio scuză pentru filmul postat, chiar dacă l-a șters apoi de pe pagina ei.

Îmi închid telefonul și îl pun în geantă. Cum ar fi procedat Oceania cea Puternică dacă ar fi apărut pe internet un film compromițător cu ea. Îmi imaginez cum alter-egou-ul meu râde despre asta cu gura până la urechi după care sare pe placa de surf, pornind în căutarea a noi aventuri. Și dintr-odată se întâmplă ceva bizar, încep să mă simt foarte bine. Am avut parte de ceva supărări în ultima perioadă, dar nu le-am lăsat să mă copleșească. Și nu numai că nu le-am lăsat să mă copleșească, dar plec la New York, într-o mare aventură. Se prea poate să fiu stângace, să intru în panică sau să fac niște alegeri groaznice când vine vorba despre lenjeria intimă, dar ce urmează să fac e grozav. Eu sunt grozavă, fiindcă sunt Oceania cea Puternică.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Din fericire, toţi patru avem locurile alăturate, în partea de mijloc, iar eu sunt făcută sandviş între Elliot şi tata. Asta mă face dintr-odată să mă simt în siguranţă, dar imediat cum avionul porneşte motoarele, simt senzaţia oribilă de înțepenire a gâtului.

— Așadar, povestește-mi mai multe despre Oceania cea Puternică, îmi şopteşte Elliot în ureche.

— Are o placă de surf faină de tot, spun strângând puternic braţele scaunului.

Elliot dă din cap apreciativ.

— Ce frumos. Cred că trebuie să-i inventăm și ei o expresie specifică.

Se aude vocea pilotului.

— Însoțitori de bord, pregătiți-vă pentru decolare!

Vocea lui este clară și, într-un fel încurajant, îmi amintește de cea a tatei.

— Ce vrei să spui? îl întreb pe Elliot.

— Păi, aşa cum spune Batman: "La batmobil, Robin" sau Judecătorul Dredd: "Eu sunt legea".

— Aha. Bine.

Motoarele vuiesc și avionul începe să se miște.

Închid ochii și încep să-mi storc creierii după o denumire specifică Oceaniei cea Puternică.

— Și Țestoasele Ninja Mutante Adolescente spun: "Cowabunga", iar Lobo: "Să mă pupi, amice".

Deschid ochii și mă uit la Elliot.

— Nu voi alege ca expresie specifică "Să mă pupi, amice".

Avionul pornește ca fulgerul pe pistă. Îmi revine în minte imaginea mașinii derapând zgomotos în ploaie și o aud pe mama strigând. Mă întorc și mă uit la ea, dar povestește cu tata și zâmbește.

— Ce zici despre “Iată-mă, am sosit să vă scot din încurcătură”? întreabă Elliot.

— Asta a cui este?

— A lui Mighty Mouse.

Încep să râd.

— Oceania cea Puternică nu poate să spună același lucru ca Mighty Mouse.

— “Simțul meu de păianjen dă alarma?” sugerează Elliot, rânjind.

Încep să râd și să fiu speriată în același timp. Avionul începe să se clatine și să se ridice în aer, lăsând pământul în urmă.

— Ești bine? șoptește Elliot, punându-și mâna peste a mea.

Dau din cap și strâng din dinți.

— Dacă te rog, îmi mai spui expresii ca să nu mă mai gândesc că mi-e frică?

Ochii lui Elliot lucesc de fericire.

— Cum să nu.

Până când avionul și-a încheiat urcarea, am știut fiecare expresie a tuturor supereroilor, de la Captain America la Wolverine.

— Ești bine, Pen? mă întreabă tata, îngrijorat.

Îi fac un semn din cap și zâmbesc, gândindu-mă că sunt cea mai norocoasă fată din lume pentru că îi am lângă mine pe mama, pe tata și pe Elliot... asta dacă mai trăiesc să mă dau jos din avion.

Se dovedeşte că Elliot este cel mai bun partener de zbor. Vorbeşte fără să se oprească de şase ore. Chiar şi atunci când ne uităm împreună la film, face încontinuu remarci amuzante. Iar în momentele ciudate când simt că devin agitată, de exemplu când se aprinde becul pentru centura de siguranţă sau când intrăm în vreo zonă cu turbulenţe, mă concentrez asupra felului în care respir și mă forţez să-mi aduc în faţa ochilor imaginea Oceaniei cea Puternică.

În timp ce însoţitorii de bord se pregătesc pentru aterizare, simt un fior de nerăbdare amestecat cu frică. Când avionul își începe coborârea, oamenii care stau în locurile de la geam se grăbesc să admire priveliştea, în schimb eu păstrez privirea înainte, la spatele scaunului din faţa mea. *Sunt puternică precum oceanul*, îmi repet la nesfârșit în minte. Apoi, simt o zgâlţâitură uşoară și suntem pe pământ. Sunt atât de fericită și de uşurată, încât îmi vine să plâng.

— Am reuşit, îi şoptesc lui Eliot. Am ajuns.

În timp ce ne ridicăm de pe locurile noastre ca să ieșim, mă uit pe geam şi mi se opreşte respiraţia. Totul arată atât de american: de la camioanele cu cabine argintii alungite, până la muncitorii cu șepci albastru-închis și pantaloni în stil militar, care lucrează la roata avionului care se află lângă al nostru.

Rânjetul lui Elliot e atât de larg încât ai impresia că i se întinde pe toată faţa, de la o ureche la cealaltă.

— Suntem în New York, şopteşte plin de entuziasm. Suntem în New York!

Nici măcar faptul că a trebuit să stăm aproape două ore la vamă nu ne-a topit entuziasmul. În timp ce ne aşezăm la coadă la taxi, Elliot și cu mine rânjim încontinuu, ca nebunii, dând din cap de parcă nu ne vine să credem.

— Nu pot să cred că suntem aici, nu mai contenește să spună Elliot, bătând din palme.

În timp ce privesc cum demarează taxiurile galben strălucitoare pline de clienți, mă simt ca și cum avionul ne-a lăsat în mijlocul unui platou de filmare. Totul pare atât de diferit și totuși atât de familiar. Mama, săraca, nu pare chiar atât de entuziasmată; cum am aterizat a trebuit să înceapă să dea telefoane în stânga și-n dreapta pentru nuntă. Tocmai acum vorbește cu Sadie Lee, cea care se ocupă de catering. Se pare că au avut niște probleme când au căutat prepelițe pentru meniul în stilul *Downton Abbey*.

— Bine, presupun că asta ar trebui să meargă, spune în timp ce măsoară trotuarul în sus și-n jos pe lângă noi. Și nu uita crema de vanilie pentru budinca de pâine.

Tata se duce lângă ea și îi pune o mână pe umăr. Ea se lasă pe umărul lui. Cu toate fricile și nerăbdarea, am cam uitat că mama a venit aici ca să lucreze. Mă alătur lor pentru o îmbrățișare de grup.

În cele din urmă ne vine rândul pentru taxi.

— Unde? întreabă șoferul, sărind din mașină.

E de culoare, oacheș, îmbrăcat cu un pulovăr negru, blugi și se încruntă teribil.

— La Waldorf Astoria, vă rog, spune tata, ceea ce-i provoacă lui Elliot încă o criză de aplaudat vesel.

— Asta este cea mai grozavă zi din viața mea, dintotdeauna, strigă el.

Șoferul de taxi se uită la el de parcă ar fi nebun, apoi observă muntele de bagaje (am avut nevoie de două valize uriașe doar pentru ținutele pentru nuntă).

— Pe toţi sfinţii! spune. Sunteţi siguri că nu aveţi nevoie de o camionetă?

Mama îi zâmbește, încercând să-și ceară scuze.

Şoferul de taxi începe să arunce bagajele în portbagaj, mormăind în barbă.

— Nu-ţi fă griji, îmi spune încet Elliot. Așa trebuie să fie șoferii de taxi din New York, grosolani, e emblema lor.

Șoferul își îndreaptă spatele și se uită la Elliot.

— Cum mi-ai zis că sunt?

Elliot practic încearcă să intre în pământ.

— Nicicum. Ziceam și eu că totul e parte din imaginea pe care v-o faceţi ca șoferi de taxi în New York.

— Ce face parte din imaginea mea?

— Să fii... grosolan.

Elliot privește în jos, sperând să se deschidă și să-l înghită cu totul.

— Nu e vorba de nicio imagine, fiule, tună vocea șoferului. Acum urcă în mașină.

Ne facem cu toţii loc în taxi. Nu îndrăznesc să mă uit la Elliot de teamă că încep să mă hlizesc. Sunt copleșită de emoţii, energie și neastâmpăr, încât simt că aș putea exploda. Pe măsură ce taxiul se îndepărtează de aeroport, rămân fără aer. Totul este uriaş: de la autostrada care se desfăşoară în faţa ochilor noștri, până la panourile publicitare gigantice, aliniate de-a lungul drumului.

— Și, a nins pe aici? îl întreabă tata pe șoferul de taxi, făcând exact ce fac toţi britanicii atunci când nu știu ce să facă: întreabă despre vreme.

— Nu, răspunde şoferul. Unde dracu' crezi că te duci? începe să urle scoţând capul pe geam când un camion îi taie faţa.

Strâng pumnii atât de tare că îmi intră unghiile în palmă. Imediat, mama şi Elliot, care stau de o parte și de alta a mea, pun câte o mână pe genunchii mei. Închid ochii și mă gândesc la Oceania cea Puternică.

Odată intraţi în inima New York-ului simt cum capul stă să-mi explodeze din cauza minunatelor locuri pe care le-am văzut. Mă așteptam să vad zgârie-nori, dar nu credeam să-i și zgârie chiar așa. Și nu mă așteptam să văd atâtea clădiri vechi amestecate printre cele noi. Pe fiecare stradă de care trecem văd o biserică veche, din piatră, ascunsă printre turnurile strălucitoare. Iar cetățenii sunt chiar mai fascinanţi. Trotuarele sunt pline de oameni de afaceri și de cei care aleargă pentru cumpărăturile de Crăciun. Când îmi fură atenţia o persoană interesantă, o alta se iveşte în raza mea vizuală. Privesc cum o femeie frumoasă în costum gri închis precum cărbunele și cu pantofi sport albastru strălucitor își croiește lin drumul printre trecători, pentru ca să dispară apoi într-un bar cu sucuri naturale. După aceea, ochii îmi cad pe un tip hispanic cu părul liliachiu care iese dintr-o librărie de mărimea unui hangar şi care imediat este înghiţi de grămada de oameni. La o trecere de pietoni, mai văd un poliţist care mușcă dintr-un hotdog și o călugăriţă în veşminte bleumarin, alunecând prin prăpădul de mulţime atât de calmă de parcă e în transă. Oriunde îmi arunc ochii, nu văd decât ocazii extraordinare ce așteaptă să fie imortalizate pe pelicula foto. Până și zgomotele par mai răsunătoare aici, un cor de sirene, claxoane și strigăte. Lângă mine, Elliot mă strânge încontinuu de mână de atâta exaltare.

Într-un sfârșit, ajungem în Park Avenue. Șoseaua e atât de largă că semafoarele sunt suspendate deasupra lor pe niște stâlpi uriași și se leagănă ușor în bătaia vântului. Sunt la fel de galbene precum taxiurile care sunt așa de dese că par să fie tot a doua mașină de pe stradă. Fac ochii tot mai mari pe măsură ce-i desfăt cu imaginea hotelului somptuos care se aliniază cu strada. Nu mă pot gândi decât la pozele minunate pe care le voi face aici.

Când mașina trage în fața hotelului, până și tata pare să rămână fără grai. Fațada din marmură gri pare să se întindă pe zeci de metri. Doi brazi uriași de Crăciun strălucind de luminițe roșii și aurii stau de o parte și de alta a ușii turnante de la intrare, precum străjerii de pază. Când ies din taxi, simt ceva rece pe vârful nasului.

Mă uit în sus și constat că începe să ningă. Nu tare, doar câțiva fulgi care se zbenguie ca și cum s-ar fi furișat dintr-un nor, ca să vadă ce se mai întâmplă.

— Bună dimineața, doamnă!

Mă uit în direcția din care vine vocea și văd un ușier îmbrăcat în cea mai elegantă uniformă care-mi zâmbește.

Răspund cu un zâmbet timid.

— Neața.

— Bine ați venit la Waldorf, spune venind să ne ajute cu valizele.

Privesc brazii de Crăciun, luminițele sclipitoare și fulgii care scânteiază în aer precum pudra argintie și nu mă mai simt ca într-un film. Mă simt ca într-un basm. În timp ce mergem după ușier în hotel, strâng pumnii și îmi doresc ca basmul să aibă un final fericit.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Imaginați-vă cel mai minunat palat dintr-un basm, incredibil şi luxos, pe care mintea voastră îl poate evoca. Apoi mai adăugați marmură, mai mult aur, mai multe candelabre și mai multă strălucire şi sclipire și poate vă apropiați de ceea ce înseamnă Waldorf Astoria.

— Uau, exclamă Elliot în timp ce-și rotește privirea prin holul hotelului.

— Travelodge din Hastings nici nu se compară, nu-i așa copii? spune tata făcându-ne cu ochiul.

Nu pot să scot un sunet de uimire.

Mama pare cam speriată.

— E colosal, îi șoptește lui tata.

Și nu sunt sigură dacă se referă la hol, la hotel sau la nunta pe care trebuie să o organizeze.

Până suntem conduși în camerele noastre și eu și Elliot suntem ca doi peștișori de acvariu, care deschid și închid gura și nu suntem în stare să scoatem altceva decât “Dumnezeule!”.

Avem două camere care comunică una cu cealaltă, chiar lângă camera părinților mei.

— Avem nevoie de așa ceva și acasă, strigă Elliot de după ușa care desparte cele două camere. Ce grozav ar fi să pot veni să te văd, fără să mai trebuiască să merg pe afară.

— Ar fi fain, spun cocoţându-mă pe marginea patului.

Camera mea pare desprinsă dintr-un conac vechi. Toată mobila e din mahon lucios, scaunele, biroul și patul au toate pe picioare ornamente sculptate. Schema coloristică e roşu de Burgundia și auriu, ceva ce nu aș alege niciodată pentru dormitorul meu de acasă, dar aici este perfect. Privesc spre

geam. Draperiile din catifea curg din tavan până în podea și sunt legate cu panglici late, albe.

— Doamne Dumnezeule, acesta e...! sar din pat și mă reped spre geam.

Elliot vine după mine.

— E clădirea Empire State, spune cu răsuflarea tăiată în timp ce admirăm orașul în zare.

Ne întoarcem unul spre celălalt și ne privim pentru o clipă, apoi începem să țopăim de jur împrejur ca doi copii în dimineața de Crăciun.

Toată după-masa, mama și tata sunt prinși în întâlniri cu Cindy, cu Jim și cu managerul serviciului de catering. Ar fi trebuit ca până la ora cinei, Elliot și cu mine să dormim pe rupte din cauza diferenței de fus orar, dar suntem mult prea entuziasmați ca să mergem la culcare. În loc de asta, ne-am făcut un culcuș din perne la mine în pat și am pornit să explorăm canalele televiziunii americane.

În același timp, Elliot caută pe laptop informații interesante despre Waldorf Astoria. Laptopul meu stă încă ascuns în valiză. Am decis să-l las acolo pentru restul călătoriei. Am oprit și internetul pe telefon. Vreau să simt cu adevărat că mă desparte un ocean de restul colegilor de școală și de Rușinea Chiloților cu Unicorni.

— Dumnezeule, Pen, fii atentă aici! Elliot începe să citească de pe ecranul computerului. "Waldorf Astoria a fost creat de doi veri învrăjbiți pe nume Waldorf și Astor, care și-au construit fiecare câte un hotel unul lângă celălalt.

Mă privește și începe să râdă.

— Apoi, când s-au împăcat, au construit un coridor care să le unească.

— Serios?

— Da. Elliot continuă să citească. Ah, dar nu este clădirea aceasta. Asta a fost construită în 1931. Hotelul original a fost doborât ca să se poată construi clădirea Empire State.

Ne uităm amândoi încă o dată pe geam și mă cuprinde acel sentiment de ciupește-mă-ca-să-fiu-sigură-că-nu-visez.

— N-o să-ţi vină să crezi când ai să auzi asta, îmi spune Elliot cu ochii mari. Acesta este hotelul care a inventat serviciul în cameră.

— Glumești, nu-i așa?

— Deloc. Și, și... continuă Elliot abia stăpânindu-și entuziasmul, pe vremuri, aici exista un peron secret de tren.

— Cum?

— Era pentru VIP-urile care voiau să vină aici în secret, preşedintele ţării, de exemplu.

Elliot mă privește cu ochii cât cepele.

— Oh, Pen, îmi place la nebunie locul acesta.

În cele din urmă, comandăm ceva de mâncare în cameră deoarece, așa cum spune Elliot "ar fi nepoliticos să nu o facem, dat fiind că ei au inventat conceptul". Am comandat o salată Waldorf, deoarece și ea a fost inventată tot aici și o pizza Margherita imensă, începe să mi se facă somn când mama cu tata ajung și ei în cameră. Tata e calm și relaxat ca de obicei, însă mama e super-stresată.

— Sunt atâtea de făcut, se vaită ea, trântindu-se pe patul meu. Știam eu că trebuie să venim mai din timp.

— Va fi bine, îi spune tata zâmbindu-i încurajator. Avem toată ziua de mâine la dispoziţie ca să punem totul în ordine. Și Sadie Lee este un adevărat star.

Mama încuviinţează.

— Da, este uimitoare. Budinca ei de pâine este divină.

Mama se întoarce spre mine.

— Cindy și Jim se întrebau dacă ai putea să faci pentru ei niște fotografii de genul "din culise". Pentru ziua nunții au un fotograf profesionist, dar spuneau că ar fi drăguț dacă ai putea să faci niște poze amuzante de culise începând din ziua în care începem să pregătim și să aranjăm totul ca să arate ca în *Downton Abbey*. Să surprinzi lucruri mărunte care ar scăpa ochiului unui fotograf profesionist.

— Vorbești serios?

Simt în stomac aripi de fluturași.

— De ce eu?

— Le-am arătat câteva fotografii pe care le-ai făcut la celelalte nunți și au fost impresionați.

Tata începe să dea din cap și să mormăie mândru.

— Chiar au fost.

— Chiar ar trebui să fie, spune Elliot. Penny este un fotograf extraordinar.

Simt că sunt toată numai un zâmbet pe dinăuntru.

— Uau! Și când încep?

— Mâine, în timp ce eu fac toate pregătirile, spune mama.

— Elliot, nu-ți fă griji, zice tata. În timp ce fetele sunt ocupate, noi putem să vizităm puțin orașul. Ce-ai zice de un tur al muzeelor?

Elliot își ridică privirea spre tata și, spre surprinderea mea, observ că ochii îi lucesc de lacrimi.

— Ar fi grozav, zice încet. Serios, sunteți cei mai tari. Vă mulțumesc că m-ați adus aici.

— Ah, dragule. Cu cea mai mare plăcere.

Și cu toții îl sufocăm pe Elliot într-o îmbrățișare.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Dimineața următoare sunt trezită de un ciocănit.

— Pen, te-ai trezit?

Primul meu gând este cum de pot să aud atât de clar vocea lui Elliot prin peretele de la dormitor. Apoi deschid ochii și surprind cu coada ochiului un colț de așternut alb, un colț de covor roșu de Burgundia și îmi amintesc totul dintr-odată. Sunt la Waldorf Astoria. Sunt în New York. Am supraviețuit zborului cu avionul.

— Da, răspund ridicându-mă în șezut.

Elliot vine prin ușa care separă cele două camere.

— Sunt treaz de secole, spune el. Sunt prea agitat ca să dorm. Mă uit la ceas și observ că am dormit zece ore. Este o realizare incredibilă.

Elliot se trântește pe marginea patului meu și-și deschide laptopul.

— Da, știu că nu ai de gând să intri pe internet cât suntem aici, dar trebuie să vezi ceva.

Brusc simt că mi se face rău.

— Nu, te rog, Elliot. Nu vreau să văd nimic legat de filmul acela idiot. Vreau să uit de el.

Elliot dă din cap și zâmbește.

— Nu este vorba despre film, ci despre blogul tău.

Îl privesc fix.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că tu, draga mea, ești din nou senzația internetului, dar de data aceasta e un lucru bun.

— Cum?

Merg de-a buşilea în pat lângă el şi întorc laptopul spre mine. Văd articolul despre înfruntarea propriilor demoni.

— Du-te-n jos, îmi spune Elliot.

Fac ce-mi spune. 327 de comentarii.

— Ce...

Rămân blocată în faţa ecranului. Nu mai avusesem niciodată atâtea comentarii. Niciodată.

— Toţi au scris despre fricile lor şi despre cum vor să le înfrângă, îmi spune Elliot. Au şi distribuit textul. Uită-te câţi abonaţi ai!

Mă uit în partea dreaptă a ecranului.

— Zece mii?

Elliot dă din cap.

— Zece mii şapte sute cincisprezece, mai exact.

Mă las să cad pe spate, împietrită.

— Oh, uau!

— Ar trebui să le citeşti, Pen. Unele dintre ele sunt chiar emoţionante. O fată spune că are de gând să înfrunte persoana din clasa ei care o intimidează şi mai e alta care spune că va încerca să scape de frica de dentist. Şi, oh Doamne, trebuie să o citeşti pe aceasta. Elliot începe să caute printre comentarii. Uite. Îndreaptă ecranul spre mine.

ă ă

ţ [redacted] [redacted] ă [redacted] [redacted] [redacted]

ă ă ă ţ ţ ă

[redacted] [redacted] ă ă ş ă

ă ă

ă [redacted] [redacted] [redacted] [redacted]

ş ă ă ă

ă ă ă [redacted] ş ţ [redacted]

ă ă [redacted]
ă [redacted] ă ă ă
ă ă ă ă ș
ă ă ă
ă ă ă ș [redacted] ă [redacted]
ă [redacted] ș [redacted]
[redacted] ă ă ă
ț ț ă ș [redacted]
[redacted] ș [redacted] ș ă ș
[redacted]

Îl privesc pe Elliot, iar ochii mi se umplu de lacrimi.

— Of, Doamne!

Elliot dă din cap.

— Știu. Uite aici. Coboară cursorul la ultimele comentarii.

ă ț [redacted] ă ș [redacted]
ă ță ă ă
ă ș ă ă ă ă
[redacted] ă
[redacted] [redacted] [redacted] ș [redacted] ț
ț ă
ă ț ț ă ț ă
[redacted]

Lacrimile îmi curg pe obraz. Le șterg și mă uit fix în ochii lui Elliot.

— Nu-mi vine să cred că ceea ce am scris...

— Știu.

Elliot mă cuprinde cu brațul pe după umeri.

— Sunt atât de mândru de tine, Oceania cea Puternică.

Mă ghemuiesc la pieptul lui:

— Îți mulțumesc, Elliot.

Dă din cap și mă privește încruntat.

— Mulțumesc, Bestialule de Waldorf.

Ridic din sprâncene.

— E noul meu supranume.

Nimic nu bate Micul Dejun de Sâmbătă al lui tata, însă micul dejun de la Waldorf vine categoric tare din urmă. După ce ne-am delectat cu bacon prăjit și crocant, clătite cu afine și sirop de arțar în aceeași farfurie (ar putea suna ciudat, dar e de fapt grozav), mama și cu mine am urcat în salonul unde urmează să aibă loc nunta, în timp ce tata și Elliot se pregătesc să facă un tur al orașului. Cu toate că sunt extrem de flatată și încântată de faptul că am fost rugată să fac niște fotografii pentru Cindy și Jim, nu pot să nu fiu ușor nostalgică. Sper să am ocazia să ies în oraș mai târziu. Ard de nerăbdare să văd mai mult din New York.

Cum intrăm în salon, o privesc pe mama și oftez:

— Ah, totul este perfect, mamă.

Ea dă din cap si spune:

— Da, știu.

Toate portretele de pe pereți, covoarele pufoase și mobila veche creează o atmosfera desprinsă exact din serialul *Downton Abbey*.

Mama își așază agenda "To have and to hold" pe o măsuță lângă ușă, iar eu deschid imediat aparatul foto. A pus agenda chiar lângă veioza veche și valoroasă, care pare să rezume perfect tema nunții. Focalizez suficient cât să se distingă literele de pe agendă și fac fotografia.

— Așadar, aceasta este încăperea unde urmează să aibă loc ceremonia nunții, spune mama, arătând cu mâna rândurile de

scaune cu şnit aurit aranjate în faţa unui şemineu impresionant. Apoi, după ceremonie, oaspeţii urmează să fie conduși în sala de mese pentru micul dejun nupţial.

— De ce se numeşte *micul dejun* nupţial? întreb în timp ce merg după mama spre niște uși duble, uriașe, care se află în cealaltă parte a încăperii.

— Nu sunt sigură, îmi spune mama. Poate pentru că este prima masă ca soţ și soție.

Îmi notez în minte să nu uit să-l întreb pe Elliot; el trebuie să ştie.

— Oh, uau!

Uşile duble se deschid spre o încăpere şi mai somptuoasă, plină de mese rotunde. Candelabre vechi, uriașe, sunt suspendate din tavan, cu becuri asemănătoare lumânărilor. Pe fiecare masă se află o coroniță împletită din ilice de Crăciun și muguri de trandafir. În capătul îndepărtat al camerei, masa mare, principală este decorată pe margini cu o pânză cu imaginea sepia a steagului britanic.

— Totul arată cu adevărat minunat și foarte britanic.

— Mama, arată grozav!

Mă privește cu optimism.

— Crezi?

— Categoric!

— Bună ziua, bună ziua! Iar aceasta trebuie să fie domnişoara Penny!

Mă întorc și văd o femeie care intră pe o ușă mică din cealaltă parte a camerei. E îmbrăcată cu o bluză pe gât, pantaloni eleganţi, iar părul lung și grizonat este prins într-un coc. Deși este evident că are peste șaizeci de ani, este încă izbitor de frumoasă, cu pomeţi frumoși și cu ochi de culoarea

castanei. Rujul este roşu închis, o nuanţă care îi vine tare bine în contrast cu tenul ei ca de porţelan.

— Bună, Sadie Lee. Da, ea e Penny.

— Mă bucur să te cunosc, îmi spune Sadie Lee, oferindu-mi un zâmbet cu ochi strălucitori. Am auzit atâtea despre tine.

Înainte să pot răspunde, mă îmbrăţişează strâns. Miroase frumos. O combinaţie liniştitoare de săpun şi scorţişoară.

— Cum aţi dormit? întreabă Sadie, uitându-se când la mama, când la mine.

— Grozav, îi răspund.

Mama, în schimb, dă din cap.

— Mă tem că am fost prea agitată ca să pot dormi.

Sadie Lee se uită la ea şi zâmbeşte.

— Draga mea, nu ai niciun motiv să fii agitată. Te descurci minunat. Sau, cum ar spune cei din *Downton Abbey*, va fi pur şi simplu splendid.

Sadie Lee îşi dă capul pe spate şi râde sănătos, cu poftă.

Există anumite persoane de care te îndrăgosteşti fără să clipeşti din secunda în care le vezi. Categoric, Sadie Lee este o astfel de persoană.

— Penny va face câteva fotografii din culise pentru familia Brady, îi explică mama.

— Ce idee minunată, zice Sadie Lee cu zâmbetul pe buze. Ştii, tocmai mă pregătesc să pun ceva la cuptor pentru bufetul recepţiei, aşa că sunteţi mai mult decât binevenite să faceţi nişte poze în bucătărie, dacă vreţi.

— E perfect, nu-i aşa, Penny? spune mama.

Se uită la mine.

— Te descurci Penny? Eu trebuie să merg şi să verific dacă toate costumele personalului care va servi la nuntă se potrivesc ca mărime.

— Sigur că da.

Mama pleacă, iar eu o urmez pe Sadie în bucătărie. După atmosfera de "lume veche" din celelalte camere, este ciudat să văd acum mese lungi din inox și cuptoare de mărime industrială.

— Mâine vom găti cel mai mult, îmi explică Sadie Lee. M-am gândit însă că pot face de azi prăjiturile pentru bufet. Pregătesc un ceai tradiţional britanic.

— Nu ai personal care să te ajute? o întreb privind de jur împrejurul bucătăriei goale.

Ea dă din cap.

— Oh, nu. Nu astăzi. Mâine însă voi avea o armată întreagă de bucătari.

Îi fac câteva fotografii lui Sadie Lee în timp ce coace prăjiturile și iau câteva prim-planuri cu cartea ei de bucate, plină de faină. Apoi mă hotărăsc să merg să fac nişte fotografii şi în sala în care se va mânca. Dar ies din bucătărie pe altă uşă şi intru într-o altă încăpere imensă. Aceasta are în mijloc un ring de dans acoperit de parchet frumos finisat și de mese rotunde de o parte și de cealaltă. Dau să plec, când aud acorduri line de chitară ce vin dintr-un colţ îndepărtat al camerei. E atât de întuneric încât cu greu disting silueta unei persoane care se află pe scenă.

Mă duc să cercetez mai de aproape, furișându-mă pe covoarele de lângă ringul de dans. Când mă apropii de scenă, sunetele de chitară se aud tot mai tare și mai aud pe cineva cântând și din gură. Cântă atât de încet că nu înţeleg cuvintele,

dar indiferent ce este sună foarte frumos şi trist. Mă apropii în vârful degetelor și văd silueta unui tânăr care stă aşezat pe scenă cu picioarele încrucișate, cu spatele la mine şi care cântă la chitară. Este înconjurat de echipamente muzicale: o baterie, o orgă și un stativ cu microfon. Imaginea are ceva magic, aşa că nu rezist să nu scot aparatul de fotografiat şi să mă furişez şi mai aproape. Focalizez şi fac poza, însă, spre oroarea mea, uit să închid bliţul şi scena este brusc inundată de lumină.

— Hei!

Persoana misterioasă care cântă sare brusc în picioare, se răsuceşte pe călcâie şi își pune mâinile pe față.

— Cum ai intrat aici? strigă cu un accent puternic de New York. Cine te-a trimis aici?

— Îmi pare rău. Nu m-am putut abţine. Arătai atât de...

Din fericire, reușesc să mă opresc înainte să comit un Mare Act de Rușine Colosală și schimb foaia.

— Fac nişte fotografii pentru nunta care va avea loc aici mâine. Cum ai intrat *tu* aici? Ești cel care cântă la nuntă?

— Dacă sunt cel care cântă la nuntă?

Mă priveşte din spatele degetelor răsfirate. Pe încheietura mânii are tatuat un portativ cu note.

— Da. Faci o repetiţie? merg mai aproape de scenă, iar el face un pas în spate, de parcă s-ar teme de mine. În locul tău, nu aş cânta cântecul acesta mâine.

Rămâne nemişcat în picioare, cu mâinile încă acoperindu-i jumătate de faţă.

— De ce nu?

— Păi, nu prea e de nuntă. Adică e foarte frumos, cât am auzit din el, dar e prea trist și nu cred că se potrivește cu emoţia unei nunţi. Ar trebui să cânţi ceva care să semene mai mult cu

Dirty dancing. Întotdeauna are mare succes la nunţi. Aveţi aici *Dirty dancing*?

El își coboară mâinile de pe față și se uită la mine încercând să-și dea seama dacă nu cumva am picat de pe altă planetă. Și acum, că reușesc să-l văd cât se poate de bine, sunt atât de uimită că nu m-ar mira ca din cap să-mi iasă o bulă pe care să scrie cu majuscule "UAU". El este ceea ce Elliot ar numi Rock-otastic: păr brunet, ciufulit, linie a maxilarului bine definită, blugi prespălaţi şi ghete roase.

— Mda. Avem și aici *Dirty dancing*, spune el cu o voce mult mai blândă acum, parcă încercând să nu izbucnească în râs. De fapt a fost făcut aici în America.

— Ah, da. Sigur că da.

Revine din nou sentimentul că îmi vine să intru în pământ de rușine. Până și la New York sunt o rușine. Sunt o rușine internaţională iminentă. Dar mă cuprinde din senin un sentiment ciudat: unul puternic, de hotărâre. *Nu* am să mă fac de rușine în această călătorie. Chiar dacă asta înseamnă să nu vorbesc cu nimeni altcineva în afară de Elliot, mama și tata. Chiar dacă asta înseamnă să nu vorbesc cu niciun Rock-otastic în New York.

— Păi, îmi pare rău dacă te-am deranjat și succes mâine, îi spun cu obrajii arzând, după care mă întorc să plec.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

— Nu sunt cel care cântă la nuntă, îmi spune, înainte să fac un pas.

Mă opresc brusc.

— Nu ești?

— Nu.

Mă întorc și mă uit la el. Îmi zâmbeşte; un zâmbet simpatic, pieziş, care scoate la iveală mai multe gropiţe.

— Atunci, ce faci aici?

— Îmi face plăcere să intru în hoteluri şi să când piese triste în saloanele lor pentru nunţi, îmi răspunde, rânjind şi mai tare.

— O alegere interesantă pentru carieră, îi spun.

— Este, îmi răspunde dând din cap. Salariul este totuşi mic.

Dacă este un nebun? îmi șoptește vocea mea interioară. *Un nebun din New York. Dacă a intrat prin efracție în salonul hotelului? Dacă trebuie să-l arestez eu până vine poliția? Oare aici oamenii pot aresta până vine poliția? Aaaah! Ce mă fac?*

Cu toate acestea nu pare să arate ca un nebun. Acum zâmbeşte, pare o persoană simpatică, dar totuşi...

— De ce te încrunţi? zice.

— Mă gândeam.

— La ce te gândeai?

— Nu ești... nebun, nu-i așa?

Râde cu putere.

— Nu. Adică, da, dar doar în sensul bun al cuvântului. Am descoperit că viaţa este mult mai frumoasă dacă uneori te porţi și nebuneşte.

Dau din cap. Înțeleg prea bine ce vrea să spună.

— Cum te numești? mă întreabă luându-și chitara și sprijinind-o de stativ.

— Penny.

— Penny.

Numele meu sună grozav când îl rostește el.

— Eu sunt Noah. Bănuiesc după accent că ești britanică, nu-i așa?

— Da.

— Fain. Și ești fotograf?

— Da, mai bine zis fotograf amator, dar sper că într-o zi voi fi profesionist. Mama mea aranjează sala pentru nunta care are loc aici, de aceea m-au rugat să fac niște poze din culise. Ce faci cu adevărat aici?

— Cu adevărat?

își înclină capul într-o parte, zâmbind încontinuu șmecherește.

Dau din cap.

— Și bunica mea lucrează pentru nunta aceasta.

— Bunica ta?

— Da. Sadie Lee. Se ocupă de catering.

— Oh, da. Am cunoscut-o.

Respir ușurată. *Nu e nebun. Am cunoscut-o pe bunica lui. Îmi place tare mult de bunica lui. Nu e nevoie să îl arestez eu până vine poliția.*

— Am adus-o cu mașina de dimineață și mi-a zis că, dacă vreau, pot să mai stau pe aici, dar să nu încurc pe nimeni, continuă Noah. Așa că am venit pe aici, am văzut chitara și nu am rezistat să nu cânt.

— Deci ești muzician?

Îmi zâmbește amuzat.

— Nu, nu chiar. E ceva ce fac în timpul liber. Ți-e foame?

— Cum? Ah, da, puţin.

Sare de pe scenă. Cu cât se apropie mai mult, cu atât e mai drăguţ. Are ochii la fel de adumbriţi ca ai lui Sadie Lee şi, exact ca ai ei, par să licăre atunci când zâmbește. Mă face să mă simt ciudat şi parcă plutesc, ca şi cum aş fi făcută din pene şi pot fi luată de vânt în orice secundă.

— Să mergem să luăm ceva de mâncare de la Sadie Lee. Înainte de asta, însă, îmi spune uitându-se fix în ochii mei, spui, te rog, tomată?

— Cum?

— "Tomată". Te rog, poţi să spui asta pentru mine?

Rânjesc și dau din cap. Categoric e nebun, dar un nebun frumos.

— Bine. Toomaatăă.

— Ha! Bate fericit din palme. Too-maaa-tăă, mă imită. Ador felul în care voi britanicii pronunţaţi. Vino!

Apoi se îndreaptă cu pași mari spre bucătărie.

De acolo vine un miros extraordinar, mai ales din direcţia unui bufet pe care stau aliniate tăvi cu fursecuri cu dulceaţă şi brioșe micuțe care urmează să intre în cuptor și care stau lângă tăvile cu prăjiturile scoase deja din cuptor. Sadie Lee e la chiuveta imensă, spălând un vas mare de mixer.

— Salut, buni, strigă Noah. Ai niște mâncare care trebuie gustată? Eu şi Penny aici de faţă murim de foame.

— Noah! exclamă Sadie veselă, de parcă nu l-a mai văzut de ani de zile. Penny! strigă când mă vede și pe mine. V-aţi întâlnit!

— Da. Penny m-a prins pe când făceam pe cântărețul de la nuntă.

Sadie pare încurcată.

— Cel care cântă la nuntă? Dar tu...

— Nicio problemă. Dacă erai acolo înțelegeai, o întrerupe Noah, apoi se uită la mine și îmi face cu ochiul înainte să se întoarcă din nou spre Sadie Lee. Așadar, ce pui la cale în bucătăria asta?

Se uită la tava cu fursecurile cu dulceață, proaspăt scoase din cuptor, mâncându-le din priviri.

— Oh, nu. Nu o să faci asta! spune Sadie Lee lovindu-l cu un prosop de bucătărie. Acestea sunt pentru nuntă.

— Cum, toate?

— Da, toate, dar dacă voi vreți...

Exact în acel moment, mama intră ca o furtună în bucătărie.

— E un dezastru!

Plânge și din cauza aceasta Sadie Lee și Noah o privesc alarmați. Dar eu nu mă agit. Am văzut-o pe mama reacționând așa pentru că arsese o felie de pâine prăjită.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— S-a rupt tiara, spune, uitându-se nedumerită spre Noah, apoi spre mine. Exact în două, iar Cindy este cât se poate de fermă și spune că e obligatoriu să aibă o tiara autentică edwardiană. Nu știu ce să fac. Am lăsat niște mesaje la câteva magazine de antichități, dar...

Telefonul mamei începe să sune, iar ea și-l trântește la ureche.

— Alo? Oh, da, vă mulțumesc că m-ați sunat. Caut o tiară din epoca edwardiană. Este pentru o nuntă care are loc mâine, deci e urgent.

O privim în liniște.

— Aveţi? Cât costă? În ce stare e? Nemaipomenit! Mulţumesc. Da. În după-masa aceasta. Mulţumesc. La revedere.

Mama oftează uşurată.

— Aşa, ne spune. Este un magazin în Brooklyn care are una.

Apoi, zâmbetul mamei dispare brusc uitându-se la noi încruntată.

— Dar cum ajung în Brooklyn, când mai trebuie încă să fac ajustările la rochiţele fetiţelor cu florile. Și mai trebuie să verific tortul miresei. Și să mă întâlnesc cu Cindy şi cu Jim.

Își ridică mâinile în aer.

— Totul e în regulă, spune Sadie Lee, în accentul ei tărăgănat, din sud, dintr-o dată calm şi liniştitor. Se poate duce Noah.

— Sigur că da, spune Noah, dând din cap.

— Noah e nepotul meu, explică Sadie Lee.

— Aha, înţeleg. Îmi pare rău, spune mama întinzând mâna. Nici nu m-am prezentat.

— Nu-i nimic, răspunde Noah. Care este adresa magazinului?

Mama îi scrie adresa pe un bileţel.

— Vrei să vii cu mine, Penny, şi să vezi câteva locuri din Brooklyn?

Inima mea se dă pese cap de bucurie. Mă uit la mama.

— Ești de acord, mama? Mi-ar plăcea să ies puțin.

Mama abia dacă se uită la mine, din cauza unui mesaj pe telefon.

— Sigur, sigur.

Mă duc la ea şi o prind de mână.

— Totul va fi bine, îi spun încet.

Îmi mulţumeşte cu un zâmbet.

— Mersi, draga mea. Voi suna din nou la magazin și voi plăti tiara de pe cardul de credit ca să nu o vândă nimănui până ajungeți voi. Poftim, ia asta... e frig afară. Își dă jacheta jos și mi-o dă mie, apoi se uită la Sadie și la Noah. Vă mulțumesc, dragilor.

— Pentru nimic, spune Noah.

Se întoarce spre mine și zâmbește.

— Să mergem așadar, doamna mea, spune cu un accent britanic caraghios. Trăsura vă așteaptă.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Suntem chiar lângă lifturile de serviciu, când Noah se oprește.

— Scuze, am uitat să-i spun ceva lui Sadie. Mă întorc imediat.

În timp ce el dă fuga înapoi în bucătărie, mintea mea începe să compună un mesaj de actualizare a statusului pe Facebook: *Penny Porter se pregătește să iasă în Brooklyn cu un tip super drăguț din New York, care parcă a coborât din paginile revistei* Rolling Stone. Dau din cap și încep să râd. Nu sunt genul de om căruia să i se întâmple astfel de lucruri. Eu sunt fata care dă în gropi, care spune băieților că are purici și care-și arată în public cea mai proastă pereche de chiloți... de aproape. Poate că ce se întâmplă e un vis. Poate că de fapt sunt acasă în Brighton și dorm. Poate e încă noaptea de după piesă. Poate eu...

— În regulă. Să mergem.

Noah iese ca furtuna din bucătărie cu fața toată un zâmbet. Îmi întinde ceva. În mână are două brioșe făcute de Sadie Lee.

— Nici nu-și va da seama că lipsesc, spune rânjind. Putem să fim degustătorii lor oficiali. Nu cred că își doresc să cadă careva lat la nuntă din cauza vreunei intoxicații de la prăjituri, nu-i așa?

Dau din cap.

— Nu, categoric nu.

Mușc o dată din prăjitură și e atât de moale și de pufoasă, că practic mi se dizolvă pe limbă.

— Oh, uau!

Noah dă din cap.

— Știu. Sadie Lee face cele mai bune prăjituri din New York, dacă nu din lume.

Cheamă liftul.

— Deci, care este cel mai amuzant lucru care ți s-a întâmplat?

Îl privesc indiferentă.

— Pardon?

Începe să râdă.

— Doamne, accentul tău e atât de simpatic!

Liftul sosește și ne urcăm în el, dar sincronizarea nu este cea mai bună, deoarece acum ne aflăm într-un spațiu foarte mic, puternic iluminat și nicicum nu pot să ascund faptul că roșesc.

— Care este cel mai amuzant lucru care ți s-a întâmplat? repetă Noah.

Scoate din buzunar o căciulă groasă de lână pe care și-o îndeasă pe cap.

— Cum, dintotdeauna?

— Da.

Mintea mi se golește complet. În timp ce liftul începe să coboare etajele, parcă mă uit la un ceas care face numărătoarea inversă: 20, 19, 18... Care *este* cel mai amuzant lucru care mi s-a întâmplat vreodată? 17, 16, 15... Apoi brusc îmi vine răspunsul și sunt atât de disperată să spun ceva încât zic pe nerăsuflate:

— Ziua Misterelor Magice!

— Cum ai zis? Noah se uită la mine.

Rahat! Simt că fața mea e în flăcări.

— Ziua Misterelor Magice, mormăi privind intens ecranul electronic al liftului. 10, 9, 8...

— Ce e Ziua Misterelor Magice?

5, 4, 3...

— Este o zi pe care au inventat-o părinții mei când fratele meu și cu mine eram mici. O sărbătoream o dată pe an.

Liftul ajunge la parter și ușa se deschide, dar Noah nu se clintește.

— Și ce se întâmpla de Ziua Misterelor Magice? întreabă.

Îndrăznesc să arunc o privire în dreptul lui. Spre surprinderea mea, pare sincer interesat.

— Păi, de regulă se desfășura într-o zi a săptămânii și ne luam liber de la școală. Tata făcea un tort uriaș al Misterelor Magice, pe care îl mâncam la micul dejun, prânz și cină. Era una dintre reguli: de Ziua Misterelor Magice trebuia să mănânci tort la fiecare masă. Cealaltă regulă era că trebuia să plecăm într-un Tur al Misterelor Magice.

Noah zâmbește.

— Ca în cântecul celor de la Beatles.

Dau din cap.

— Da. Mama și tata luau o hartă, unul dintre noi trebuia să închidă ochii și să pună un deget oriunde pe hartă, apoi plecam cu toții într-o aventură în acel loc.

Ușile liftului se închid din nou, iar Noah apasă grăbit pe buton ca să le deschidă iar.

— Pare grozavă această Zi a Misterelor Magice, spune cu nostalgie în glas.

Ieșim din lift într-o parcare subterană imensă.

— Într-adevăr, așa era, îi răspund, ușurată de faptul că nu se lasă descurajat de tradițiile cam smintite ale familiei mele. Îmi plăcea faptul că era secretul nostru. Că în timp ce ceilalți mergeau la școală sau la serviciu, noi ne desfătam cu tort și plecam în aventură. Îmi mai plăcea faptul că niciodată nu știam când se întâmpla. Părinții ne luau prin surprindere.

— La fel ca o zi de Crăciun surpriză? întreabă Noah.

Mă uit la el și zâmbesc.

— Da, exact.

Dă din cap și, chiar în lumina difuză din parcare, îmi dau seama că este impresionat.

— Totuși nu trebuie să spui nimănui ce ți-am zis, adaug eu. Trebuia să jurăm că păstrăm secretul, deoarece părinții mei spuneau celor de la școală că suntem bolnavi.

Noah dă din cap.

— Prima regulă a Zilei Misterelor Magice: să nu vorbești despre Ziua Misterelor Magice, spune pe un ton extrem de serios.

— Exact.

Noah zâmbește.

— Și, o mai sărbătoriți?

Dau din cap și încep să râd.

— Nu, nu am mai sărbătorit-o de ani de zile. Presupun că suntem prea mari pentru așa ceva.

Noah se încruntă.

— Cum ai putea să fii prea mare pentru Ziua Misterelor Magice? Cum ai putea să fii prea mare pentru tort și pentru aventură?

Râd.

— Ai dreptate.

Noah scoate din buzunar cheia de la mașină și apasă pe ea. În fața noastră, o camionetă Chevrolet începe să sune și să aprindă și să stingă farurile.

— Câți ani ai? întreabă Noah.

— Cincisprezece... aproape șaisprezece.

Pe loc, vocea mea interioară începe să o ia razna. *De ce ai spus "aproape șaisprezece"? O să pară că îl placi. O să pară...*

— Așa. Iar eu am optsprezece, zice Noah. Categoric nu suntem prea mari pentru tort și pentru aventură.

Ne ducem spre camionetă, iar eu mă îndrept rapid spre locul pasagerului. Noah mă urmează.

— Ce-ai zice dacă am sărbători astăzi Ziua Misterelor Magice, şopteşte conspirativ.

— Mă uit fix la el.

— Vorbești serios?

Dă din cap şi se uită înjur, ca şi cum s-ar asigura să nu ne audă careva.

— Deja am mâncat prăjitură, iar acum te pot duce într-un Tur Magic al Brooklyn-ului.

Nu mă pot stăpâni să nu zâmbesc.

— Ar fi minunat.

— Groooo-zav, mă corectează cu un pronunţat accent de New York. Acum eşti în Marele Măr[13], trebuie să spui "Va fi grooo-zav!"

— Va fi grooo-zav, spun în timp ce deschid ușa de la camione-tă și dau să intru.

Noah se încruntă.

— Aha. Conduci tu?

— Cum? Nu. De ce spui asta...oh....

Mă uit imediat în mașină și văd că totul e de-a-ndoaselea, iar eu am deschis uşa șoferului. Miraculos însă, nu mă topesc de rușine.

— Îmi pare rău. Am uitat că voi aici conduceţi pe partea greşită a drumului.

[13] Big Apple, felul în care este supranumit orașul New York.

Mă strecor pe lângă Noah spre cealaltă parte a mașinii.

— Hei, nu noi suntem cei care conduc pe partea greșită a drumului, strigă el din partea cealaltă a mașinii. Conducem pe partea care trebuie, clar ca bună ziua.

Intru în mașină și observ un carnețel boțit pe scaunul din dreapta. Îl ridic și mă așez. Mă simt atât de ciudat să stau pe partea aceasta fără să am volanul în față.

— Ah, stai. Am să iau eu asta, spune Noah luându-mi carnetul din mână și punându-l în bordul mașinii.

Mă întreb ce secrete conține acel carnet. Poate că Noah îmi este coleg de condei. Poate este poet. Are aer de poet, cu părul ciufulit și cu ochii închiși la culoare. Arunc o privire prin camionetă și mă copleșește din nou acel sentiment cum că aș fi într-un univers paralel ciudat. Pe bord sunt împrăștiate carcase de CD-uri, plectre[14], iar de oglinda retrovizoare atârnă un fir împletit de mărgele negre. Până și camioneta lui Noah este demnă de un Rock-otastic.

— Aproape toată lumea conduce pe partea dreaptă a drumului, zice Noah, punând cheia în contact. Doar voi, britanicii, sunteți cam singurii care mai conduceți pe partea stângă.

— Doar pentru că majoritatea face ceva nu înseamnă că este și bine, îi zic în timp ce îmi pun centura de siguranță. Ce părere ai despre război, despre faptul că elevii sunt obligați la școală să facă ore de științe exacte sau despre Cola cu gust de cireșe? Greșit, greșit, greșit.

— Cola cu gust de cireșe? întreabă Noah ridicând din sprâncene.

[14] Sau pană. Placă mică de metal, de os, de celuloid sau de alt material, cu care se ciupesc coardele unor instrumente muzicale.

— Foarte greșit, îi răspund, strâmbându-mă. Are gust de medicament.

Îmi dau seama doar când Noah iese spre Park Avenue că m-am urcat într-o mașină fără să simt că intru în panică. Pare-se că profilele bine conturate și zâmbetele cu ochi sclipitori și gropițe reușesc să distragă atenția mai bine decât orice alter-ego de super erou și tehnici de respirație. Imediat însă ce ne apropiem de prima intersecție mare simt că încep să tremur. Ieri, în taxi, totul a fost bine, deoarece eram în spate făcută sandviș între mama și Elliot, dar faptul că stau în față mă face să mă simt vulnerabilă și expusă.

— Deci, ești la liceu? îl întreb, prinzându-mă strâns de mânerele scaunului.

Noah dă din cap.

— Naaa, mi-am luat liber o vreme de la școală.

— Adică ți-ai înghețat anul?

— Într-un fel. Așadar, domniță Penny, dacă ai fi un instrument muzical, ce ai fi?

Îmi dau seama că Noah nu se dă în vânt după întrebările standard.

— Un instrument muzical?

— Î-hî.

Un taxi trece ca fulgerul pe lângă noi pe banda interioară și simt cum inima mi se oprește pentru o secundă. Închid ochii și încerc să pretind că nu suntem în mașină, pe stradă, unde putem oricând să murim.

— Violoncel, spun doar pentru că este instrumentul meu preferat.

— Eram sigur, spune Noah.

Deschid ochii cât să mă uit dintr-o parte la el.

— De ce?

— Fiindcă sunt frumoase și misterioase.

Apoi se întâmplă cel mai ciudat lucru: fața lui Noah se aprinde, atât de tare s-a înroșit.

— Oricum, nu ai de gând să mă întrebi ce instrument aș fi eu? spune, din nou stăpân pe sine.

Mă simt foarte ciudat. Ca și cum tocmai s-a întâmplat ceva foarte important, dar eu nu îmi dau seama ce anume.

— Dacă ai fi un instrument muzical, ce ai alege să fii? întreb eu.

— Presupun că astăzi aș fi o trompetă.

— Astăzi?

— Da. Trec prin faze muzicale diferite. Ieri a fost categoric ziua tobei mari, astăzi, însă, mă simt mai mult trompetă.

— Înțeleg, îi spun, când, de fapt nu înțelegeam deloc. Și, de ce trompetă?

— Pentru că trompetele au întotdeauna un sunet atât de vesel. Ascultă!

Apasă butonul de play al aparatului stereo. Mașina răsună de notele cântate de o trompetă. Deși nu recunosc piesa, am ascultat destul din colecția de muzică a lui tata ca să îmi dau seama că este jazz. Iar Noah are dreptate. Trompeta chiar are un sunet vesel, după cum auzeam. Dă volumul mai încet și se uită la mine.

— Vom trece în curând peste Podul Brooklyn. L-ai mai văzut?

Dau din cap.

— Nu. Am ajuns doar ieri. Nu am prea apucat să vizitez nimic.

— Nu? Noah se uită la mine, eu dau din nou din cap. Atunci este foarte bine că azi este Ziua Misterelor Magice, nu-i așa?

Dau să răspund, când văd o mașină care iese ca o săgeată de după un colț și se îndreaptă direct spre mine.

— Oh, nu! strig, ridicându-mi mâinile de frică.

Noah râde.

— Este în regulă. Au voie să conducă pe partea aceasta. Amintește-ți că suntem pe partea *dreaptă* a drumului.

Simt cum corpul îmi îngheață pe scaun, dar mintea mea parcurge în spirală drumul înapoi spre acea noapte rece și ploioasă, spre mașina care se răstoarnă. Țipătul mamei, lumea întreagă răsucindu-se cu susul în jos. *Stai liniștită*, mă îndeamnă vocea mea interioară. N*u te speria. Gândește-te la Oceania cea Puternică*. Dar vocea mea calmă se pierde și acum, tot ce aud e doar scrâșnetul ascuțit ale frânelor și țipetele mele după mama și după tata. Îmi mușc buza de jos ca să nu încep să plâng. Dar nu ajută. E ca și cum sunt bântuită de accident. Pur și simplu, nu mi-l pot scoate din minte. Simt în tot corpul o căldură toropitoare, pustiindu-mă precum un incendiu de pădure. Nu pot înghiți. Nu pot respira. Trebuie să ies din mașină. Simt că o să mor.

— Cred că te cam sperie, să fie totul invers față de cum ești obișnuită, continuă Noah.

Vocea lui se aude tot mai slab și înfundat, sub țiuiturile care-mi chinuie urechile.

Închid ochii și mă fac una cu scaunul. Simt cum lacrimile îmi lasă dâre pe obrajii fierbinți și vreau să urlu de disperare. De ce nu se oprește chinul acesta? De ce se întâmplă mereu? De ce nu pot să-mi revin după accident?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

— Hei! Te simţi bine?

Dintr-odată, vocea lui Noah se aude mai pătrunzător.

Încerc să-mi mişc capul, însă tot corpul este paralizat. Simt cum maşina se întoarce şi apoi se opreşte. Deschid precaută ochii. Am oprit pe o stradă laterală, mărginită de clădiri impozante. Noah mă privește fix; pare foarte îngrijorat.

— Îmi p-pare r-rău, mă bâlbâi, iar dinţii încep să îmi clănţănească.

Brusc, în câteva secunde, starea de fierbințeală s-a transformat în fiori reci.

Noah se apleacă spre partea din spate a mașinii și ia de acolo un pled scoţian.

— Poftim, îmi spune, punându-mi pătura peste genunchi.

Trag pătura peste umeri și mă învelesc strâns în ea.

— Îţi mulţumesc.

— Ce s-a întâmplat adineauri?

Vocea lui e atât de blândă și arată atâta îngrijorare, încât fac eforturi uriașe să nu mă topesc în propriile lacrimi.

— Îmi pare rău, îi spun din nou.

Se pare că doar atât sunt în stare să scot pe gură.

Noah își dă părul la o parte de pe faţă și mă privește pătrunzător.

— Nu mai spune asta. Nu ai niciun motiv ca să îţi pară rău. Ce s-a întâmplat?

Corpul meu tremură încă nestăpânit. Mă simt strivită de atâta dezamăgire. Nu pot să cred că după ce am trecut cu bine de călătoria cu avionul, mi se întâmplă, din nou, un astfel de

episod. Așa va fi viața mea de acum înainte? Chinuită de atacuri de panică idioate?

Noah deschide torpedoul și începe să cotrobăiască pe acolo. Scoate o ciocolată.

— Ai nevoie de ceva dulce, îmi zice desfăcând ambalajul și întinzându-mi ciocolata.

Mă forțez să iau o înghițitură. Noah are dreptate, încep să mă simt puțin mai bine imediat ce simt cum se topește în gură.

— Îmi...

— Dacă mai spui "îmi pare rău" o singură dată va trebui să te oblig să asculți muzica preferată a lui Sadie Lee, o baladă western country, și nu cred că ai vrea asta, îmi spune Noah. Se numește "Ai aruncat în toaleta disperării inima mea plină de regrete[15]" .

— Bine atunci, nu îmi pare rău, îi spun zâmbind fără vlagă.

— Bine. Acum spune-mi ce s-a întâmplat?

— Am... am avut un accident de mașină cu ceva vreme în urmă și de atunci am încontinuu aceste atacuri de panică nenorocite. Îmi pare atât de r....

— N-o spune!

Arunc o privire spre Noah. Pare în continuare îngrijorat.

— Cam aiurea, zice el. Ar fi trebuit să spui ceva... înainte să ne urcăm în mașină.

— Știu, dar ca să fiu sinceră, am uitat. Mă simțeam atât de bine...

— Vorbești serios?

Mă uit la Noah și dau din cap. Zâmbește puțin. Apoi fața îi redevine serioasă.

[15] *You flushed my sorry heart down the toilet of despair* (în original).

— Cum vrei să facem? Lăsăm maşina undeva şi mergem cu metroul? Vrei să te duc înapoi la hotel?

— Nu.

Chiar dacă mă simt fără vlagă după atacul de panică, ştiu sigur un singur lucru: nu vreau ca aventura mea cu Noah să se încheie.

Stăm o vreme în linişte, mă rog, în câtă linişte îţi oferă New York-ul în diversitatea de sirene, claxoane şi strigăte care se aud în fundal. În mod ciudat, nu a fost deloc un moment stânjenitor. Chiar dacă am avut o criză de paroxism în prezenţa unui băiat pe care îl plac cu adevărat, la nici o oră de când l-am întâlnit, nu mă simt deloc aşa cum m-am simţit cu Ollie atunci la cafenea sau pe plajă. Din nu știu ce motiv bizar, nu simt să mă macine vreun sentiment de jenă. Noah are ceva ce mă face să mă simt în siguranţă.

— Am o idee, spune Noah, rupând în cele din urmă tăcerea.

Îl privesc plină de speranţă.

— Ce-ai zice să mergem tot cu mașina, dar de data aceasta eu am să conduc foarte încet și îţi voi spune tot ceea ce urmează să fac. Așa că dacă trebuie să fac un viraj, te anunţ că trebuie să fac un viraj sau dacă observ că pe drum apare ceva ce te-ar putea panica, îţi spun.

— Bine, dau din cap.

— Nu va dura la nesfârșit, să știi.

— Ce anume?

— Să te simţi așa. Crede-mă. Știi vorba aceea, că “timpul le vindecă pe toate”?

Îi fac semn din cap că da.

Noah se sucește pe scaun astfel încât să fie exact în faţa mea.

— Am urât expresia asta prima dată când mi-a spus-o cineva. Credeam că nu sunt decât nişte vorbe goale pe care oamenii ţi le spun ca să te simţi mai bine. Dar este adevărat. Timpul chiar vindecă bine totul. Te vei simţi mai bine.

Ceva din siguranţa tonului cu care îmi vorbeşte şi a felului în care mă priveşte mă face să-l cred fără nici cea mai mică urmă de îndoială.

— Îți mulțumesc, îi șoptesc.

— Cu plăcere zice şi răsuceşte cheia în contact. Și acum, facem așa cum am zis?

— Da, îi răspund, încercând să imprim vocii mele cât mai multă siguranţă.

Așa că ne continuăm lin drumul prin Manhattan, în timp ce Noah explică fără întrerupere, exact ca un ghid turistic, doar că în loc să îmi arate punctele de atracţie îmi spune când o face la stânga sau când se apropie de o intersecţie.

Am ajuns pe Podul Brooklyn și am sentimentul că am reușit să pun capac fricilor mele la fel cum reușești să închizi o valiză prea plină așezându-te pe ea. Sunt atât de bucuroasă, deoarece podul este uimitor. La fiecare capăt sunt nişte arcuri gotice uriașe, la fel ca la intrarea într-un castel vechi și totul este înconjurat cu traverse de oţel și-ți creează impresia că mergi cu mașina printr-o colivie lungă, ceea ce este grozav, fiindcă mă face să mă simt mult mai bine. Priveliştea îți taie respirația.

— Te simţi bine? întreabă Noah când ajungem pe la jumătatea podului.

Dau din cap, fără să fiu în stare să-mi dezlipesc ochii de la contururile care se desfăşurau în fata mea. Dacă în Manhattan clădirile sunt strălucitoare, făcute din oglinzi și piatră albă, în Brooklyn clădirile sunt construite din cărămizi maro și roșii,

care arată minunat așa cum se profilează pe cerul albastru. Exact ca frunzele copacilor toamna.

— Bine-ai venit în orașul meu, îmi spune Noah, când ajungem la ultimul arc de pe pod.

Mă întorc și-l privesc.

— Locuiești aici?

— Sigur că da. Așadar, ce părere ai?

— Îmi place la nebunie. Îmi amintește de toamnă.

De ce ai spus asta? De ce n-ai putea vorbi normal? strigă instantaneu vocea mea interioară.

— Culorile, zice Noah.

— Da, răspund răsuflând ușurată că înțelege ce încerc să spun.

— Înțeleg. Pe mine părul tău mă duce cu gândul la toamnă.

Îl privesc nedumerită.

— Toamna are cele mai frumoase culori.

Îmi îndrept privirea în altă direcție, dar abia îmi pot stăpâni un zâmbet în colțul gurii.

Ieșim de pe pod, iar Noah îi dă înainte cu poveștile despre intersecții și viraje, până când ajungem într-un cartier de locuințe foarte liniștit, cu străzi mai înguste mărginite de copaci. Simt din nou că mă destind cu adevărat.

— Mulțumesc, îi spun privind pe geam la șirurile de case cu fațade din cărămidă roșiatică. Mă simt mult mai bine acum.

Noah îmi zâmbește.

— Pentru nimic. Să mergem să luăm tiara și să ne continuăm apoi Turneul Misterelor.

— Bun plan.

Noah virează pe o stradă cu multe cafenele și magazine extravagante. O variantă americană a zonei Lanes din Londra.

Oprește mașina într-o parcare, se întoarce spre mine și zâmbește.

— Ești sigură că te simți bine?

Dau din cap.

— Categoric, da.

Se întinde în spatele mașinii după geaca de piele cu aspect uzat și se îmbracă. Apoi se uită în stânga și în dreapta pe stradă, ca și cum ar verifica ceva și coboară din mașină cu mine după el. Mă bucur să simt din nou pământul sub picioare. Iau o gură de aer proaspăt și rece.

— Magazinul este exact aici, spune Noah arătând în față.

Când trecem pe lângă un anticariat, ușa se deschide și din magazin iese o tânără. Se uită la Noah și zâmbește de parcă l-ar cunoaște, dar el își continuă drumul cu pași mari.

— Cred că am trecut pe lângă cineva care te cunoaște, îi spun în timp ce aproape alerg ca să țin pasul cu el.

— Cum? mă întreabă distrat.

— Fata aceea, pe lângă care am trecut.

Mă uit în urmă și văd că fata stă încă în fața magazinului, uitându-se după noi.

— Nu, nu cred.

Își trage în sus gulerul de la haină ca să nu-i fie frig.

— Am ajuns.

Stăm în fața unui magazin care se numește "Rătăciți în timp". Vitrina este ticsită de adevărate comori vechi. Noah deschide ușa și mă zorește. Parcă aș păși în interiorul peșterii lui Aladdin. Oriunde privesc găsesc ceva ce mă îndeamnă să fac o poză: o mașină veche de cusut, un gramofon, cuiere pline de haine *vintage*. Elliot s-ar simți ca peștele în apă aici. Simt un fior pătrunzător, ce mă umple de melancolie, și mă întreb cum se

simte Elliot cu tata. Abia aştept să-l văd din nou şi să-i povestesc despre Noah.

În timp ce merg după Noah prim magazin, observ o păpuşă de porţelan îmbrăcată într-o rochiţă de catifea verde închis cu guleraş din dantelă albă, ce a început să se îngălbenească din cauza trecerii timpului. Are părul lung şi mătăsos, exact în nuanţa castaniu-aurie a părului meu. Are chiar şi pistrui pictaţi pe nas. Păpuşa e aşezată pe nişte cărţi vechi, iar capul îi stă uşor înclinat într-o parte, făcând-o să pară foarte tristă. Scot pe loc aparatul de fotografiat şi îi fac o poză. Când se declanşează bliţul, Noah sare ca ars, se întoarce şi se uită la mine.

Se linişteşte imediat.

— Pare atât de tristă. Mă întreb cum a ajuns aici. Sunt sigură că îi e dor de stăpânul ei.

Ridic păpuşa şi îi aranjez rochia.

— Urăsc ideea de a abandona jucării. Când eram mai mică, am vrut să deschid un orfelinat pentru jucării. Dar totul a scăpat puţin de sub control, fiindcă de câte ori treceam pe lângă vreun târg organizat de şcoală sau un magazin cu scop caritabil, voiam să salvez toate jucăriile pe care le găseam acolo.

Nu mai bate câmpii, se repede brusc vocea mea interioară. Pun păpuşa înapoi pe teancul de cărţi.

— Ştiu exact ce vrei să spui, spune Noah.

Îl privesc plină de speranţă.

— Ştii?

— I-hî. Doar că în cazul meu e vorba de instrumente muzicale. Nu suport să văd o chitară năpăstuită într-un magazin de produse la mâna a doua. Instrumentele sunt făcute să te bucure când cânţi la ele.

Dau din cap.

— La fel cum și jucăriile sunt făcute să te bucure când te joci cu ele.

— Exact.

Ne privim și ne zâmbim, moment în care mă încearcă un sentiment straniu, ca și cum, la un nivel invizibil, o parte din mine s-a acordat ca un instrument muzical cu o parte din Noah.

Ne îndreptăm amândoi spre tejgheaua din capătul magazinului. Un bărbat în vârstă cu o mustață albă, răsucită, impresionantă, stă în spatele ei și citește o carte.

— Da, spune fără să se uite la noi.

— Am venit să luăm tiara pentru nuntă, spune Noah, uitându-se la bucata de hârtie pe care i-o dăduse mama.

— Așa, carevasăzică!

Bărbatul își așază cartea cu grijă pe tejghea și ne privește pătrunzător peste ochelari.

Noah și cu mine ne uităm cu coada ochiului unul la celălalt, iar eu abia mă abțin să nu chicotesc.

— Nu sunteți un pic prea tineri ca să vă puneți pirostriile?

Bărbatul continuă să ne fixeze cu privirea.

— Nu este pentru nunta *noastră*, zice Noah.

— Nu, nu noi ne căsătorim, spun și eu, poate un pic prea avântat.

Noah mă privește încruntat.

— Vrei să spui că nu te-ai mărita cu mine?

— Nu... eu... da... eu, fața mea începe să prindă toate nuanțele de roșu din spectru.

— După ce că suntem împreună de... Noah se oprește și se uită la ceas, o oră întreagă și cincizeci și șapte de minute.

— Îmi pare rău, zic şi eu, cântându-i în strună. Ştiu că pare o eternitate, dar nu sunt pregătită pentru un asemenea angajament.

Noah se uită la bărbat şi oftează.

— Inima mea este frântă... frântă.

Bărbatul ridică din sprâncenele lui albe şi se uită la noi. Apoi dă din cap, se ridică şi dispare în spatele magazinului.

Noah şi cu mine ne privim cu coada ochiului.

— Unde a plecat? întreb eu.

Noah ridică din umeri.

— Probabil nu a mai suportat cruzimea ta. Probabil s-a dus acolo în spate să verse lacrimi amare. Probabil...

— Poftiţi...

Bărbatul revine în magazin cu o cutie pătrată. Pune cutia pe tejghea şi îi scoate capacul. În cutie, aşezată pe o pernuţă din satin roz deschis, văd o tiară superbă, cu perle ca nişte lacrimi catifelate. Este chiar mai frumoasă decât tiara iniţială. Oftez uşurată în numele mamei şi a lui Cindy.

— E perfectă, spun eu.

Noah dă şi el din cap, în semn că este de acord.

— Cred că mama a plătit deja cu cardul de credit, spun proprietarului magazinului.

— Da, a plătit.

Pune înapoi capacul cutiei, iar cutia o pune într-o pungă de hârtie.

— Mulţumesc, îi spunem la unison Noah şi cu mine.

— Cu plăcere, mormăie bărbatul, întorcându-se la cartea lui.

— Să aveţi o zi bună, spune Noah cu o voce prefăcut veselă.

Bărbatul nu scoate un cuvânt.

— Uau, dar tare prietenos a mai fost, șoptesc plină de sarcasm în timp ce ne îndreptăm spre ușă.

— Face parte din farmecul New York-ului, șoptește Noah la rândul lui.

Vreau să deschid ușa, dar simt cum întinde brațul pe lângă mine ca să o deschidă el.

— Nu te îngrijora, nu suntem toţi ca el, îmi spune.

Și nu știu de ce, dar felul în care a rostit aceste cuvinte m-a făcut să freamăt de emoţie.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Faptul că dau cu nasul de aerul rece de afară mă ajută să-mi aduc pulsul undeva la normal. Cerul se umple de nori albi, iar oamenii de pe stradă merg grăbiţi, cu capetele în pământ, ferindu-se de adierea vântului rece.

— Ți-e foame? mă întreabă Noah.

Dau din cap. Acum că mă gândesc, sunt lihnită.

— Perfect. Știu un loc grozav unde putem merge, iar acolo găsim și mâncare, și aventură.

Se uită la mine și zâmbește, iar eu simt din nou acel fior de emoţie.

— Mâncare *și* aventură, spun eu încercând cu o glumă să revin la o stare de ne-înfiorare.

— I-hî. Locul acesta pare să fi fost creat exact pentru Ziua Misterelor Magice.

— Păi atunci să mergem acolo imediat.

Când ne întoarcem la mașină, o văd din nou pe fata din anticariat. Acum stă în faţa unei cafenele și vorbește la telefon. Când ne vede, începe să se holbeze de-a binelea la Noah.

— Aceasta este fata de care ţi-am spus, cea care am crezut că te cunoaște.

Noah se uită scurt la fată și-și trage căciula pe ochi.

— N-am mai văzut-o până acum, mormăie, grăbind pasul.

Când trecem pe lângă fată, mă uit cu coada ochiului la ea.

— Ba este, spune plină de însufleţire persoanei cu care vorbește la telefon, fără să-și ia ochii de la Noah.

Apoi îmi dau seama ce se întâmplă. El arată atât de bine, că acest lucru se întâmplă probabil mereu. Atrage privirile fetelor ca un adevărat magnet. Brusc mă săgetează un sentiment de

tristeţe. De ce am fluturi în stomac pentru cineva ca Noah? După câte ştiu, ar putea foarte bine să aibă prietenă. *Trebuie* să aibă prietenă. Cum s-ar putea ca cineva care are aşa o structură osoasă şi aşa un zâmbet să nu aibă prietenă?

— Ce cu faţa aceasta tristă? întreabă Noah când intrăm în maşină.

— Nu sunt tristă, îi răspund cât pot de natural, privind pe geam.

Fata se îndreaptă acum spre noi, cu telefonul tot în mână.

— Bine, să mergem, spune repede Noah, ieșind cu mașina pe stradă.

Din instinct, mă prind strâns de scaun. Din fericire, un telefon de la mama îmi distrage atenţia la momentul oportun.

— Ai luat-o? mă întreabă fără să spună măcar *Bună ziua*.

— Da și e minunată, îi spun. Chiar mai frumoasă decât prima.

Aud cum oftează uşurată.

— Noah și cu mine mergem să mâncăm ceva de prânz, îi spun, rugându-mă să nu aibă nevoie să o ajut cu ceva.

— Ce spui? Of, aştepţi puţin, te rog, draga mea?

— Sigur.

Aud chiote stridente și râsete de copii.

— Nu dansaţi pe masă, o aud pe mama strigând. Scuză-mă, Penny, sunt fetiţele cu flori. Sunt cât se poate de... *pline de viaţă*. Ce spuneai?

— E în regulă dacă merg cu Noah să mâncăm ceva?

— Nu! strigă mama. Nu pune ciocolată pe rochiţă! Of, Penny, jur că înnebunesc dacă mamele lor nu se întorc mai repede. Da, sigur că poţi să mergi la masă. Tatăl tău tocmai mi-a trimis un mesaj că el și Elliot s-au dus să vadă un film în Times

Square, așa că nu te grăbi. Simte-te bine, îmi spune pe un ton meditativ.

Chiotele din fundal ating culmea agitației.

— Mersi, mama. Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Nu! Nu mâncați florile!

Suntem acum într-o zonă industrială. Din când în când zăresc printre clădiri luciul unei ape.

— Totul în regulă? întreabă Noah.

— Da. Cred că mama e pe punctul să facă o criză de nervi, dar mi-a spus că pot să stau cât vreau.

— Grozav. Noah se uită la mine. Vreau să spun că e grozav că poți să stai cât vrei, nu grozav că e pe punctul să facă o criză de nervi. Dar nu te îngrijora. E imposibil să faci o criză de nervi dacă Sadie Lee e lângă tine. Este ca o păturică pufoasă, liniștitoare care umblă, vorbește și gătește.

Râd.

— Pare bunica perfectă.

— Oh, chiar este.

Ceva din felul foarte serios în care a vorbit mă face să mă uit la el, dar nu lasă să i se citească nimic pe față și privirea îi este ațintită înainte, la drum.

— Deci, în intersecția aceea am să o fac la stânga și am cam ajuns, îmi spune.

— Aha.

În jurul nostru sunt numai depozite care arată sinistru și nu prea zărești picior de om prin zonă. Nu văd nimic ce ar putea aduce a sălaș în care să găsești și hrană și aventură, dar poate că după ce ajungem după colț, vom dispărea în inima unui cartier ticsit de magazine și cafenele excentrice de modă veche.

În schimb, după ce ajungem după colț, intrăm într-o zonă industrială în care stau adunate deșeuri și unde vezi peste tot tomberoane pline cu gunoaie și rotocoale de frunze uscate luate de vânt. Mă rog, de fapt nu era niciun rotocol de frunze, deși, categoric, e un loc în care ai putea foarte bine să le găsești.

Noah parchează lângă o clădire pentru depozite care pare abandonată de mult timp. Pereții stau să se prăbușească și sunt acoperiți cu desene graffiti estompate ca niște tatuaje vechi. Majoritatea geamurilor sunt acoperite cu tablă zincată, iar cele câteva rămase neacoperite sunt închise cu drugi grei de metal. Până și copacii care erau împrăștiați pe ici pe acolo erau neîngrijiți, nu aveau frunze și se profilau ca niște fusuri pe clădirile din cărămidă nisipie.

— Știu că arată cam dubios, zice Noah făcând poate afirmația cea mai fără echivoc a anului. Odată trecut pragul, vei vedea că este o cu totul altă poveste.

— O să intrăm... acolo?

Mă holbez la clădire. Singura dată când am mai văzut ceva asemănător a fost în cele mai îngrozitoare scene ale unor filme de groază și de obicei în ele erau implicați psihopați cu arme. Sau, o dată, cu o drujbă.

Noah râde.

— O să-ți placă, vei vedea.

Mă întorc spre el. Poate că este nebun cu adevărat și nu într-un sens bun.

— Dar c-ce e? mă bâlbâi.

— Te duc într-o cafenea secretă... pentru artiști, îmi spune.

Recunosc. Acum sunt interesată.

— Serios?

— Da. Nimeni nu ştie că se află aici. Nu-i fac reclamă. E cu circuit închis.

— Și atunci tu de unde ştii că e aici?

Deşi ideea unei cafenele exclusiviste, pentru artişti mă intrigă, nu sunt întru totul convinsă.

— Pe vremuri, tata avea aici un studio de creaţie, îmi spune Noah, scoţând cheile din contact. Întreaga clădire e plină de studiouri ale artiștilor. Totul a început în anii șaptezeci, când clădirea era goală şi nişte artişti s-au îngrămădit să-şi facă studiourile aici. Apoi, în anii nouăzeci, când autorităţile au încercat să o dea jos cu buldozerele, comunitatea artistică s-a mobilizat şi a protestat împotriva demolării, iar primarul a acordat clădirii statut special.

— Uau!

Noah dă din cap.

— Acesta este adevăratul New York, spune meditativ. Locuri ca acesta. Este locul meu preferat din lume, adaugă el.

La gândul că mă duce în locul care îi place cel mai mult din toată lumea, simt din nou fluturi în stomac.

— În plus, m-am gândit că e locul perfect pentru Ziua Misterelor Magice: este secret și are și tort.

— E perfect, zic, iar Noah zâmbeşte şmechereşte.

Coborâm din maşină, iar vântul îngheţat suflă atât de puternic încât încep să tremur.

— Ţi-e frig? mă întreabă Noah.

Îi fac semn că da.

— Doar un pic.

Își scoate fularul.

— Poftim.

Rămân nemişcată, ca o stană de piatră în timp ce el îmi pune fularul în jurul gâtului. E atât de aproape de mine că nu îndrăznesc să-mi ridic privirea de jos. Apoi privesc în sus şi pentru o fracţiune de secundă ne privim unul în ochii celuilalt. Și... clic... simt din nou cum o parte din mine e în armonie cu o parte din el.

— Vino.

Își așază blând mâna pe spatele meu, jos, ghidându-mă printr-o crăpătură în gardul de metal care înconjura clădirea. Ne târâm pe un mal abrupt acoperit de plante și de iarbă aspră şi ajungem la o uşă mare, din metal. Lângă uşă este un interfon vechi. Noah apasă pe nişte numere şi se aude un clichet. Împinge uşa și mă conduce înăuntru. Ne aflăm într-un coridor din beton luminat doar de pâlpâirea brutală a becurilor cu neon. Singurul lucru atrăgător este graffiti-ul de pe perete. Nu este ca cel șters, de afară. Acestea sunt adevărate opere de artă, desene murale care se întind pe toată suprafaţa coridorului.

O uşă se deschide din perete și de acolo apare o femeie. E îmbrăcată într-o rochie vopsită în tehnica batik, iar părul îi este împletit pe spate în sute de cosiţe. E atât de plăcut să văd pe cineva care pare atât de senin, plin de culoare și prietenos, încât recâştig pe loc sentimentul de linişte și de încredere.

— Noah! strigă femeia cum îl vede.

— Salut, Dorothy! Cum îți mai merge?

— Minunat! Tocmai am aflat că mi-au fost acceptate două piese pentru o expoziţie din centru.

— E grozav!

Noah o îmbrăţişează. Apoi se întoarce spre mine.

— Ea e prietena mea, Penny. A venit tocmai din Marea Britanie. Am vrut să o aduc într-un loc special ca să mâncăm la prânz.

Dorothy îmi zâmbeşte afectuos.

— Păi aţi venit în locul potrivit. Bine ai venit în New York, draga mea.

— Mulţumesc.

— În regulă. Vorbim mai târziu, acum trebuie să mă întâlnesc cu cei de la galerie. Bravo, Noah! Sunt foarte mândră de tine.

Dorothy îl mai îmbrățișează o dată și se îndepărtează pe coridor.

Noah pare tare jenat când se întoarce spre mine.

— Haide, vino să mâncăm.

Îl urmez spre o uşă din capătul coridorului care se deschide spre o casă a scărilor.

— Cafeneaua e jos, la subsol, îmi explică în timp ce ţine uşa ca să trec.

— De ce e mândră de tine Dorothy? îl întreb în timp ce coborâm treptele de ciment.

— Eh, era doar o glumă, zice Noah.

— Ce vrei să spui?

— Cred că din cauză că eram cu tine.

Îl privesc nedumerită.

— Pentru că eşti fată, îmi răspunde şi obrajii încep să i se-nroșească uşor. Întotdeauna mă bate la cap că ar trebui să am o prietenă... nu că tu ai fi prietena mea, adaugă el grăbit, iar obrajii i se înroşesc şi mai tare.

— Sigur că nu, îi răspund apoi ne privim o fracţiune de secundă.

El ridică din umeri, apoi mergem mai departe.

Nu am cum să nu simt cu mă inundă fericirea, din vârful degetelor de la picioare până în creştetul capului. Pentru că deşi e Rock-otastic, deşi locuieşte în cu totul altă ţară, pe un cu totul alt continent şi cu toate că în două zile mă întorc acasă, fără ca probabil să-l mai văd vreodată, o parte din mine sare în sus de bucurie. Nu are prietenă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Odată ajunși jos, Noah mă conduce spre o ușă.

— La început va fi foarte întuneric, îmi spune. E vreo problemă?

Dau din cap. Mă gândesc însă că par foarte speriată, deoarece mă ia imediat de mână.

— Nu te teme, îmi zice. Trebuie să fie întuneric pentru ca efectul să fie complet.

— Bine, îi răspund, fără să am habar despre ce vorbește, dar e în regulă... totul va fi bine acum... mâna lui e atât de caldă și de puternică.

— Ești pregătită? mă întreabă.

— Da.

îl aud cum apasă pe un întrerupător și, dintr-odată, parcă stăm în mijlocul unei lumi subacvatice. Cel puţin așa se simte. Tot coridorul a fost pictat ca să semene cu un peisaj marin. Pereţii închiși la culoare strălucesc de imagini fosforescente cu pești, cochilii și fâșii verzi-smarald de iarbă de mare.

— Sunt realizate cu o vopsea specială, îmi explică Noah, pentru ca lumina ultravioletă care vine din tavan să le facă să strălucească.

Se uită la mine plin de speranţă.

— Îţi place?

— La nebunie, îi răspund în timp ce mă răsucesc pe călcâie ca să pot cuprinde totul cu privirea.

Fiecare peștișor, fiecare cochilie, fiecare detaliu, cât de mic, erau în sine o operă de artă.

— E incredibil.

— Cum te face să te simţi? întreabă Noah încetișor.

Mă întorc spre el.

— Cum mă face să mă simt?

El face semn din cap.

— Da. Tata obişnuia să-mi spună că trebuie să te întrebi mereu cum te face arta să te simţi.

Privesc din nou pereţii scânteietori.

— Mă face să mă simt calmă si liniștită. Și mă mai face să simt că sunt într-o lume magică... parcă aş fi o sirenă.

Ceva din întunericul acela îmi dă curaj să spun exact ce cred, fără să trebuiască să mă cenzurez doar ca să par grozavă.

— Chiar arăţi ca o sirenă, îmi spune Noah.

— Chiar asa?

— Da. Pentru că ai părul lung și cârlionțat.

Zâmbesc. Ani de zile mi-am criticat părul: ba că e prea roşcat, ba că e prea lung, ba că e prea cârlionțat. Acum stau însă să mă gândesc că nu e deloc "prea" nicicum.

— Mă bucur totuși că nu ai coadă cu solzi, îmi spune Noah strângându-mă de mână.

Ah, da, v-am spus oare că încă mă ține de mână?

Simt din nou fâlfâiri blânde în stomac, ca și cum aș avea acolo niște zâne care dau din aripioare, pline de încântare.

— Da, și eu mă bucur, îi răspund blajin.

— Vino, vreau să-ți arăt ceva.

Noah mă conduce pe lângă fundul mării, trecem de cufărul cu comori care dă pe dinafară de aur şi de o ancoră veche pe care scrie Titanic.

— Vezi steaua de mare?

Noah arată spre o stea de mare turcoaz care zâmbeşte larg.

— Da.

— Eu am pictat-o.

— Cum? Vorbeşti serios? Tu ai făcut tot ce e aici? mă uit fix în ochii lui, uimită.

El dă din cap.

— Nu, tatăl meu a pictat totul, dar m-a lăsat să fac eu steluța de mare. Aveam doar zece ani atunci.

— Cred că a fost fain de tot.

— Așa e. Nu m-a lăsat să văd nimic în lumina neonului, până nu a terminat totul. Ai văzut cum te-am adus aici prin întuneric?

Fac semn din cap.

— Exact așa a făcut și el cu mine. Nu voi uita niciodată.

Noah zâmbește, dar într-un fel este și trist.

— Sunt sigură. Ei, nici eu noi uita vreodată, îi spun.

Mă privește fix în ochi pentru o clipă, vrând parcă să-mi spună ceva, dar apoi îmi dă drumul la mână.

— Vino, hai să mâncăm.

Merg pe urmele lui, pe lângă adâncul magic al mării, întrebându-mă ce s-a întâmplat. La capătul coridorului este pictată o caracatiță ale cărei tentacule strălucesc în toate culorile curcubeului. Pe măsură ce ne apropiem aud sunetul înfundat al vocilor și clinchetul tacâmurilor.

Noah se întoarce spre mine şi zâmbeşte.

— Eşti pregătită?

— Da.

Întinde mâna spre ceea ce pare să fie nasul caracatiţei care iese în afară și îl răsucește. O ușă tainică se deschide. Nasul caracatiţei era de fapt un mâner.

Noah îmi face semn să-l urmez. În momentul acesta nu ştiu ce să mai cred. Mă simt ca Alice în Ţara Minunilor când cade în

vizuina iepurelui. Nu m-ar surprinde câtuşi de puţin să văd că de cealaltă parte a ușii estre o petrecere a unui pălărier nebun.

— Oh, uau!

Îl urmez pe Noah în cafenea și fac ochii mari de uimire. Încăperea este întunecată, plină de scaune retro care nu se potrivesc unul cu celălalt, dar stau îngrămădite în jurul unor mese butucănoase din lemn. În mijlocul fiecărei mese pâlpâie lumânări a căror ceară se scurge pe lateralele sticlelor de vin în care sunt puse. În afară de câteva lămpi împrăştiate din loc în loc, cam asta era lumina în tot localul. Pereţii sunt pictaţi în roşu închis și sunt plini de fotografii înrămate sau de tablouri. Locul nu doar arată uimitor, dar și miroase extraordinar: un amestec consistent de roșii, ierburi și pâine proaspăt făcută.

— Îți plac pastele? mă întreabă Noah.

Dau din cap, prea ocupată să mă îmbăt cu priveliștea din faţa ochilor mei ca să spun ceva.

— Super. Au paste aici. Bucătarul şef e italian. E cel mai grozav. Să ne așezăm la masa aceasta.

Noah mă conduce spre o masă ascunsă într-o firidă. Ne aşezăm pe o canapea din piele moale, zâmbind unul celuilalt.

— O Zi a Misterelor Magice fericită, îmi spune Noah.

— A fost cea mai frumoasă Zi a Misterelor Magice din viaţa mea, îi spun.

— Păi, încă nu s-a terminat.

Noah înhaţă de pe masă meniul mic și cartonat și se apropie de mine ca să ne putem uita amândoi în el. Din nou constat cât de aproape suntem unul de celălalt și treaba aceasta mă zăpăcește atât de tare că toate literele de pe meniu devin una singură.

— Lasagna de aici e incredibilă, îmi spune Noah.

Îmi ridic privirea spre el, iar bulina care mi se formează în minte deasupra capului se umple de cuvintele “SĂRUTĂ-MĂ”. Pentru o fracțiune de secundă, pentru că se uită exact în ochii mei și își apleacă și mai aproape capul de al meu, mă întreb dacă și el se gândește la același lucru. Dar la masa noastră vine în pas săltat un bărbat, iar momentul se risipește.

— Noah, prietene! spune tipul.

E înalt, subțire, e îmbrăcat în niște blugi care-i stau să cadă și un tricou.

— Nu ne-am mai văzut demult. Ce-ai mai făcut?

— Ah, știi tu. Ocupat, răspunde Noah.

Tipul zâmbește.

— Te cred.

— Penny, el e Antonio. Antonio, Penny a venit tocmai din Marea Britanie ca să mănânce astăzi aici, așa că nu o dezamăgi.

— Chiar așa?

Tipul se uită la mine, iar eu dau din cap.

— Păi atunci trebuie neapărat să încercați noua rețetă de chifteluțe.

Se cațără pe marginea mesei și se apleacă spre noi.

— Sosul de roșii uscate este o rețetă transmisă de la bunica bunicii mele. Nu vei mânca niciodată ceva mai bun, poate doar în Italia.

— Ok, pe mine m-ai convins, zice Noah. Tu ce părere ai, Penny?

— Sună grozav.

Antonio se uită la Noah și zâmbește hoțește.

— Amice, e dulce rău accentul ăsta.

Noah dă din cap și eu roșesc.

Imediat ce Antonio ne-a luat comanda și a dispărut în bucătărie, îmi arunc din nou privirea în jur. Mai sunt doar câteva persoane care mănâncă, toţi hipsteri îmbrăcaţi în blugi strâmţi și tricouri inscripţionate, cocoșaţi deasupra computerelor sau stând la taifas. Cred că este restaurantul cel mai ieșit din comun pe care l-am văzut vreodată.

— Locul acesta este nemaipomenit! îmi spun gândurile cu voce tare.

— Știam că o să-ţi placă.

— Oh, da? Cum așa?

— Pentru că mie îmi place.

Ridic o sprânceană și mă uit la el.

— Avem multe în comun, tu și cu mine.

— Avem?

— Oh, da.

Apoi, exact când am impresia că se întâmplă ceva special, că el este pe punctul să-mi spună ceva important, se îndepărtează de mine de pe canapea.

— Trebuie să merg la baie. Vin imediat.

Îl privesc cum se îndepărtează și profit de moment ca să prelucrez tot ce s-a întâmplat. Este ciudat, deoarece chiar dacă în mod normal nici nu ar intra în discuţie ca un dezastru internaţional iminent, ca mine, care-și arată chiloţii în public, să meargă într-un loc ca acesta, ceva din felul în care mă potrivesc cu Noah pare să facă să fie lucrul cel mai natural din lume. Decid acum și aici să nu mă mai preocupe de cum ar trebui să fie lucrurile "în mod normal". Mă uit cum o tânără se îndreaptă spre tonomatul din colţ și pune câteva monede în el. Încep să se audă acordurile melodiei "What a wonderful world" și eu sunt atât de fericită de parcă fiecare celulă din corpul meu

s-a transformat într-o cometă. Este cântecul de bucurie al tatei și îl ascultăm de câte ori sărbătorim ceva important. Pare perfect... ce se întâmplă acum e atât de perfect, încât ochii mi se umplu de lacrimi de fericire.

— Un bănuț pentru gândurile tale, zice Noah când se întoarce la masă.

— Valorează mai mult decât un bănuț, spun rânjind.

— Chiar așa? spune Noah strecurându-se înapoi pe canapea, chiar lângă mine. Cât mai mult?

— Mă tem că mult peste posibilitățile tale.

— Chiar așa?

— Mda.

Noah mă privește zâmbind șmecherește.

— Dacă îmi dai un bănuț, eu îți spun la ce mă gândesc.

— Chiar?

Scotocesc în geantă după portmoneu și îi dau un bănuț.

— Spune-mi atunci.

— Mă gândeam cât sunt de bucuros că am dus-o pe Sadie Lee la hotel azi. Și mai sunt bucuros că am rămas pe acolo ca să cânt la chitară.

Inima mea începe să bată foarte repede.

— Da?

— Da. Chiar era o chitară de mare clasă.

— Ah.

Îmi aruncă o privire de cunoscător, după care se uită în altă parte.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

— E rândul tău acum, îmi spune Noah, întinzându-mi bănuţul.

— Cum?

— E rândul tău. Îţi dau un bănuţ pentru gândurile tale.

— Dar ţi-am spus... valorează mai mult decât un bănuţ.

— Of, nu.

Noah mă priveşte încruntat şi dă din cap.

— Dacă cineva îţi împărtăşeşte gândurile, şi tu la rândul tău trebuie să i le împărtăşeşti pe ale tale... pentru acelaşi preţ. Acestea sunt regulile.

— Există nişte reguli?

Fac o faţă iritată, dar capul meu se umple de pălăvrăgeală agitată. Cum aş putea să-i spun că mă gândeam să mă sărute? Va crede că sunt nebună. Trebuie să mă gândesc repede la altceva. Dar nu mă pot lăuda că am talentul să născocesc pe loc lucruri deştepte pe care să le spun băieţilor. Îmi notez în minte să nu cumva să menţionez ceva ce ar avea legătură cu puricii.

— Haide, îmi zice Noah, punându-mi bănuţul în mână.

Mintea mi se goleşte complet. Nu mă pot gândi decât la ce era adevărat.

— Mă gândeam cât de perfectă este ziua de azi.

Dumnezeule, crezi că ai putea să fii şi mai profundă? începe să urle vocea mea interioară.

— Chiar aşa te gândeai? simt cum Noah se apropie din nou de mine.

Dau din cap, fără să fiu în stare să-l privesc în cazul în care am înţeles totul greşit.

— Eu cred... începe să spună Noah.

— Hei! Chifteluţe!

Tresărim amândoi când îi auzim vocea lui Antonio. Trântește două farfurii aburinde pe masă. În orice alte condiţii mâncarea ar arăta excelent, acum însă urăsc acele chifteluţe cu sosul lor stupid și secret de roșii uscate la soare cu tot și cu sofisticata crenguţă de busuioc de pe ele. De ce nu le putea aduce peste un minut? De ce nu am putut auzi ce voia Noah să spună? Colac peste pupăză, Antonio a mai stat cu noi vreo CINCI MINUTE ÎNTREGI ca să ne povestească despre bunica bunicii lui și despre cum cultiva ea cele mai grozave roșii și cum oamenii veneau din toate colţurile orașului Napoli doar ca să-și umple gura cu sosul ei special. Până când se întoarce în cele din urmă în bucătărie, momentul este pierdut pentru totdeauna. Încerc să învârt niște spaghete pe furculiţă, dar chiar când să le duc la gură, jumătate din ele se desfac. Bine-nţeles că totul se întâmplă exact când Noah se uită la mine.

— Cum sunt chifteluţele tale? mă întreabă el.

— Mmm, bune, bâigui încercând (și nereușind) să trec cu eleganţă peste faptul că din gură îmi atârnă câţiva centimetri de spaghete precum o familie de viermi.

Cum Noah își îndreaptă din nou atenţia asupra mâncării din farfuria lui, încerc să sug spaghetele printre dinţi. Chiar atunci se termină melodia de la tonomat și în toată încăperea se aude dintr-odată un sunet oribil de sorbit. Sunetul *meu* oribil de sorbit, făcut de spaghetele care-mi intră fulgerător în gură, stropindu-mă cu sos de roșii pe toată faţa.

Noah se uită la mine. Dar în loc să râdă de mine sau să fie jenat că stă cu mine la aceeași masă, își umple la rândul lui furculiţa cu spaghete și le trage în gură printre dinţi. O picătură de sos îi sare direct pe mijlocul frunţii. Ne uităm unul la celălalt

și izbucnim în râs, iar în momentul acela nu mai cred doar că Noah e Rock-otastic, ci chiar îl plac cu adevărat, iar asta este mult mai important.

— Poftim, îmi spune luându-și șervetul. Lasă-mă pe mine.

Vine mai aproape de mine și îmi șterge ușor picătura de sos de roșii de sub ochi. Și pe cea de pe ochi. Și pe cea de pe frunte. De pe bărbie. Și pe cea de pe buza de sus. Pe cea de pe buza de jos. Și pe cea...

— Chiar așa? îl întreb privindu-l stăruitor. Am sos pe toată fața?

El dă din cap.

— Nu. Doar că îmi place foarte mult să ating cu șervetul fața fetelor. E un fetiș de-al meu. Nu te îngrijora. Psihiatrul meu spune că nu e periculos.

În timp ce râd, iau șervetul meu și îi șterg și lui sosul de pe frunte.

— Aha, și tu ai același fetiș, râde Noah. Ți-am spus că avem multe în comun.

Ne așezăm pe masă șervetele și continuăm să mâncăm. O bucurie nespusă pare să se fi cuibărit în tot corpul meu. Până și degetele de la picioare îmi freamătă.

— Așadar și tatăl tău e artist? întreb, hotărâtă să aflu cât se poate de mult despre Noah.

Pentru că nu-mi răspunde imediat, îmi ridic privirea și mă uit la el. S-a oprit din mâncat și se uită lung în farfurie.

— Nu, nu, nu este. Tata... a murit. Amândoi părinții mei au murit.

Pun jos furculița și cuțitul, simțindu-mă oribil.

— Îmi pare atât de rău. Nu mi-am dat seama.

— Știu. Nu-i nimic.

Dar Noah este atât de trist, iar mie îmi vine să-mi dau pumni că am pus întrebarea.

— Au murit acum patru ani. Așa că, nu e o problemă să vorbesc despre asta.

— Oh.

Pentru început simt că sunt complet blocată și nu pot să spun nimic... Nici măcar nu-mi pot imagina cum ar fi să pierd unul dintre părinți, darămite pe amândoi. Doar mă gândesc la asta și simt deja fiori reci pe șira spinării.

— Și așa se face că locuiești cu Sadie Lee?

Noah dă din cap.

— Da, eu și sora mea mai mică, Bella.

— Ai o soră?

— Î-hî.

Expresia feței lui devine mult mai senină.

— Câți ani are?

— Patru... aproape cinci.

— Patru? Dar...

— Era doar un bebeluș când au murit.

— Of! E atât de trist.

Noah dă din cap.

— Știu, dar Sadie Lee este o mamă bună pentru ea, iar eu mă străduiesc să fiu cel mai bun frate din lume.

Își împinge farfuria din față și se uită lung la mine.

— Au murit într-un accident de schi. O avalanșă. După ce s-a întâmplat totul, parcă am început să văd lumea în cu totul altă lumină. Ai avut vreodată cel mai frumos vis în timp ce dormeai, după care mai târziu totul să se transforme într-un coșmar?

Dau din cap. În ultimul timp așa s-a întâmplat cam cu toate visele mele.

— Ei bine, exact așa m-am simțit atunci când s-a întâmplat. Adică, înainte de accident totul era lipsit de pericole, distractiv, frumos și apoi, după accident, totul a devenit îngrozitor. De aceea înțeleg perfect de ce te-ai simțit așa în mașină. Accidentul tău te-a făcut să-ți dai seama cât de fragilă poate fi viața.

— Așa este.

Noah se trage pe canapea mai aproape.

— Bine. Îți voi spune acum ceva extrem de jenant, dar, la naiba, doar am văzut cum te-ai stropit pe față cu sosul de roșii al bunicii bunicii lui Antonio.

Începe să se joace cu colțul de la șervetul lui.

— Mă purtam ca un apucat după ce au murit mama și tata. Eram atât de speriat că se va întâmpla ceva cu Bella sau cu Sadie Lee că trebuia să verific permanent că totul e în regulă când nu eram cu ele. Devenise foarte deranjant. Nu puteam niciodată să mă relaxez cu adevărat când nu eram împreună.

— Te mai simți așa?

— Nu, slavă Domnului! Sadie Lee și-a dat seama că ceva nu este în regulă și a aranjat să mă întâlnesc cu un specialist.

— Și asta te-a ajutat să depășești momentele acelea?

Noah dă din cap.

— Da... asta și scrisul.

Îmi aduc aminte de caietelul ponosit din mașină.

— Ce scrii?

— Doar gândurile mele, temerile mele... lucruri din-astea. Îți face bine să pui totul pe hârtie.

Mi-am amintit cum m-am simțit după ce am scris ultimul articol pentru blog.

— Mai știi când ți-am spus în mașină că timpul le vindecă pe toate?

— Da.

— Îmi amintesc că Sadie Lee mi-a spus asta după ce au murit părinții mei, iar în acel moment m-am enervat cumplit, dar e adevărat. Chiar e.

Mă prinde de mâini și îmi zâmbește.

— Vei trece peste accident. Nu te vei mai simți niciodată neliniștită. Vrei să-ți spun ceva ce mi-a spus specialistul și m-a ajutat cu adevărat?

— Da, te rog.

— Nu te opune.

— Ce vrei să spui?

— Când intri în panică, nu bloca ce ți se întâmplă. Face să fie de un milion de ori mai rău. Spune-ți doar: "În regulă, acum mă simt agitată, dar nu e nimic".

— Și funcționează?

— La mine a funcționat. Specialistul mi-a spus să vizualizez frica pe care o simt în mine. Mi-a spus să-i dau o culoare și o formă, după care mi-a spus: "Acum așteaptă și vezi ce se întâmplă".

— Și ce s-a întâmplat?

— A devenit tot mai ștearsă și îndepărtată.

— Uau.

Am rămas așa câteva clipe, fără să spunem un cuvânt.

— Ei bine, nu este chiar cum mi-am imaginat prânzul cu tine, spune Noah cu regret. Îmi pare rău.

— Nu te prosti. A fost grozav. Și chiar m-a ajutat cu adevărat. Habar n-ai. Am început să-mi fac prea multe griji că înnebunesc.

Noah dă din cap.

— Nu ești nebună... deloc... mă rog, doar într-un sens bun.

Îi zâmbesc.

— La fel.

Telefonul meu începe să bâzâie în geantă. Vreau să-l ignor. Vreau să rămân izolată în bula mea micuță, împreună cu Noah, dar nu pot.

— Îmi pare rău. Trebuie să răspund. Poate mama are o urgență.

Noah dă din cap.

— Sigur că da.

Văd însă după număr că este Elliot. Fulgerată de un sentiment de vină, apăs pe buton ca să intre mesageria vocală. Îi voi explica totul mai târziu... sunt sigură că va înțelege. Îmi pun telefonul înapoi în geantă.

— Nu-i nimic. Era doar Elliot.

— Cine e Elliot?

— Prietenul meu cel mai bun. A venit aici cu noi. Vizitează orașul împreună cu tata.

Noah dă din cap.

— Ești sigură că nu trebuie să-l suni înapoi?

— Nu, e în regulă. Mă întâlnesc cu el mai târziu.

Noah rânjește.

— Bine.

— Hei! Hei! Hei! Cum au fost chifteluțele?

Pe bune? Antonio se apropie în pas săltăreț de masa noastră cu un rânjet cât toată fața lui.

— Au fost grozave! spune Noah.

— Da, excelente, spun și eu printre dinți.

În momentul acesta îmi vine să-l înec în sosul de roșii al bunicii lui.

— Grozav!

Antonio se așază la marginea mesei noastre, iar eu vreau să urlu din toți rărunchii.

— Așadar, Noah, ai fost ocupat tare, amice!

— Î-hî! Noah își scoate portofelul din buzunar. Îmi pare rău, prietene, trebuie să plecăm. Trebuie să o duc pe Penny înapoi.

Antonio începe să strângă farfuriile în timp ce Noah scoate o grămadă de bancnote din portofel.

— Bine, păi să mai veniți pe aici cât mai curând, auzi? Mă bucur să te văd din nou pe aici.

Noah dă din cap și se ridică de la masă. Îl urmez și am un sentiment amestecat, dulce-amărui, de ușurare și dezamăgire. Sunt tristă că trebuie să plec din locul acesta magic, dar bucuroasă că acest lucru înseamnă că îl voi avea pe Noah din nou doar pentru mine.

Îi spunem la revedere lui Antonio și ne întoarcem prin coridorul subacvatic. De data aceasta, Noah nu aprinde imediat lumina.

— Sunt atât de bucuros că am mers cu tine în Turul Misterelor Magice, Penny.

Vorbește atât de încet că abia îl aud.

— Și eu mă bucur, îi răspund tot în șoaptă.

Apoi, când se întinde să aprindă lumina, mâna lui o atinge ușor pe a mea. Și, cu toate că este cea mai neînsemnată atingere, ca și cum ai arunca o pietricică în lac, simt cum freamătul pe care îl provoacă se răspândește în tot corpul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Ieşirea în lumina rece a zilei e ca o trezire bruscă dintr-un somn adânc. Mă uit chiorâş şi îmi frec ochii din cauza luminii palide de iarnă. Mă uit la Noah, iar el se uită la mine. Totul se simte altfel. Ca şi cum am intrat în acel depozit ca doi oameni complet separaţi şi am ieşit îngemănaţi de o legătură invizibilă.

— Vrei să mergem altundeva?

Îi fac semn din cap că da şi îi sună telefonul. Îl scoate din buzunar.

— E Sadie Lee, îmi spune înainte să răspundă. Hei, buni! Da, totul e bine. De ce, ce s-a întâmplat? Aha, sigur. Nicio problemă, ne vedem curând.

Închide telefonul și oftează.

— E totul în regulă? întreb cu sentimentul cât se poate de limpede că se prăbușește cerul peste mine.

— Da. Dar vor să ne întoarcem. Mama ta vrea să vadă tiara, iar Sadie Lee are nevoie să o duc să o ia pe Bella de la grădiniță.

Își târâie piciorul pe jos.

— Pot să te mai văd până pleci? Cât timp staţi?

— Doar până duminică.

Simt cum mă copleşeşte teama.

— Mâine voi fi ocupată toată ziua şi toată seara cu nunta, iar avionul nostru decolează duminică dimineaţa.

Nu voi mai avea timp să îl văd din nou.

— Când duminică?

— Dimineaţa devreme.

Privesc în pământ.

— Nu se poate. Deci asta e tot?

Dau din cap. Mintea însă îmi este plină de întrebări furibunde. Cum se poate? Cum de am întâlnit un tip atât de amuzant, atât de bun, care se potrivește atât de bine cu mine și nu pot petrece cu el decât o singură zi? Nu e cinstit.

— Păi atunci vacanța viitoare va trebui să vin în Marea Britanie, spune Noah zâmbind.

E nevoie și de cel mai micuț mușchi de pe fața mea ca să-i pot zâmbi și eu. Ne târâm până la mașină și urcăm.

Tot drumul până la hotel simt că sunt amorțită de tristețe și de dezamăgire. La suprafață, totul pare în regulă. Noah îi dă înainte cu explicațiile nesfârșite despre trafic, facem conversație lejeră, dar eu nu mă gândesc decât la faptul că ceea ce mi se întâmplă nu este cinstit.

Când ajungem în parcarea subterană de la hotel sunt pe punctul de a izbucni în plâns.

— Știi ce este intriga? mă întreabă Noah în timp ce oprește motorul.

Îi fac semn din cap că nu.

— Este acel moment de la începutul unui film când eroului i se întâmplă ceva ce îi va schimba viața pentru totdeauna. Ai văzut Harry Potter, nu-i așa?

Dau din cap.

— Ei bine, în acel film, momentul de intrigă este cel în care Hagrid îi spune lui Harry Potter că într-o bună zi va fi un vrăjitor grozav și îi dă invitația pentru Hogwarts.

— Aha, da.

Noah își coboară privirea, ca și cum ar fi jenat.

— Simt că tu ai fi așa ceva pentru mine.

— Ce anume? O vrăjitoare?

— Nu. Momentul meu de intrigă.

Îl privesc cu coada ochiului. În lumina difuză a parcării, obrajii lui par și mai bine sculptați.

Când ne întoarcem în salonul pentru nunți, sunt uimită de faptul că mama și Sadie Lee nu își dau seama imediat că s-a întâmplat ceva. Sunt atât de entuziasmată și mă simt atât de vie. Mă mir că nu strălucesc precum acei peştişori din lumea subacvatică murală. Dar amândouă sunt foarte ocupate cu ultimele detalii ale tortului de nuntă: un soţ și o soţie din fondant, îmbrăcaţi în stilul anilor douăzeci.

— Elliot și tata s-au întors, îmi spune mama. Sunt în camerele lor.

— Bine.

Mă uit la Noah, el se uită la mine și simt cum printre noi trece parcă un curent electric.

— Ești gata să mă duci să o iau pe Bella? îl întreabă Sadie Lee pe Noah.

Simt o durere în suflet la gândul că pleacă, dar este alinat de un alt gând. Fiecare suntem intriga celuilalt. Asta înseamnă că trebuie să-l văd din nou.

— Bine, atunci, spune Noah, zâmbind cu înțeles. Chiar m-am simțit bine.

— Și eu.

Imediat simt cum mă înroșesc.

Își ridică mâinile și dă să mă îmbrățişeze, dar din nu ştiu ce motiv stupid, cunoscut doar de Dumnezeul Momentelor Jenante, mă pregătesc să ne ciocnim pumnii. Nu am mai ciocnit pumnii cu nimeni în viaţa mea.

— Oh, spune Noah când îmi vede pumnul ridicat și rapid îl aduce pe al lui lângă. Apoi îmi strânge mâna și mă trage înspre

el pentru o ciocnire de umăr, în stilul gangsterilor. Te sun mai târziu, îmi șoptește în ureche.

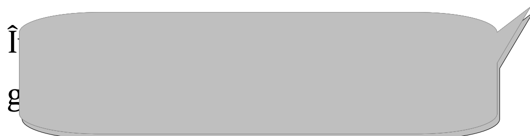
Dau din cap, sperând că nu va observa fața care-mi era roșie ca focul.

Apoi pleacă împreună cu Sadie Lee. Înainte să am timp să-i arăt mamei tiara, îi sună telefonul.

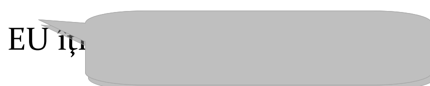
— Bună, Cindy, spune ea, ridicând din sprâncene spre mine.

— Uite tiara, îi fac semn, așezând cutia pe tejgheaua din bucătărie. Mă duc sus în camera mea.

Mama dă din cap, iar eu mă întorc prin salonul de nunți. Până să ajung la lift, primesc un mesaj de la Noah.

Repede, îi scriu înapoi.

Mă uit la mesaj și mă încrunt. Trei săruturi sunt mult prea multe. Mai ales că el nu mi-a trimis niciunul. Șterg săruturile. Acum mesajul pare sec și neprietenos. Adaug o față prietenoasă. Acum arată prea imatur. Poate cu o față care face cu ochiul...? Nu, nu, ar fi prea sugestiv. Șterg fața care face cu ochiul și adaug un P, de la Penny. Acum pare că fac exact ce a făcut și el. Trebuie să-i arăt că sunt oarecum originală și am talent. Trei lifturi au sosit și au plecat, iar eu sunt tot acolo și scriu și șterg și scriu și șterg. Cum pot crea un mesaj original și să dau impresia de maturitate, fără să par prea dornică sau prea formală? În cele din urmă scriu: “Eu îți mulțumesc, Penny” și

adaug un deget mare ridicat în sus. Ceea ce a părut o idee bună până am apăsat butonul *Trimite*.

Cum intru în cameră, mă duc glonţ la uşa despărţitoare.

— Elliot, ești acolo?

Întredeschid uşa. Elliot e întins în pat cu faţa în jos, adormit tun. Închid cu grijă uşa şi mă îndrept spre patul meu. Mă întind şi rămân cu ochii ţintă în tavan. Vreau să savurez acest moment cât mai multă vreme. Închid ochii şi strâng în braţe una dintre perne în timp ce retrăiesc în minte fiecare moment al zilei. *Îți mulțumesc, îți mulțumesc, îți mulțumesc*, îi șoptesc Zeului Intrigilor.

Apoi, când îmi dau seama că sunt prea agitată ca să dorm, mă duc la geamantan şi îmi scot de acolo laptopul. Evit cu grijă e-mailul şi reţelele sociale şi intru direct pe blog. Am acum peste 400 de comentarii la articolul despre înfruntarea propriilor demoni. Apăs butonul *like* pentru fiecare dintre ele şi îi scriu fetei căreia îi era frică de faptul că mama ei obișnuia să bea. Apoi deschid o postare nouă şi încep să scriu.

22 decembrie

De la Demoni la Povesti cu Zâne

Salutare, tuturor!

Uau, sunteţi cu toţii nemaipomeniţi. Tocmai am citit comentariile voastre la ultimul meu articol de pe blog şi m-au făcut să plâng, dar lacrimile sunt de fericire.

Mă simţeam atât de singură înainte să fac acest blog. Simţeam că nimeni nu mă înțelege cu adevărat (cu excepţia lui Wiki, evident). Când am citit comentariile voastre însă, mi-am dat seama că sute (poate chiar mii dintre voi!) mă înțelegeți cu desăvârșire.

Acest lucru mă face atât de fericită.

Și ne-singură. (Oare “ne-singură” este chiar un cuvânt...?!)

Și că, deși ţi se pare că ești singura persoană de pe lumea aceasta care se luptă cu ceea ce se numește “viaţa”, de fapt nu e așa.

Vă mulțumesc pentru faptul că aţi fost atât de sinceri când aţi vorbit despre demonii fricilor voastre şi atât de curajoşi când le-aţi înfruntat.

Scrieţi în continuare la comentarii, deoarece, sunt sigură că ele îi vor ajuta pe toţi cei ce le citesc să-și înfrunte propriii demoni ai fricii.

Dar... dragii mei... ceva extraordinar mi s-a întâmplat de când mi-am înfruntat propria frica şi m-am urcat în avion. Ceva cu adevărat uimitor.

Şi vreau să vă împărtăşesc şi vouă, deoarece Momentul Pantofului de Cleştar de care vă povesteam nu mai este doar o poveste, a devenit realitate.

Nu aşa cum am crezut că se va întâmpla... niciodată, în cele mai frumoase vise ale mele nu mi-am imaginat că mi se va întâmpla aşa ceva.

Pentru că ce s-a întâmplat după m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva atunci când te lupţi cu propriile temeri intri într-un fel de univers magic paralel unde tot felul de lucruri sunt posibile... fiindcă am întâlnit un băiat.

Un băiat de care chiar îmi place.

Și cred că şi el mă place.

Celor care au început doar acum să citească acest blog (*apropo, vă mulțumesc!*) le sugerez să citească articolele mele anterioare Catastrofică și Fără Întâlniri şi Groapa Damnării ca să vadă că astfel de lucruri nu mi se întâmplă mie. Ever!

Sunt genul de fată care dă în gropi şi începe să bată câmpii în faţa băieţilor ca o dementă. Nu am priză la băieţi. Nu mă plac cu adevărat.

Nu vor decât să-mi fie amici. Să-mi răsucească mâinile. Sau să râdă de mine.

În această dimineață însă, am întâlnit un băiat care pare să mă *placă* (îl voi numi de acum înainte Băiatul din Brooklyn). Și mă simt extraordinar, deoarece nu mai trebuie să mă prefac că sunt ceva ce nu sunt cu adevărat. Nu a fost nevoie să încerc să fiu cool. Am fost eu însămi, iar el tot mă place.

Mai devreme, în timpul zilei de azi, eram în mașină cu Băiatul din Brooklyn și am avut din nou un atac de panică... în fața lui.

Dar el nu a crezut deloc că sunt o ciudată. De fapt, s-a purtat foarte drăguț și mi-a dat un sfat grozav, pe care vreau să vi-l spun și vouă.

În primul rând, mi-a spus că timpul vindecă toate rănile și că nimic nu durează la nesfârșit, nici chiar cele mai urâte lucruri. Și este cel mai în măsură să spună asta fiindcă a pierdut două dintre cele mai apropiate persoane acum câțiva ani.

Mi-a mai spus că după ce a pierdut acele două persoane, a început să fie măcinat de neliniște și de frică să nu le piardă pe celelalte persoane dragi din viața lui. În cele din urmă, s-a dus la un specialist care i-a spus să facă un exercițiu ori de câte ori se simte măcinat de frică.

În esență, ideea ar fi că de câte ori simți cum te copleșește teama sau neliniștea, să nu te opui acestor sentimente. Trebuie doar... să le privești, în corpul tău.

Deci, dacă începi să simți cum teama îți prinde capul ca în niște gheare sau se adună ca un ghem în stomac sau te strânge în piept trebuie să o vizualizezi, să îi dai o formă și o

culoare. Apoi nu trebuie să te gândeşti decât că este în regulă să-ţi fie frică, să îi dai voie sentimentului să existe pentru că după aceea va începe să dispară.

Eu nu am încercat încă, dar Băiatul din Brooklyn spune că pe el chiar l-a ajutat.

Așa că, toţi cei care aţi scris despre sentimentul de neliniște faţă de anumite lucruri, ce ar fi să încercaţi această tehnică, atunci când vă mai simţiţi aşa? Şi eu voi încerca, apoi vom scrie despre asta aici, pe blog.

Nu ştiu ce va aduce viitorul pentru mine sau pentru Băiatul din Brooklyn... nu mai stau aici decât o zi... ooof L

Dar simt că între noi este ceva special.

Așa că nu pot să cred că asta a fost tot. Că nu o să-l mai văd niciodată.

Prințul nu a renunțat la Cenușăreasa, nu-i așa? A căutat-o încontinuu și a tot căutat-o până când a găsit-o cu ajutorul condurului.

Pentru că atunci când găseşti pe cineva care te place aşa cum eşti tu, iar tu îl placi aşa cum e el, trebuie să faci tot ce îţi stă în putinţă ca să nu îl pierzi.

Vă iubesc atât de mult și vă sunt recunoscătoare pentru tot sprijinul pe care mi-l oferiţi.

Continuaţi să scrieţi despre felul în care vă confruntaţi cu propriile frici și continuaţi să credeţi în poveşti.

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

— Pentru numele lui Godzilla, ce ai mai pus la cale?

Deschid ochii și îl văd pe Elliot zgâindu-se la mine printr-o pereche de ochelari cu rame cu steluțe și dungi.

— Cât este ceasul? bâigui și mă uit spre fereastră.

Afară e întuneric, iar conturul metropolei sclipește în depărtare precum vitrina unui bijutier. Probabil că am dormit toată după-masa.

— Este timpul să-mi spui ce naiba ai mai pus la cale.

Elliot se trântește în patul meu.

— Cine e Băiatul din Brooklyn?

— Oh.

Mă uit spre laptopul care stătea pe pernă, lângă mine și îmi amintesc totul. Probabil că Elliot mi-a citit articolul.

— L-am cunoscut mai devreme. Bunica lui se ocupă de meniul nunții.

— Și ce, acum ești îndrăgostită?

— Nu, eu...

Elliot își scoate telefonul din buzunar și începe să citească ceva:

— "Pentru că atunci când găsești pe cineva care te place așa cum ești tu, iar tu îl placi așa cum e el, trebuie să faci tot ce îți stă în putință ca să nu îl pierzi."

Mă crispez. Pare atât de exagerat acum, când îl aud citit de Elliot pe tonul cel mai sarcastic. În plus totul pare ireal, acum că am dormit, poate că am visat totul.

— Ai băut? mă privește peste ramele ochelarilor, ca un doctor sever.

— Nu!

— Ți-a spălat creierul vreun fanatic?

— Nu.

— Atunci cum poți să fii îndrăgostită de tipul acesta, dacă abia l-ai cunoscut?

— Nu sunt îndrăgostită de el.

Dezamăgirea începe să se strecoare în corpul meu precum o ceață ca de gheață.

— Am petrecut toată ziua împreună și chiar am simțit o legătură specială.

Of, Doamne! Vorbesc acum ca o actriță exaltată de la Hollywood, care este intervievată de Oprah.

Elliot se încruntă atât de tare, încât am impresia că o să-i cadă ochelarii.

— Ați simțit o legătură specială?

— Da, avem multe în comun.

— Și, câți ani are?

— Optsprezece.

— La ce școală merge?

— Nu merge.

— Aha, și ce face?

— Nimic. Nu știu. Poate că e în an sabatic.

Încep să mă simt ca la un interogatoriu condus de unul dintre părinții avocați ai lui Elliot.

— Așa. Ți-ai întâlnit sufletul pereche, dar nu ai aflat, de fapt, cu ce se ocupă.

— Am fost cu el doar câteva ore.

Elliot mă privește cu subînțeles. Începe deja să mă calce pe nervi... de ce e atât de rău? Și când mă gândesc că abia am așteptat să-i povestesc despre Noah.

— Nu ne-am pierdut timpul cu flecăreli, am continuat eu.

— Chiar aşa? Părinţii tăi ştiu despre asta?

— Nu. Nu este nimic de ştiut.

Îl privesc alarmată pe Elliot... ar face bine să nu le spună nimic.

— Cum poţi să spui că nu e nimic de ştiut când ai împânzit internetul?

Mă ridic în şezut în pat şi îl străpung cu privirea.

— Nu am împânzit internetul. Doar am scris pe blog despre asta. Am crezut că ar putea fi de folos celor care se luptă cu propriile frici. Chiar mi-a dat un sfat bun.

E rândul lui Elliot să mă fulgere cu privirea.

— Cum rămâne cu felul în care te-am ajutat în avion? De ce nu ai scris pe blog despre asta?

Dintr-odată îmi dau seama ce se întâmplă de fapt. Elliot este gelos fiindcă nu l-am pomenit.

— Oh, Elliot, dar eu întotdeauna scriu despre tine pe blog. Mai ştii când am scris despre cum m-ai ajutat să-mi aleg rochia pentru balul de la şcoală? Sau ziua în care mi-ai spus cum să mă îmbrac cu stil toamna? Am scris pe blog despre asta, nu-i aşa?

Elliot însă nu face decât să se zgâiască îmbufnat la pat.

— Nu pot să cred că ai scris pe blog despre el înainte să-mi spui mie, bombăne el. Dacă ar fi fost să întâlnesc eu pe cineva care să mă placă aşa cum sunt eu, categoric ţi-aş fi spus mai întâi ţie.

Acum chiar că mă simt prost. Mă aplec spre el şi îl ating pe braţ.

— Chiar am încercat să-ţi spun. Toată ziua am murit de nerăbdare să-ţi povestesc, dar când m-am întors, dormeai.

Elliot se uită la mine.

— Ai fi putut să mă trezeşti. Şi ai fi putut să mă suni înapoi mai devreme.

— Îmi pare rău. Acum chiar că simt că l-am dezamăgit. Nu are rost să te superi, probabil nici nu o să-l mai văd vreodată.

Se lasă o liniște stânjenitoare, lungă, apoi Elliot își pune mâna peste a mea.

— Îmi pare rău, dar când am primit notificarea despre noul articol pe blogul tău, m-am simţit cam ciudat, lăsat pe dinafară.

— Nu te-aş lăsa niciodată pe dinafară. Eşti cel mai bun prieten al meu, îl trag pe Elliot lângă mine și-l îmbrăţişez.

Cu toate că m-am împăcat cu Elliot, nu pot să nu mă simt abătută. Îmi dorisem atât de mult ca povestindu-i fiecare detaliu să retrăiesc ziua mea magică, dar cum aș putea să fac asta dacă pe el îl supără atât de tare? Înainte ca vreunul din noi să zică ceva, aud o bătaie în usă.

— Hei, fiică a mea, strigă tata în accent fals american, unul chiar mai rău decât al lui Ollie. O tăiem să mâncăm?

Cina ar fi trebuit să fie amuzantă. Am ajuns în Chinatown, la un restaurant care se numeşte Betișoare Vesele și unde chelnerii parcă erau actori de pantomimă. Tot ce făceau părea parte dintr-un spectacol grandios, de la felul în care ne-au ajutat să ne dăm jos hainele, până la cum ne-au adus mâncarea la masă. Dar nu mă puteam relaxa. Deși Elliot redevenise el însuși, iar mama părea să se mai fi liniştit cu nunta, acum chiar că o aștepta cu nerăbdare, eu nu mă puteam gândi decât la faptul că nu ar fi trebuit să scriu despre Noah. Reacţia lui Elliot m-a descurajat. N-a avut o reacţie atât de negativă la niciun articol pe care l-am scris de când am blogul Girl Online. Poate a fost într-adevăr exagerat și prostesc să scriu despre ce am făcut. Poate doar mi-am imaginat că există o legătură între noi.

Când am ajuns înapoi la hotel, eram deja hotărâtă să șterg articolul imediat cum ajungeam în cameră. La fiecare pas pe care îl fac pe covorul pufos de pe coridor mă gândesc doar la un singur cuvânt: *șterge, șterge, șterge*.

— Pen, ce e în fața ușii tale? zice mama.

Șterge, șterge, șterge.

— Cum?

— Ai comandat ceva la room-service? întreabă tata.

— Cam ciudat room-service, mormăie Elliot.

Mă uit și văd în fața ușii mele o cutie de carton maro.

— O-ho-ho! Crezi că ar putea fi o bombă? spune Elliot uitându-se la noi cu ochi mari.

Mă uit la el și mă încrunt.

— De ce ar pune cineva o bombă în fața ușii mele?

Elliot ridică din umeri.

— Nu știu. Poate că nu ești tu ținta lor directă. Poate doar au ales o cameră la întâmplare.

Dau din cap. Oi fi eu persoana cea mai ghinionistă și cea mai predispusă la accidente de pe planetă, dar cred că ar fi prea mult să cred că tocmai camera mea a fost aleasă să fie bombardată.

— Nu e o bombă, spune tata. Probabil a fost lăsată aici din greșeală. Putem să sunăm jos la Recepție să vedem dacă știu ei ceva. Aha...

Mă uit la tata care ia de jos cutia.

— Ce e?

— E pentru tine... uite!

Dintr-odată inima începe să bată cu putere. Ar putea să fie de la Noah? Cine altcineva știe că sunt aici?

Mă duc la tata și îi iau cutia din brațe. Pe eticheta de pe cutie stă scris cu litere de mână: *Pentru Penny, o zi știi-tu-de-care fericită! N*

— De la cine e?

— Noah, mormăi și mă înroșesc imediat.

— Cine? întreabă tata.

— Noah, repet eu.

— Da, asta am înțeles, dar cine e Noah?

— Este nepotul lui Sadie Lee, îi explică mama. Penny a mers cu el să ia tiara cea nouă.

— Și ce e în cutie? întreabă tata, ridicând din sprâncene.

— Nu știu, îi răspund.

Sunt cu toții cu ochii pe mine, așteptând să deschid cutia.

— Mă duc în pat, spun. Sunt tare obosită.

Tata se uită la mama și ridică din nou din sprâncene. Ea îi zâmbește și face un semn din cap ca și cum ar spune că este în ordine. Oftez ușurată.

— Ne vedem dimineață, le spun, luându-mi repede cardul din geantă.

— Da, dis-de-dimineață, adaugă mama.

— Dar... dă să spună Elliot.

— Nani! spun eu și mă strecor în cameră, după care închid rapid ușa înainte ca vreunul dintre ei să mai poată spune ceva.

Inima îmi bate încă puternic: ce ar putea fi? Îmi verific telefonul ca să văd dacă nu cumva mi-a scris Noah vreun mesaj, dar nu găsesc nimic. Deschid cutia și mă uit înăuntru. Văd mult păr auriu mătăsos și mi se taie respirația: păpușa!

Observ și un plic lipit pe partea din interior a capacului. Îl deschid și scot un bilețel.

Dragă Penny,

M-am întors la magazin și tocmai când treceam pe lângă păpușă mi-a șoptit că cel mai frumos vis al ei este să fie adoptată de o fată britanică, bună la suflet, cu păr drăguț și pistrui ca ai ei. A fost o rugăminte atât de sinceră încât nu am putut rezista, chiar dacă asta a însemnat să vorbesc a doua oară pe ziua de azi cu Proprietarul Magazinului din Nesuferitul Iad. De data aceasta mi-a spus: "Fiule, nu crezi că ești prea mare ca să te mai joci cu păpușile?" I-am răspuns că sper ca într-o bună zi să am vârsta potrivită pentru orice ar fi: căsătorie, păpuși, orice. Nu i s-a părut amuzant.

Am mai pus în cutie și o bucată din faimoasa prăjitură cu ciocolată a lui Sadie Lee (ca să fiu sigur că respecți în continuare regulile Zilei Misterelor Magice și mănânci prăjitură la fiecare masă).

N

Am scos păpușa din cutie și bucata uriașă de prăjitură învelită în folie de aluminiu. Așez păpușa pe pernă. Deja pare mult mai fericită și mă privește cu ochii ei verzi, de sticlă. Apoi simt din nou aripioare fluturând în stomac și tot stresul din seara aceasta se risipește. Noah chiar este drăguț și îi place de mine cu adevărat. La urma urmelor nu mi-am imaginat acea legătură dintre noi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Tocmai mă pregătesc să-i trimit un mesaj lui Noah, când aud o bătaie uşoară în uşa dintre camere.

— Pen, pot să intru? îl aud pe Elliot strigându-mă.

— Desigur, îi răspund.

Ușa se deschide și Elliot vine tiptil spre mine. E îmbrăcat în pijama, are pe cap o șapcă Yankees pusă de-a-ndoaselea și nu are ochelarii pe nas.

— Salutare, îmi spune examinând cu atenţie patul, căutând evident să vadă ce era în cutie. Ochii îi cad pe păpușă.

— Nu se poate! exclamă. Asta ţi-a trimis?

Dau din cap că da și, deși încerc să par indiferentă, colțurile gurii mi se ridică într-un zâmbet.

— E frumoasă!

Elliot se așază pe pat și ia păpușa în brațe.

— Știu. O văzuserăm mai devreme în magazinul de vechituri, când ne-am dus să cumpărăm tiara. I-am povestit despre faptul că jucăriile abandonate mă întristează mereu. Mi-a trimis un bilețel în care mi-a scris că ea și-a dorit să o adopt.

Mă înroșesc de rușine și aștept ca Elliot să mă ia peste picior, dar nu o face. Doar îi zâmbește păpușii și o mângâie pe păr.

— Uită-te la rochie. Cu siguranță e victoriană. Știi cât costă?

Dau din cap.

— Sigur nu a fost ieftină. Aceasta nu este o păpușă Barbie, draga mea.

— Știu.

— Dumnezeule! Ți-a trimis și prăjitura aceasta?

Elliot face ochii și mai mari când dă de prăjitura de ciocolată.

— Da, bunica lui a făcut-o. E un bucătar extraordinar.

Elliot așază păpușa înapoi pe pernă și îmi zâmbește.

— Bine, bine. Încep să înțeleg de ce a fost dragoste la prima vedere. Haide atunci.

— Ce e?

— Povesteste-mi.

Așa că ne băgăm sub plapumă și îi povestesc despre ziua magică pe care am petrecut-o împreună cu Noah. Când ajung la partea cu abia atinsul mâinii, Elliot începe pur și simplu să dea din mâini de atâta exaltare. Hotărăsc totuși să nu-i pomenesc nimic despre momentul lui Noah de intrigă... prefer ca partea aceea să rămână doar între mine si Noah.

— Mamă Măiculiță a Leșinurilor! exclamă Elliot când ajung în sfârșit la finalul poveștii mele. Dacă așa sunt toți Băieții din Brooklyn emigrez cât se poate de repede.

Izbucnesc în râs, rup o bucată din prăjitura lui Sadie Lee și o arunc în gură. E atât de moale că parcă am catifea pe limbă.

— Îmi pare rău că am fost așa morocănos mai devreme, îmi spune Elliot. Înțeleg perfect acum de ce ai fost atât de entuziasmată.

Cum aud asta, mă gândesc la articolul meu de pe blog. În toată zăpăceala provocată de livrarea specială din partea lui Noah, am uitat complet să-l șterg.

— Nicio problemă, îi spun. Ar fi trebuit să-ți spun despre el înainte să scriu pe blog.

Ne uităm unul la celălalt și rânjim, iar eu simt un val de ușurare că totul între noi este la fel ca înainte.

— Bine, acum am să te las să dormi, spune Elliot, ridicându-se din pat. Te așteaptă o zi importantă mâine.

— Îmi pare atât de rău. Abia dacă apuc să petrec ceva timp cu tine.

— Nu-i nimic. M-am simțit foarte bine cu tatăl tău. Iar mâine mergem la Statuia Libertății și într-un tur al stafiilor.

— Un tur al stafiilor.

— Da. Va fi grozav. O să vizităm chiar și un mormânt secret unde sunt douăzeci de mii de victime ale febrei galbene.

Încep să râd.

— Fain... cred.

Imediat cum Elliot se întoarce la el în cameră, îmi iau telefonul, o pătură din dulap și mă așez pe fotoliul de lângă geam. Din nou, priveliștea îmi taie respirația. Și din nou sunt stăpânită de sentimentul așa-ceva-nu-mi-se-poate-întâmpla-mie. Mă învelesc în pătură și mă ghemuiesc în fotoliu. Apoi apăs pe numărul lui Noah și-l sun. Cu fiecare tors lung al sunetului american de telefon, nervozitatea mea crește puțin câte puțin. Din fericire, răspunde după doar trei sunete.

— Hei, răspunde cu o voce blajină.

— Hei, îți mulțumesc mult pentru păpușă.

Dintr-odată, mă simt ciudat. Sunt prea politicoasă, prea formală.

— Cu plăcere. Așadar, spune-mi, domnișoară Penny, stai cumva în acest moment lângă un geam?

— Da! Exact!

— Spune-mi, ai văzut luna?

— Nu, stai puțin.

Mă duc să deschid geamul și mă uit afară, pe cer. Luna, perfect rotundă, stă suspendată deasupra clădirii Empire State.

Dar nu îmi taie respirația nici mărimea și nici forma ei, ci culoarea. Este portocalie ca un chihlimbar strălucitor.

— Dumnezeule, îți taie respirația! De ce e atât de portocalie?

— Păi inițial am crezut că a fost vopsită de extratereștri, dar după Sadie Lee are legătură cu poluarea din atmosferă.

— Aha, prefer teoria cu extratereștrii.

— Și eu. Fii atentă. Dacă tot mi-ai făcut ceva cu totul și cu totul ciudat nu știu ce....

— Ce vrei să spui?

— Păi, știi, nu prea am obiceiul să cumpăr păpuși de porțelan.

Râd.

— Cred că ar fi normal și cinstit să ne mai întâlnim o dată până să pleci, continuă el.

— Mi-ar plăcea, dar când?

— Ce-ar fi să trec pe acolo după petrecerea de nuntă? Sadie Lee zice că se termină pe la miezul nopții. Am pus la cale ceva grozav.

Instantaneu mă gândesc la părinții mei. Cumva îmi vine greu să cred că mă vor lăsa să hoinăresc prin New York în miezul nopții, cu un băiat pe care abia l-am cunoscut.

— Și nu-ți fă griji, nu vom ieși din hotel, spune Noah, parcă citindu-mi gândurile.

— Mi-ar plăcea.

Cuvintele îmi ies pe gură atât de repede, încât se topesc într-unul singur. Mă înfășor și mai bine în pătură și îmi imaginez că sunt în brațele lui Noah.

— Deci ne vedem mâine, spune Noah cu blândețe.

— Da. Ne vedem mâine.

— Noapte bună, Penny.

— Noapte bună, Noah.

Pun telefonul jos și inspir adânc. Apoi privesc orașul în zare și mă uit lung la luna incredibilă. Mă simt atât de diferită... și acest lucru nu are legătură nici cu Noah și nici cu faptul că sunt în New York. Este pentru prima dată când simt că propria viața îmi aparţine... că sunt responsabilă de propriul destin. Nu mai reacționez doar la ce fac sau la ce îmi spun alții. Noah fiind intriga din viața mea, de-acum îmi scriu propriul destin.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Când mă trezesc a doua zi, mă simt ca și cum ar fi Crăciunul. Încă dinainte să deschid ochii simt că se va întâmpla ceva extraordinar de frumos, fără să pot spune clar ce. Apoi, în câteva secunde îmi amintesc. Noah... îl voi vedea pe Noah. Deschid ochii și văd păpușa care se uită exact la mine. În timpul nopţii căzuse pe pernă, iar acum stătea exact în faţa mea.

— Bună dimineaţa, îi spun, deoarece sunt atât de entuziasmată, că pot vorbi chiar și cu o păpușă. Ai dormit bine?

Îmi imaginez păpușa că răspunde: *De fapt nu am dormit bine deloc, fiindcă am ochii lipiţi și nu-i pot închide.*

Gata, trebuie să mă ridic.

Fac un duș, după care mă așez pe pat cu picioarele încrucișate sub mine, cu un prosop înfășurat peste părul meu ud și îmi deschid laptopul. Am mari emoţii până se încarcă pagina de blog. Dacă cititorii mei cred că articolul a fost stupid și exagerat? Dacă am comentarii negative?

Dar nu era cazul să îmi fac atâtea probleme. Comentariile sunt chiar mai drăguţe ca niciodată, multe dintre ele au chiar inimioare și cer mai multe detalii despre Băiatul din Brooklyn.

Mă pregătesc să văd dacă Elliot s-a trezit, când tocmai primesc un mesaj. *Te rog, te rog, te rog să fie de la Noah*, implor în șoaptă. În timp ce-mi iau telefonul, observ păpușa care se uita la mine de pe perna unde am așezat-o. “*Oh, te rrr-rog*”, îmi imaginez că spune. Inspir adânc și încerc să fiu nepăsătoare, dar când văd că mesajul este chiar de la Noah, încep să simt din nou aripioare în stomac.

Am

tot l

l-am

Ce-a

Îi răspund repede.

C

Ai a

Mă duc la fereastră şi trag draperiile. Fulgi uşori de zăpadă se rostogolesc din cer. Clădirile din jur par să fi fost pudrate cu zahăr.

Oh

S

La

Deşi am sentimentul că va fi una dintre cele mai lungi şi plictisitoare zile, faptul că îl voi vedea pe Noah mă face atât de fericită, încât mă simt chiar bine la nuntă. Pe măsură ce musafirii încep să sosească, salonul începe să semene tot mai mult cu *Downton Abbey*. Bărbaţii arată atât de bine în costumele lor elegante negre sau gri și cu părul aranjat pe spate. Iar femeile arată uluitor. Fiecare rochie din anii douăzeci este o operă de artă, lucrată în satin și dantelă, cu modele sofisticate de pietricele cusute, toate în nuanţe pale de lavandă, verde smarald și prună. Până și copiii arată ca niște păpuși de porțelan îmbrăcaţi în acele hăinuţe cu manșete gofrate și în ghetuţele înalte. Nu pot să nu cad pe gânduri când privesc ţinuta de servitoare în care sunt eu îmbrăcată: o rochie cloş simplă, neagră şi scrobită, cu un şorţ şi mai scrobit peste ea.

În timp ce fotograful profesionist face poze studiate și aranjate cu mirii și cu musafirii, eu mă strecor cu un aparat mult mai mic printre oaspeţi şi fac instantanee. Fac niște prim-planuri cu detalii de pe niște rochii și fac o fotografie foarte drăguță cu fetițele cu flori care își șopteau ceva la ureche una celeilalte. Apoi, exact când cineva anunţă sosirea miresei și toţi nuntașii se reped la locurile lor, reușesc să fac o fotografie foarte romantică în care Jim, chipeş, plin de emoţii şi de speranţă, o aşteaptă pe Cindy în faţa altarului.

Până la urmă au hotărât să nu-și mai spună jurămintele cu accent britanic, lucru care m-a bucurat nespus. Jurămintele sunt atât de frumos scrise și din inimă. Au adăugat și detalii amuzante, personale, cum ar fi faptul că Cindy a promis să nu se mai vaiete că Jim se uită la meciurile de baseball, iar Jim a asigurat-o că va încerca să înveţe să-i placă spectacolele de

reality TV. Până se termină ceremonia sunt deja o epavă plângăcioasă și sentimentală.

Când musafirii încep să îndese în ei mâncarea special pregătită pentru recepţie, mama mă trage deoparte. Ochii îi sunt senini și strălucitori și zâmbește cu gura până la urechi.

— Pen, n-o să ghicești niciodată. Am fost rugată să mai organizez o petrecere cu temă. Aici în New York.

— Cum? Când?

— Săptămâna viitoare.

Mama își îndreaptă privirea spre masa principală.

— O știi pe domnișoara de onoare... tipa plinuță cu mult păr?

— Da.

— Ei bine, împlinește treizeci de ani cu o zi înainte de Anul Nou și m-a rugat să o ajut să organizeze o petrecere cu tema mișcarea mod și rockerii.

— Uau! Dar mâine plecăm cu avionul acasă. Cum o vei putea face?

Simt că îmi apasă tot cerul pe umeri când mă gândesc că s-ar putea ca mama să rămână aici, în timp ce noi sărbătorim acasă Crăciunul fără ea.

— A spus că va plăti cât să putem rămâne cu toţii aici, ca să putem sărbători și Crăciunul, și Anul Nou. Chiar au plătit pentru schimbarea biletelor. Oamenii aceștia sunt foarte bogaţi, Pen, banii nu sunt o problemă pentru ei.

Rămân înțepenită pe loc, încercând să prelucrez informaţia proaspătă.

— Rămânem aici de Crăciun?

Mama dă din cap.

— Da. L-am sunat și pe tata și nu are nimic împotrivă.

Cum mă cuprinde entuziasmul, cum creierul meu începe să caute motive care ar face imposibilă rămânerea noastră acolo.

— Cum rămâne cu Tom? Dar cu Elliot?

— Elliot poate rămâne și el, spune mama zâmbind. Mă rog, să sperăm ca va putea rămâne. Trebuie să-i sun pe părinții lui. Iar Tom va fi bine. Mi-a scris un mesaj de dimineață în care mă întreba dacă poate petrece Crăciunul împreună cu Melanie și cu familia ei.

Mă entuziasmez atât de tare, încât îmi vine să dansez conga prin încăpere. Totuși, rămân pe loc deoarece mă expun la prea multe riscuri să mă împiedic.

Voi petrece Crăciunul și Anul Nou în New York. Îl voi putea vedea pe Noah. Viața mea nu poate fi mai frumoasă de atât.

— Iar Sadie Lee ne-a invitat să petrecem Crăciunul la ea acasă, în Brooklyn, adaugă mama, arătându-mi că m-am înșelat.

Viața mea poate și tocmai a devenit de un trilion de ori mai bună.

Elliot și tata ni s-au alăturat seara, când a început recepția. Elliot arată senzațional în costumul *vintage* și cu eșarfa la gât. Îmi privesc ținuta de servitoare și oftez. Nu este ce aș fi ales să îmbrac pentru întâlnirea cu Noah. Pare atât de searbăd, dar măcar are caracter. Ne adunăm în cerc în momentul în care Cindy și Jim dansează pentru prima dată ca soț și soție. Cindy s-a schimbat într-o rochie superbă din anii douăzeci, dreaptă, cu talie joasă și cu franjuri. Este făcută din satin gri petrol, lucios, care își schimbă culoarea în luminile scânteietoare ca o piatră a lunii. Sunt atentă la orchestra care începe să cânte primele acorduri din "Unchained melody" și simt fiori în tot corpul când mă gândesc la ziua de ieri, când l-am văzut pe Noah pe aceeași scenă, în întuneric. Mai sunt doar trei ore până la miezul nopții.

Privesc la ceasul bogat ornat de pe perete și mă simt ca Cenușăreasa, doar că în cazul meu abia aștept să vină miezul nopții, nu mă tem de el.

— Penny, de ce nu te-ai schimbat? îmi șoptește mama la ureche?

Mă întorc cu fața spre ea.

— Ce vrei să spui? În ce să mă schimb?

Mama se încruntă.

— Am crezut că ți-am spus despre rochie. Nu ți-am spus despre rochie?

Mă uit la ea pierdută.

— Dumnezeule! Probabil că am fost atât de ocupată că am uitat complet.

Mama mă apucă de braț.

— Jos, în camera mea, este o rochie pentru tine.

— Ce fel de rochie?

Mama zâmbește.

— Vei vedea.

— Dar nu trebuie să rămân în ton cu tema nunții?

— Vei fi în ton.

Zâmbetul mamei devine tot mai misterios în timp ce-mi dă cardul cheie de la camera ei.

— Bine, atunci.

Mă răsucesc pe călcâie să plec, dar înainte de asta fur un instantaneu cu una dintre fetițele cu flori, ghemuită sub masă cu o pulpă de pui pe care o ținea strâns în mânuță.

* * *

Cum intru la ai mei în cameră mă pufnește râsul. Partea lui tata este practic goală, nu vezi nimic în afară de o biografie

sportivă de pe noptieră şi de valiza aşezată frumos lângă perete. Partea de cameră a mamei arată însă de parcă a trecut pe acolo o tornadă... o tornadă a hainelor și a produselor cosmetice. Încerc să-mi fac drum prin tot acel haos ca să ajung la pat. Acolo, aşezată pe cuvertură, este o rochie superbă cu talie joasă și cu franjuri. Este din mătase verde smarald cu ciucuri argintii jos. Lângă rochie este o bentiță asortată făcută din pietricele și o pereche de pantofi Mary Jane negri. Nu-mi vine să cred că sunt chiar pentru mine, dar lângă umeraş este o bileţel pe care scrie: PENTRU PENNY.

Abia respir de emoţie. Apoi însă, bine-nţeles că vocea mea interioară începe să-şi dea în petic. *Dacă nu ți-e bună? Dacă nu-ți stă bine?* Cu toate acestea, când ridic rochia de pe pat îmi dau seama că este imposibil să stea rău pe cineva. Mă strecor afară din hainele scrobite de servitoare și trag rochia peste cap. Materialul este atât de moale încât mi se face pielea ca de găină când abia îmi atinge pielea. Mi se taie respiraţia când mă văd în oglinda de mărime naturală. Rochia mi se potrivește perfect și mă face să arăt matură și... ei bine... interesantă, ca un star de cinema. Îmi pun pantofii, apoi îmi privesc părul. E prins în coc pentru că trebuia să completez imaginea de servitoare, dar acum nu se mai potriveşte cu rochia.

Desprind părul din coc și înhaţ o perie de pe măsuţa de toaletă a mamei. Odată ce l-am netezit, împletesc două cosițe pe care le trec peste cap, ca pe o coroniță. Apoi pun bentiţa pe deasupra. La sfârșit, mă așez la măsuţa de toaletă și mă dau cu puţin tuş la ochi și rimei. Încă un praf de pudră și un strop de parfum și sunt gata de plecare. Mă îndrept spre oglindă pentru o ultimă verificare.

Îmi revine fulgerător în minte momentul în care mă pregăteam pentru întâlnirea cu Ollie, îmi amintesc cât de emoționată și de nesigură mă simțeam. Acum mă privesc în oglindă și rânjesc încontinuu. E greu de crezut că nu a trecut decât o săptămână de atunci... pare o veșnicie. Iar eu simt că sunt o altă persoană. Îmi pun pantofii, îmi iau geanta și mă îndrept spre ușă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Când mă întorc în salonul unde era nunta, îi găsesc pe mama, pe tata și pe Elliot la o măsuță într-un colț al încăperii.

— Draga mea, spune mama.

Tata rămâne înmărmurit.

— Arăți...

— Retro-tastic! exclamă Elliot.

— Mulțumesc.

Fac o piruetă iar franjurii cu mărgeluțe de la baza rochiei se învârt în jurul meu. Apoi mă așez la masă cu ei.

— Îți mulțumesc, mami.

— Fetița mea a crescut, spune tata cu nostalgie.

— Tati, exclam, îmbujorată de rușine.

— Bine, trebuie să încerc să-i mai sun pe ai mei, zice Elliot. Țineți-mi tot ce puteți strâns ca să mă lase să rămân cu voi de Crăciun.

Mama și cu mine strângem imediat pumnii, iar tata strânge din pleoape.

— Așadar, Sadie Lee mi-a spus că Noah va trece mai târziu pe aici ca să te vadă, îmi spune mama cum se ridică Elliot de la masă.

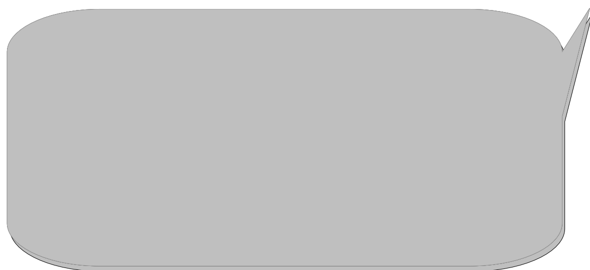
Fac semn că da.

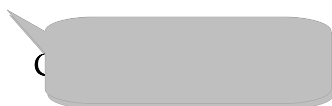
— Hm, cred că ar trebui să-l întâlnesc pe acest Noah, spune tata.

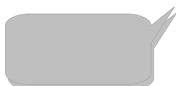
— Îl vei întâlni, îi răspunde mama. Vom petrece Crăciunul împreună cu el.

Doar auzind aceste cuvinte spuse de ea și mi se pare că ascult muzica unui cor de heruvimi. Dar îmi dau seama că este

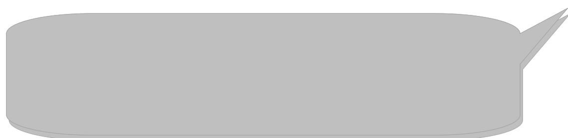
sunetul telefonului care mă anunță că am primit un mesaj. Mesajul e de la Noah.

Mama și tata se ridică să meargă la dans.

— E de la Noah, spun eu. A ajuns deja aici. E în regulă dacă mă duc să mă întâlnesc cu el în bucătărie?

— Sigur că da, spune mama.

— Adu-l pe aici, zice tata peste umăr, în drum spre ringul de dans. Sunt sigur că Cindy și Jim nu au nimic împotrivă.

M-am strecurat în bucătărie unde o găsesc pe Sadie Lee, ștergând unul dintre bufetele uriașe de inox. Abia dacă am

văzut-o pentru că a stat ascunsă toată ziua, supraveghind pregătirea meselor.

— Bună ziua, îi spun.

— Bună ziua, fată scumpă.

Sadie Lee se întoarce și îmi zâmbește fericită. Fața îi e ușor aprinsă și câteva fire de păr i-au ieșit din coc, dar, în afară de asta, arată cât se poate de șic. Mă măsoară cu privirea de sus până jos.

— Măi, măi, măi, ești adorabilă.

— Mulțumesc, este ținuta mea de seară.

— Este o frumusețe, asta este. Lasă-mă să te privesc.

Sadie vine mai aproape ca să vadă mai bine lucrătura în mărgele de pe rochia mea.

— Arăți exact ca bunica mea într-una dintre fotografiile mele de acasă. A fost una dintre primele tinere care au îmbrățișat această modă. Vai de mine! Lui Noah o să-i iasă ochii din orbite când te va vedea.

Doar la simpla pomenire a numelui său, m-am înroșit dintr-odată și m-am rușinat extrem de tare.

— Tocmai mi-a scris să-mi spună că e aici, în parcare.

Sadie Lee dă din cap și-mi aruncă un zâmbet cu subînțeles.

— Știu. Acum urcă.

— îți mulțumesc că ne-ai invitat să petrecem Crăciunul împreună.

— Oh, draga mea, cu cea mai mare plăcere. Îmi place să am casa plină de sărbători. Va fi ca atunci... se oprește brusc și cred că probabil se gândea la părinții lui Noah.

— Îmi pare atât de rău... de accident, spun încet, sperând să nu par prea îndrăzneață.

Mă privește zâmbind trist.

— Noah ţi-a spus?

îi fac semn din cap că da.

— Știi, i s-au cam aprins călcâiele după tine.

îi zâmbesc și eu.

— Și mie... și mie îmi place de el.

Sadie Lee se apropie şi mai mult de mine, iar vocea ei devine gravă:

— Mă bucur atât de mult că în sfârșit a cunoscut pe cineva cu care poate vorbi. Este sub...

— Salutare! Ce faceţi? Măi să fie!

Mă întorc și îl văd pe Noah care nu-și mai putea dezlipi ochii cât cepele de pe mine.

— Ce ţi-am spus? Sadie Lee mă înghiontește ușor. Vezi cum îi ies ochii din cap?

— Arăţi... maiestuos, spune Noah care a rămas înlemnit în dreptul ușii.

— Mulţumesc, îi răspund cu sfială. Și tu arăţi la fel de bine.

Noah e îmbrăcat într-o pereche de blugi negri, strâmţi, și o geacă de motociclist, din piele roasă peste o bluză cu glugă gri deschis. Părul îi luceşte mai tare şi este mai moale decât ieri, ca și cum ar fi proaspăt spălat, iar ochii lui sunt și mai ciocolatii decât îmi aminteam. Când începe să zâmbească, îi reapar gropiţele de o parte şi de alta a gurii. E atât de drăguţ, că nu mă pot hotărî dacă să vreau să-l îmbrățișez sau dacă să-i fac o poză.

— L-ai adus? întreabă, privind-o rapid pe Sadie Lee, înainte să se uite din nou la mine.

— Sigur că da, spune ea, scoţând de sub bufet un coş din nuiele, pentru picnic.

— Mă întrebam, spune Noah, pe un ton afectat și sofisticat, dacă aţi dori să mă însoţiţi la un picnic.

— Un picnic?

— I-hî. Dar nu unul obișnuit, ca pe vremuri, spune el cu o sclipire în ochi.

— Oh, nu, spun și eu, cântându-i în strună.

— Nu. Este vorba de un picnic la lumina lunii.

Brusc simt că mi se oprește inima. Mama și tata nu mă vor lăsa nici în ruptul capului să ies din hotel.

— Pe o terasă secretă de pe acoperiș, continuă Noah. Chiar în spatele acestei bucătării.

— Chiar așa?

— Chiar așa.

Sadie Lee începe să chicotească.

— Aș fi onorată, zic și mă uit la Sadie Lee. Te rog, le spui părinților mei unde am plecat? Sunt la petrecere, probabil se fac de râs pe ringul de dans.

— Sigur că da, draga mea.

Îl privește îngrijorată pe Noah.

— Dar nu o să înghețe afară îmbrăcată în rochia aceea, adaugă ea?

El dă din cap.

— Nu te îngrijora, buni. M-am ocupat și de asta.

— De ce nu mă surprinde? spune Sadie Lee râzând. Bine atunci, să vă simțiți bine... și nu o ține prea mult afară. Nu vrem ca părinții ei să creadă că a fost răpită.

Sadie Lee se îndreaptă spre sala unde are loc recepția, lăsându-ne singuri.

— Deci, spune el, aducând coșul lângă mine.

— Deci, sunt atât de fâstâcită, că nu-mi pot lua ochii din pământ.

— Dacă ai putea invita la picnic un personaj din cărţi, cine ar fi?

Zâmbesc. Întrebările pe care le pune Noah la întâmplare sunt cele mai potrivite să spargă gheaţa.

— Augustus Waters din “*Sub aceeași stea*” îi răspund. Ca să îl pot readuce la viaţă.

— Grozav răspuns, spune Noah. Eu l-aş aduce pe tipul acela viguros din “*Amurg*” ca să-l ucid.

Încep să râd și îl privesc pe Noah, iar în secunda în care ochii ni se întâlnesc simt lovitură puternică în mine. Atât de puternică încât aproape îmi taie respiraţia.

El zâmbeşte şi îşi mută privirea în altă parte.

— Mă bucur să te văd din nou.

— Cu plăcere, îi răspund.

Nu știu de ce am spus-o... ba da, știu.... pentru că sunt o rușine internaţională iminentă, blestemată de Dumnezeul Momentelor Ruşinoase.

— Îți face plăcere că mă vezi?

— Nu.

— Adică nu-ţi face plăcere? întreabă Noah, înclinându-şi capul într-o parte, zâmbind.

— Ba da, adică... nu, nu am vrut să spun asta. Nu știu ce...

Mă întorc uşor cu spatele la el ca nu cumva să aibă arsuri de gradul trei de la fierbințeala care iese din obrajii mei.

— Voiam să spun mulţumesc.

— *Cu plăcere!* pufnește Noah și izbucnim amândoi în râs. Vino, îmi spune arătându-mi drumul spre o ușă despre care eu am crezut că e a unui dulap.

De fapt mă conduce spre un pasaj îngust, care duce la o ieşire de incendiu.

— Sadie Lee mi-a spus de locul acesta, îmi explică el. Este locul unde cei din bucătărie ies la o ţigară.

Îmi zâmbeşte sfios.

— ... ceea ce îl face să fie cel mai puţin fermecător loc pentru picnic, dar nu te îngrijora... o să-l facem să arate grozav. Şi, indiferent cât de tare urăsc să văd că acoperi rochia aceea, nu mi-ar plăcea deloc să faci pneumonie aici.

Scoate din geantă o bluză din lână moale. Mi-e atât de mare că îmi ajunge până la genunchi.

— Hm, se încruntă Noah. Cum se face că pe tine arată mult mai bine decât pe mine?

Şi uite aşa îmi reaprinde încrederea care începe să crească tot mai mult.

Noah deschide uşa de la ieşirea de incendiu şi ieşim pe suprafaţa plată a unui acoperiş de beton, înconjurată de balustrade înalte de metal. Mă duce într-o firidă, unde pune pe jos pătura scoţiană din camionetă.

— După dumneavoastră, doamnă, îmi spune făcându-mi semn să mă aşez.

Noah se aşază în faţa mea şi deschide coşul. Scoate un termos şi două căni. Apoi două farfurii şi tacâmuri de lux şi diferite pacheţele învelite în folie de aluminiu. Îl urmăresc, cu gura lăsându-mi apă, cum desface pachetele ca să scoată la iveală o selecţie minunată de aperitive ornate manual, de căpşuni acoperite cu ciocolată şi brioşe. La sfârşit scoate două lumânări şi o cutie de chibrituri.

— Asta trebuie să fie ideea lui Sadie Lee, spune el zâmbind. E atât de romantică.

Aprinde lumânările şi stăm câteva momente doar zâmbindu-ne unul celuilalt, apoi ferindu-ne privirile.

— Speram să fie o noapte senină, spune Noah privind cerul înnorat. Speram să putem vedea luna din nou.

— Nu contează. E perfect.

De jos aud zgomotele orașului New York, dar suntem atât de sus, încât sunetul sirenelor și al claxoanelor se aud ca un cântec de pasăre.

— Mă gândeam... spune Noah, deschizând termosul.

Spirale de aburi se ridică în aerul rece.

— Poate ne putem scrie după ce ajungi acasă... poate ne vedem pe Skype...?

Se uită la mine și oftează.

— Uite ce e, Penny. Mi-aş dori să nu pleci mâine.

Instantaneu încep să zâmbesc. Este clar că Sadie Lee nu i-a spus că rămânem. Mă întreb dacă nu a făcut-o intenționat, ca să îi spun eu.

— Nu e nevoie să te bucuri chiar atât de tare, spune Noah, scuturând din cap.

— Nu mă bucur, îi răspund, dar rânjesc și mai tare.

— Serios? M-ai putea păcăli.

— Nu sunt bucuroasă că plec... sunt bucuroasă că nu plec. Nu mâine, în orice caz. Mama a fost rugată să mai organizeze o petrecere, aici în New York, cu o zi înainte de Anul Nou. Rămânem până de Anul Nou.

Noah rămâne cu gura căscată.

— Glumești.

— Nu.

Îmi face semn să merg lângă el.

— Vino încoace.

Mă târâi în genunchi peste pătură până la el. Când am ajuns suficient de aproape, el mă prinde de o mână. Tresalt toată de emoție.

— Și vrei să știi care e cea mai bună parte? îl întreb.

— Nu e asta cea mai bună parte?

Dau din cap.

— Nu. Cea mai bună parte este că Sadie Lee ne-a invitat pe toți să petrecem Crăciunul cu voi.

Noah începe să râdă.

— Da, categoric asta este partea cea mai bună.

Apoi devine serios. Mă privește și simt cum îmi zvâcnește ceva în stomac.

— Deci... spune el.

— Deci... repet după el, cu inima bătându-mi cu putere.

E atât de aproape că pot să văd un strop mic de cerneală pe unul dintre obrajii lui. Mă prinde mai puternic de mână, iar asta face să mă apropii și mai tare de el, până când fețele noastre sunt despărțite doar de câțiva centimetri. *O să mă sărute! Oare o să mă sărute? Ce ar trebui să fac?* Închid ochii și încerc să înlătur toate gândurile panicarde. Apoi îi simt buzele peste ale mele, ușoare ca o pană, și îmi dau seama că îl sărut și eu. Cumva, ca prin minune, știu ce trebuie să fac. Apoi îmi dă drumul la mână și simt cum mă cuprinde cu brațele lui puternice, trăgându-mă și mai aproape de el. Pe măsură ce sărutul devine tot mai intens, simt că mă topesc în el.

Apoi îmi sună telefonul. Las să intre mesageria vocală în timp ce Noah mă îmbrățișează strâns.

— Vezi? Ți-am spus... tu ești momentul meu de intrigă, îmi spune blând.

Dau din cap şi ne îndepărtăm unul de celălalt, deşi observ că picioarele ni se ating încă.

— Ar fi mai bine să verific telefonul, îi spun îngrijorată ca nu cumva tata să o fi luat-o razna când a aflat că am plecat cu Noah.

Apelul ratat este însă de la Elliot. Intru în cutia vocală să recuperez mesajul.

“Penny! Unde ești? Mama ta spune că ai șters-o cu Făt-Frumos. Poţi să te întorci cât mai repede? Adu-l şi pe el. Sunt sigur că Familia Brady nu se va supăra. S-a-ntâmplat o catastrofă. Părinții mei tâmpiți nu mă mai lasă să stau... mă obligă să mă întorc de Crăciun... singur! Poţi să crezi așa ceva?” Urmează o pauză, timp în care simt un gol în stomac. “Doar dacă nu cumva... Penny, te întorci acasă cu mine?”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Cred că mi se puteau citi pe față șocul și groaza, deoarece cum mi-am pus telefonul înapoi în geantă, văd că Noah mă privește îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? Arăți ca și cum ți-a spus cineva că Moș Crăciun nu există... dar există, apropo, nu e decât un zvon inventat de adulți, ca să ne strice nouă distracția.

Râd, dar se simte că e forțat.

— E prietenul meu Elliot, îi spun. Trebuie să se întoarcă mâine acasă. Părinții nu-l mai lasă să rămână. Vor să fie acasă de Crăciun.

Noah oftează.

— Cam aiurea.

Ne așezăm amândoi înapoi pe pătură, iar Noah ridică termosul.

— Ceai dulce?

îi fac semn că da, cu toate că nu prea știu ce este acela “ceai dulce”. Nu mă pot gândi decât la rugămintea lui Elliot, dacă mă întorc acasă cu el. Simt cum în sufletul meu se duce o luptă. Indiferent cât de mult îmi displace ideea că Elliot trebuie să se întoarcă singur acasă, urăsc și mai mult să plec de lângă mama, tata și Noah.

Noah îmi dă o cană cu ceai, iar eu iau o înghițitură. Nu seamănă deloc cu ceaiurile pe care le-am băut până acum. Are aromă puternică de lămâie și e dulce, ca o limonadă fierbinte.

— E bun, spun.

— O altă specialitate a lui Sadie Lee, răspunde Noah. În Carolina de Sud, de unde este ea, îl beau tot timpul vara, cu gheață. Aceasta este varianta ei de iarnă în New York.

Mai iau o înghițitură și mă străduiesc să reintru în atmosfera picnicului, dar e în zadar. Mă gândesc încontinuu la Elliot. Mă uit la Noah.

— Te-ar deranja să intrăm la petrecere? Elliot părea tare supărat. Spunea că are nevoie să vorbim.

Observ o umbră de dezamăgire pe fața lui Noah, iar mie îmi pare foarte rău de asta, dar nu îl pot lăsa pe Elliot să aștepte, mai ales după ce ieri s-a supărat atât de tare pe mine.

Noah dă din cap.

— Sigur. Facem așa: tu te duci și vorbești cu el, eu plec acasă.

— Nu. Adică nu poți veni cu mine? Nu vreau să pleci.

Noah începe să râdă.

— Nu pot să apar tam-nisam la nunta cuiva. Oricum, ne vedem mâine.

— Da, dar sunt sigură că familia Brady nu va avea nimic împotrivă. Sunt o pereche tare drăguță. Le spun că ești nepotul lui Sadie Lee. Le spun că ești perechea mea.

Noah ridică din sprâncene și zâmbește obraznic.

— Perechea ta, carevasăzică?

— Da, te rog, vino cu mine.

Noah dă din cap.

— Ascultă-mă. Când am venit aici în seara aceasta, am crezut că ne vom spune la revedere. Dar rămâi aici încă o săptămână, așa că nu e nicio problemă. Nu mă deranjează să aștept până mâine. Du-te și stai cu prietenul tău. Nu are nevoie să vă stau eu în cale.

— Nu ne stai în cale... tu...

Noah pune un deget peste buzele mele.

— Șșș

— Dar picnicul...

— Putem să facem picnicuri în fiecare zi când vii la mine acasă, îmi spune zâmbind. Du-te la prietenul tău.

Oftez.

— Bine.

— Mai întâi însă...

Noah mă trage spre el și mă sărută din nou, cuprinzându-mi capul în palme și mângâindu-mă pe păr.

— Uau! spune când în sfârşit ne oprim să respirăm.

— Un sărut extraordinar, spun și eu pentru că bine-nțeles nu pot să fac ceva memorabil, cum ar fi să sărut un băiat, fără să spun ceva jenant.

— Da, spune Noah cu o licărire jucăușă în privire. Este extraordinară persoana care mă sărută.

încep să râd și îmi feresc privirea.

Și, deși simt cum îmi ard obrajii, nu îmi mai pasă. Asta este diferența când sunt cu Noah. Oi fi eu o rușine internațională, dar nu contează pentru că lui nu-i pasă.

— Vino, spune el. Să intrăm.

Când revin la petrecere, buzele îmi vibrează încă din cauza sărutului. Dar, în secunda în care îl văd pe Elliot, sentimentul dispare și simt un gol în stomac. Stă singur la masă și pare din cale-afară de abătut.

— Unde-ai fost? mă întreabă cum mă așez.

— Îmi pare rău. Noah a vrut să mergem la un picnic și...

— Un picnic?

— Da, dar nu te îngrijora, eu...

— Și unde e acum? mă întrerupe Elliot, uitându-se spre ușă.

— S-a dus acasă.

— Cum? De ce? Nu trebuia să facă asta. Ți-am spus să vii cu el.

— Nu a vrut să vină nepoftit la nuntă.

— Dar nu i-ar fi deranjat. Doar e nepotul celei care s-a ocupat de mâncare.

— Știu, dar... oricum, ce s-a întâmplat? Ce au spus părinţii tăi?

— Au luat-o razna.

Elliot îşi coboară privirea şi începe să se joace cu faţa de masă.

— Au spus că nici în ruptul capului nu mai pot rămâne aici de Crăciun. Că nu aşa ne-a fost înţelegerea... de parcă toată treaba asta e un caz la care lucrează ei. Preferă să merg singur cu avionul decât să rămân aici cu voi, fiindcă vor un Crăciun în familie. Dar...

Elliot se oprește pentru efect dramatic...

— ... au spus că dacă vii acasă cu mine, eşti binevenită să petreci Crăciunul cu noi.

— Oh... eu...

— Aha, s-a întors plimbăreaţa, strigă tata în timp ce se trântește pe scaunul de lângă mine.

E roșu la faţă şi de-abia respiră. Este clar că în lipsa mea s-a petrecut un episod de dans al tatălui.

Mama se aşază lângă el. Nu pare la fel de răvășită, dar, la urma urmelor, ea este încă o dansatoare desăvârşită după toţi anii ei de teatru.

— Penny, unde e Noah?

— S-a întors acasă, îi spun.

— Deja? se încruntă mama. De ce nu l-ai invitat să stea cu noi? Sunt sigură că familia Brady nu ar fi avut nimic împotrivă... până la urmă este nepotul lui Sadie Lee.

Doamne, jur că dacă mai aud chestia asta o singură dată...

— Nu-i nimic. A trebuit să vorbesc cu Elliot. E vorba despre părinţii lui.

— Ah, da. Tata dă din cap, privindu-l pe Elliot. Păcat. Crăciunul nu va fi la fel fără tine.

Elliot dă din cap şi oftează, apoi se întoarce spre mine.

— Deci, ce părere ai, Pen?

— Nu ştiu.

Mă uit lung spre ringul de dans, aşteptând parcă să-mi vină de acolo vreo idee. Cum aş putea ieşi din situaţia aceasta fără să-i rănesc sentimentele lui Elliot?

— Ce părere să aibă despre ce? întreabă tata.

— Părinţii mei au spus că Penny este binevenită să petreacă alături de noi Crăciunul, dacă se întoarce mâine cu mine acasă, spune Elliot privindu-l pe tata plin de speranţă.

Mă uit la mama, iar ea ridică din sprâncene. Mă concentrez foarte tare şi încerc să-i trimit un mesaj mintal prin care o implor să-mi interzică să plec.

— Oh, nu ştiu... începe mama să spună.

— Ştiu că o masă semipreparată a părinţilor mei nici nu se compară cu festinurile grozave gătite de tatăl tău, spune Elliot, întorcându-se spre mine, dar oricum, anul acesta nu vei mânca ceva extraordinar pregătit de tatăl tău, nu-i aşa? Vei mânca ceva din meniul de Crăciun oferit de hotel.

— Dar... încerc să spun ceva.

— Nu ne vom petrece Crăciunul la hotel, spune mama cu blândeţe. Vom merge acasă al Sadie Lee.

Elliot face ochii mari.

— Acasă la Sadie Lee?

— Da, îi răspunde mama. Femeia care s-a ocupat de toată mâncarea de la nuntă. Ne-a invitat să petrecem Crăciunul la ea acasă.

— Ah, înțeleg, spune sec Elliot.

— Și chiar ne dorim ca Penny să fie cu noi, adaugă și tata pe un ton blajin.

— Da, e rău destul că Tom nu e alături de noi de Crăciun, adaugă mama.

Simt un val imens de ușurare. Nu mai trebuie să-i spun lui Elliot că nu vreau să mă întorc acasă cu el. Pot să dau vina pe părinții mei.

— Nu e nimic, înțeleg, spune pierit Elliot.

— Nu stăm decât o săptămână, spun și eu.

— Opt zile, spune repede Elliot.

— Bine, opt zile. Ne putem vedea pe Skype.

— Ești sigură că nu o să fii prea ocupată? bombăne Elliot.

— Auzi, e cântecul nostru! exclamă tata când aude primele acorduri de la “ *When a man loves a woman*”.

Sare în picioare și-i întinde o mână mamei:

— Doamnă, îmi oferiți plăcerea acestui dans?

— Cum să nu, aș fi onorată! exclamă și mama, luându-l de mână.

Zâmbesc în timp ce îi privesc cum se întorc pe ringul de dans. Este ciudat, deoarece, până de curând, manifestările lor de afecțiune în public mă făceau să cad pe gânduri, de parcă ei erau membrii vreunui Club al Cuplurilor în care eu nu aveam să intru niciodată. Acum însă, uitându-mă la ei, gândul mă duce la Noah și un val de căldură îmi inundă tot corpul.

— Cred că ar fi cazul să mă duc și să încep să-mi fac bagajul, spune Elliot, scoțându-mă din transă.

— Te ajut, sar disperată să spun ceva, orice care să-l facă pe Elliot să se simtă mai bine. Am putea să ne ghiftuim pe la miezul nopții, dacă vrei? Am un coș plin cu mâncare de picnic.

— Nu mi-e foame, spune Elliot.

— Nu vrei nici măcar căpșuni în ciocolată?

— Ți-a adus căpșuni în ciocolată?

Îi fac semn că da, puțin neliniștită de faptul că nu știam cum va reacționa Elliot la asta, ținând cont de starea în care e.

— Pe bune acum, tipul acesta nu are niciun cusur?

— Sunt sigură că are o tonă, îi spun, deși nu sunt sigură că ar fi chiar așa.

— Hm, bine, vino atunci.

Doar după ce terminăm de împachetat, starea de spirit a lui Elliot parcă se mai înviorează puțin.

— Îmi pare rău, spune prăbușindu-se pe pat. Am fost atât de dezamăgit că nu voi petrece Crăciunul cu voi. Presupun că este mai bine că mă întorc acasă. Altfel, aș fi fost a treia roată la căruță.

— Nu-i adevărat.

Mă așez pe pat lângă el.

— Uite, Noah și cu mine locuim la peste 10 mii de kilometri depărtare unul de celălalt...

— De fapt sunt patru mii.

— Bine, patru mii, dar și așa, e mai mult chiar și decât un ocean întreg. Așa că nu ne va afecta cu nimic prietenia. Este doar... doar...

— O idilă de vacanță? oferă încrezător ideea Elliot.

— Da, o idilă de vacanță.

Însă în timp ce Elliot dă din cap și zâmbește, un gând neliniștitor începe să-mi dea târcoale. Este pentru prima dată când îl mint, de când suntem prieteni.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Am citit mai demult, într-o revistă, că toate visele pe care le ai au o semnificaţie. De pildă, dacă visezi că alergi la deal, dar nu ajungi niciodată în vârf, înseamnă că ceva în viaţa ta nu te lasă să mergi mai departe sau dacă visezi că îţi cad dinţii, înseamnă că nu te simţi deloc în siguranţă... sau înseamnă că ești însărcinată? Nu-mi amintesc. Oricum, există oameni, un fel de doctori de vise, care îţi analizează visul şi îţi spun ce semnifică el. Mă trezesc în dimineaţa de Ajun și mă întreb ce Dumnezeu mi-ar putea spune un astfel de doctor despre visul meu de cu o noapte înainte. În principiu, am rămas blocată într-un tren împreună cu Megan și cu Ollie și, de fiecare dată când trenul trecea printr-o gară, mecanicul citea la microfon o informaţie rușinoasă despre mine. Așa că, în loc să spună: "Doamnelor și domnilor, vom ajunge în curând..." din boxe se auzea: "Doamnelor și domnilor, ştiţi că Penny Porter și-a arătat odată lenjeria intimă publicului dintr-o sală de spectacol?" Și în tot acest timp, Ollie și Megan stăteau vizavi de mine și râdeau cu lacrimi. În plus, de fiecare dată când dau să mă ridic și să plec, mă obligă să mă așez la loc. Apoi, scaunul pe care stau se transformă în prăjitură și mă trezesc în final cu fundul plin de ciocolată.

Mă ridic în capul oaselor și aprind veioza de pe noptieră. Urăsc visele. Urăsc faptul că dacă tu reușești să uiţi totul despre lucrurile și oamenii care te-au rănit profund, ele reușesc să aducă totul înapoi. Iau păpușa de porţelan de pe perna de lângă mine și o îmbrăţișez. E atât de ciudat să mă gândesc din nou la Megan și la Ollie.

Pe nepusă masă simt nevoia să verific paginile de Facebook și de YouTube să văd dacă lumea mai vorbește încă despre clipul video. Apoi, din fericire, revin la realitate. De ce mi-aș face așa ceva? Mai ales că mi-a mers atât de bine de când am ajuns aici și am reușit să las totul în urmă. Mă uit în jurul meu și mă cuprinde tristețea. Este ultima dimineață pe care o petrec la Waldorf Astoria. Poate că pare ciudat să spun asta, dar mă simt atașată de această cameră. Acesta este locul în care viața mea s-a transformat într-un basm. Acesta este locul în care mi-am dat seama în cele din urmă că pot controla de fapt ceea ce mi se întâmplă. Mă hotărăsc să fac niște poze ca să păstrez amintirile pentru totdeauna.

Mai întâi fac o fotografie cu patul nefăcut, cu păpușa cocoțată pe o grămadă de perne. Apoi fac fotografii cu toată camera, din diverse unghiuri. La sfârșit, fac niște fotografii cu priveliștea de la geamul meu și una cu fotoliul din dreptul geamului și cu pătura atârnată pe el, care să-mi amintească de noaptea în care am vorbit cu Noah la telefon, iar luna s-a făcut portocalie. Când termin, mă simt deja mult mai bine. Ca și cum faptul că am privit prin lentila aparatului de fotografiat m-a ajutat să mă concentrez pe ceea ce contează. Megan și Ollie, piesa de teatru... tot ce s-a întâmplat este în trecut. Trebuie să mă preocupe prezentul, iar asta îi include pe Noah și vizita la New York.

Pe măsură ce entuziasmul meu începe să crească, simt acut nevoia să dansez. Pun mâna pe telecomandă și dau drumul la televizor. Pe MTV sunt cântece de Crăciun non-stop. Încep să dansez prin cameră pe melodia “*Sania Claus is coming to town*”. Dansez și dansez până când reușesc să îndepărtez și ultimele

rămășițe oribile ale visului meu. Apoi mă prăbușesc pe pat și îi zâmbesc păpușii:

— Crăciun fericit! îi șoptesc, abia respirând.

Din fericire, Elliot este din nou în starea de spirit veselă în care e de obicei.

— Am pus la cale un plan, îmi șoptește peste masa de mic dejun, unul atât de mișelesc, încât l-ar umili și pe Joker[16].

— Despre ce este vorba? întreb tot în șoaptă în timp ce îmi torn sirop de arțar peste clătite.

— Se numește “Zece feluri în care pot ruina Crăciunul părinților mei diabolici”, spune cu ochii scânteind. Până termin, vor ajunge să-și dorească să fi rămas cu voi aici.

Mă pufnește râsul.

— Ce ai de gând să faci?

— Numărul unu: îi anunț că m-am hotărât să renunț la școală și să mă alătur unei comunități de hipioți. Numărul doi: le spun că de acum înainte nu mai răspund decât la numele meu de hipiot și anume Apă de Ploaie.

Până să ajungă Elliot la numărul zece din planul său diabolic (îi anunț că am un iubit american, care face parte din Clubul de motocicliști Îngerii Iadului și care se numește Hank), ne prăpădim de râs. Mama și tata, până atunci ocupați cu planurile pentru petrecere, se uită fix la noi.

— Ce a atât de amuzant? întreabă tata rânjind.

— Nu sunt sigură că vreau să știu, spune mama.

— Crede-mă, nu vrei, îi spun hlizindu-mă cu Elliot.

După micul dejun, lăsăm bagajele noastre la recepția hotelului și-l ducem pe Elliot la aeroport.

---

16 Referire la personajul Riddler din seria Batman.

Când taxiul parchează la terminal, îl privesc îngrijorată pe Elliot.

— E totul în regulă că va trebui să călătorești de unul singur?

El dă din cap și rânjește.

— Ca să fiu sincer, abia aştept. Cred că îmi va da un aer misterios. Îmi și imaginez ce le va trece prin minte celorlalţi pasageri, cine este acest tânăr care călătoreşte singur? Care ar putea fi povestea lui?

Râd și dau din cap.

— Ei bine, cu siguranţă ești îmbrăcat potrivit.

Elliot e îmbrăcat în costumul lui *vintage* preferat, gri închis, cu dungi fine, bocanci lustruiţi și un ceas de buzunar, cu lanţ... și șapca New York Yankees. Cumva, a feușit să facă să arate totul cât se poate de rafinat.

Elliot mă îmbrăţişează.

— O să-mi fie dor de tine, somnoroaso[17].

— Și mie o să-mi fie.

— Bucură-te de idila ta de vacanţă.

— Da, bine, bine.

— Nu, vorbesc serios.

Elliot se trage un pas înapoi și se uită la mine.

— Meriţi să te simţi bine, mai ales după tot ce ţi s-a întâmplat în ultima perioadă.

Sunt emoţionată peste măsură.

— Îţi mulţumesc.

— Și am de gând să-ţi cer toate detaliile imediat după ce te întorci.

---

[17] În orig. *Pen-face*, joc de cuvinte intraductibil. *Penface*, în engl., a avea pene pe faţă, a fi obosit după o noapte de distracţie.

Încep să râd și dau din cap.

— Bine.

Se anunță cursa lui Elliot.

Îl urmăresc cum defilează cu pași mari spre poarta de îmbarcare și simt un amestec ciudat de tristețe, din cauza plecării lui, și emoție, din cauza a ce are să urmeze.

— Ești bine? mă întreabă tata, trăgându-mă la el în brațe.

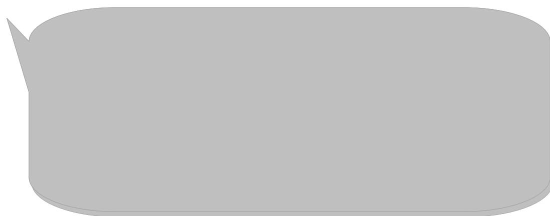
Dau din cap că da.

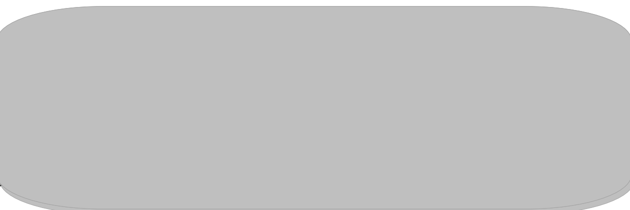
— Tocmai am primit un mesaj de la Sadie Lee, anunț mama. Mă roagă să vă spun că a făcut o tavă de negrese și suntem bineveniți oricând vrem să mergem.

Simt că îmi vibrează telefonul, iar inima îmi saltă de fericire când văd că este un mesaj nou de la Noah.

Zâmbesc și îi răspund imediat.

Întâi mi se golește complet mintea când văd numele de Bella, însă îmi amintesc imediat... Noah are o soră.

În taxi spre aeroport am fost atât de preocupată să-l binedispun pe Elliot că nu am apucat să mă îngrijorez deloc, ce s-a întâmplat când m-am întors însă la hotel, după bagaje, e o cu totul altă poveste. Când ajungem la Waldorf, îmi vine să sar din mașină și să o iau pe jos spre Brooklyn. În momentul în care intru în hotel, pentru o ultimă privire în holul cel mare, îmi spun să-mi vin în fire.

Poți face asta, îmi spun. Ești *Oceania cea Puternică*. Însă numele meu de super erou nu prea are efect fără Elliot prin preajmă. Mă gândesc cum stă de unul singur în avion și simt cum mă săgetează o durere surdă. Apoi îmi amintesc exercițiul de care mi-a spus Noah.

— Ești gata, Pen? mă întreabă tata în timp ce se apropia cu un însoțitor și cu un cărucior pe care erau îngrămădite bagajele noastre.

Dau din cap.

— Da.

Cum intru în taxi, încerc să îmi dau seama mai precis unde simt neliniștea în corp. Ca de obicei, este senzația de încleștare din gâtul meu. Închid ochii și încerc să-mi imaginez că are o culoare și o formă. Văd un pumn roșu care îmi strânge cu putere gâtul. La început mă face să mă simt mai rău și vreau să deschid ochii, dar mă forțez să respir adânc și să-i îngădui să fie acolo. Nu se întâmplă nimic. Tensiunea în gâtul meu este încă acolo; situația nu s-a îmbunătățit cu nimic... dar nici nu s-a înrăutățit. Respir din nou adânc. *E în regulă*, îi spun imaginii pumnului roșu. *Nu mă deranjează că ești acolo*. Inspir încă o dată adânc. În fundal, îi aud pe mama și pe tata povestind cu

şoferul de taxi, dar sunt atât de preocupată, încât nu disting ce vorbesc. Încerc să-mi imaginez din nou pumnul din jurul gâtului meu, iar de data aceasta e mai mult roz decât roşu. Şi mai mic. *E în regulă*, îi spun din nou. Restul corpului începe să se relaxeze. Acum nu se mai simte decât un nod în gât, nu un pumn. Respir din nou şi, de data aceasta, totul este mult mai uşor. *Este în regulă*, îmi spun fără oprire în minte. Este în regulă. Cu cât mă concentrez mai mult pe imaginea nodului, cu atât devine mai deschis la culoare, până rămâne un punct alb care dispare complet.

— Penny, uită-te la pod, mă înghionteşte mama uşor.

Deschid ochii şi observ că suntem deja pe podul Brooklyn, în apropiere de primul arc. De cealaltă parte a râului, contururile oraşului se disting semeţe de cerul palid. Panica a trecut la fel cum un nor este purtat de vânt peste soare.

Cum am ajuns în Brooklyn, taxiul virează pe o stradă laterală mărginită de copaci. Toate casele au patru etaje şi faţade din cărămidă roşie. Pe la jumătatea drumului ne oprim în faţa unei case. Un rând de scări din piatră duc la o uşă roşu aprins. Pe uşă atârnă o coroniţă de Crăciun făcută din ilice şi vâsc, iar un Moş Crăciun mic, făcut din piatră, ne zâmbeşte din capul scărilor.

— Vai, arată atât de drăguţ! spune mama, dând glas gândurilor mele.

Dar, când cobor din taxi, mintea mea este din nou năpădită de gânduri teribile. *Dacă nu te vei înţelege cu Noah? Dacă va fi îngrozitor de ciudat să petreceţi Crăciunul împreună?* Oricum, până să mă torturez şi mai mult cu astfel de gânduri, se deschide uşa şi din casă iese o fetiţă în graba mare. Părul ei

șaten, lucios, este atât de cârlionțat că îi încadrează fața în inele desăvârșite. Ne privește timid cu ochi mari, căprui.

— Ați venit pentru Crăciun? ne întreabă în cel mai simpatic accent de New York.

— Intru totul adevărat, spune tata.

Sadie Lee vine pe scări. Peste rochie are un șorț de bucătărie cu flori care e plin de faină.

— Bine ați venit! strigă ea. Poftiți, poftiți!

Noah iese după ea și contactul vizual se stabilește imediat.

— Salut, spune blând.

— Salut, îi răspund, după care îmi găsesc de lucru cu valiza ca să nu se vadă faptul că mă înroșisem.

— Lasă-mă să iau eu asta, spune sărind scările.

Când ajunge în dreptul tatei se oprește.

— Bună, eu sunt Noah, spune întinzând mâna.

— Îmi pare bine să te cunosc, Noah, îi răspunde tata, strângându-i mâna. Eu sunt Rob.

Eu oftez de ușurare. Până acum, totul e bine.

— Tu ești Penny? mă întreabă Bella, în timp ce eu urc scările după Noah.

— Da, eu sunt Penny, iar tu trebuie să fii Bella.

Dă din cap și zâmbește sfios înainte să se întoarcă spre Noah.

— Ai avut dreptate, Noah.

— Ssst, sare Noah imediat.

— Despre ce? întreb.

— Chiar că seamănă cu o sirenă, spune Bella.

— Doamne! Parcă mi-ai spus că știi să păstrezi un secret, spune Noah, făcându-mi cu ochiul.

Casa lui Noah arată ca una dintr-un film american în care atmosfera e confortabilă şi încântătoare. Holul este de mărimea unei camere de zi. În colţ, lângă scările largi, e un ceas cu pendulă. Noah și Sadie Lee ne conduc pe sub o boltă din partea stângă, într-o bucătărie uriașă, dar în care te simţeai ca la mama acasă. Mi-am umplut nările cu mirosul intens de negrese cu ciocolată.

— Voi veţi dormi în camera liberă, le spune Sadie Lee mamei și tatei. Penny, tu vei sta cu Bella.

— Trebuie să te culci în patul de sus, îmi spune Bella pe un ton grav. Mie nu-mi place patul de sus fiindcă mi-e frică să nu cad.

— Patul de sus e numai bun, îi spun zâmbindu-i.

Mă ia de mână.

— Vrei să vii să vezi?

Mă uit spre Noah, iar el îmi zâmbeşte.

— Bine, dar să nu staţi mult. Avem de împodobit un brad.

— Vai, da! Bella scoate un strigăt ascuţit, apoi începe să mă tragă de mână. Vino, să mergem.

Camera Bellei este la etajul doi. Mă duce de mână pe palier spre o uşă pe care era lipit un indicator făcut de mână şi pe care scria Ă Ș Ș

— Noah l-a făcut pentru mine, îmi explică Bella. Nu îmi plac extratereștrii și nici porcii, așa că asta îi opreşte să intre la mine în cameră.

— O idee bună, îi spun, încercând din răsputeri să nu râd.

Dormitorul Bellei este poate cel mai grozav dormitor pentru copii pe care l-am văzut în viaţa mea. Un perete este acoperit în

totalitate cu picturi ce înfățișează personaje din basme, de la Albă-ca-Zăpada și pitici, la Dumbo elefantul și Scufița Roșie.

— Tata mi le-a desenat, când m-am născut, spune Bella, observând că nu-mi puteam lua ochii de la ele. Dar acum tata e în cer.

— Îmi pare tare rău să aud asta, îi spun, lăsându-mă în jos, în dreptul ei.

— Și mama e în cer, îmi spune pe un ton cât se poate de firesc. S-ar putea să fie un înger.

— Sunt sigură că așa e, îi răspund.

— Acesta este patul meu, îmi spune Bella, întorcându-se ca să-mi arate două paturi suprapuse, care se aflau pe peretele opus.

Patul de jos are o draperie de jur împrejur.

— Fain pat, îi spun cât se poate de sincer. Îmi place draperia.

— Și mie, spune Bella. Câteodată zic că este cort. Îmi place vocea ta.

— Mulțumesc.

— Seamănă cu cea a prințesei Kate. Îmi place tare mult prințesa Kate.

Îmi pun valiza într-un colț al camerei și o deschid ca să scot de acolo o bluză de trening.

— E păpușa ta? mă întreabă Bella uitându-se la păpușa de porțelan care stătea ascunsă printre haine.

— Da, e păpușa mea.

— Supeeer.

Bella aleargă spre patul ei, plonjează prin draperie. Când apare din nou, ține strâns în mână o păpușă superbă din cârpă.

— Ea este Rosie, îmi spune, ridicând păpușa în dreptul meu. Pot să fie prietene?

— Bine-nțeles că da, îi spun în timp ce-mi luam bluza de trening pe mine.

— Bună, sunt Rosie, spune Bella cu o voce piţigăiată. Cum o cheamă pe păpușa ta, se întoarce spre mine.

— Oh, nu are nume.

— Nu are nume?

Bella mă privește cu niște ochi atât de mari de parcă am comis cea mai îngrozitoare crimă de pe fața pământului păpușilor.

— De ce nu-i dai tu un nume, îi spun ca să-mi spăl păcatele.

— Bine, atunci.

Bella se încruntă pentru un moment, apoi îmi ia în brațe păpușa și o ridică.

— Eu sunt Prințesa Toamna anunță ea maiestuos. Așa îți spune Noah ţie, îmi șoptește. Dar nu trebuie să-ţi spun asta. Îl iubești pe Noah? își înclină capul într-o parte.

— Ah, păi, abia ne-am cunoscut așa că...

— Cred că el te iubește, mă întrerupe Bella. Aseară a compus un cântec despre tine. Nu a mai scris niciodată cântece despre alte fete. Bunica spune că se poartă ca și cum ar fi înamorat. Înamorat înseamnă că inima ta a fost cuprinsă de sentimentul de iubire față de cineva. Știu, pentru că am căutat pe Google ce înseamnă.

De data aceasta nu m-am mai putut abţine să nu râd. Şi cu cât râd mai mult, cu atât îmi este mai greu să mă opresc. Mă simt îmbătată de fericire. Noah mi-a dat un nume de alint. A scris un cântec pentru mine! Sadie Lee a spus că este înamorat!

Bella începe să chicotească și ea.... atât de tare că îi joacă zulufii pe faţă.

— Bine, bine, ce se întâmplă aici?

Tresărim amândouă când îl auzim pe Noah... şi continuăm să râdem.

— Nu-i spune, îmi șoptește Bella printre chicoteli.

— Nu îi spun, îi răspund tot în şoaptă.

— Aveți de gând să mă ajutați să împodobesc bradul sau nu?

— Da, da, da, strigă Bella, alergând ca o săgeată din cameră.

— Ei bine, se pare că voi două chiar v-aţi împrietenit, spune Noah, privindu-mă cu multă curiozitate în ochi.

Dau din cap şi mă duc lângă el.

— Mă bucur atât de mult că ești aici, spune el.

— Și eu, îi răspund și, pentru o clipă, am impresia că o să mă sărute, dar Bella revine ca o furtună de pe palier şi ne apucă pe amândoi de mână.

— Haideţi mocăiţilor.

Și, în timp ce Noah ridică din umeri și mă privește, simt cum inima mea este cuprinsă de un sentiment care seamănă foarte mult cu cel de iubire.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Bradul de Crăciun este înalt cât camera și aproape la fel de întins ca fereastra boltită în dreptul căreia este așezat. Acele lui sunt groase și lucioase au umplut camera cu parfum de brad. Mama și tata se pregătesc să plece la niște cumpărături de Crăciun de ultimă oră, așa că Noah, Bella și cu mine începem să împodobim bradul cu decorațiuni dintr-o ladă veche și ponosită plină de globuri de sticlă și ornamente minunate, cum n-am mai văzut până atunci.

Îmi dau seama că fiecare ornament are povestea sa. În timp ce le așezăm în brad, Sadie Lee stă în scaunul balansoar și ne povestește istoria fiecăruia.

— Mama mi-a cumpărat Moșul acela în anul în care am împlinit dulcea vârstă de șaisprezece ani. Omul acela de zăpadă a fost al bunicului tău: l-a botezat Stanley. Am primit renul acela cadou, la o petrecere de Crăciun, pe când era moda Charleston.

În cele din urmă, și ultimul flecușteţ ajunge să fie agăţat în brad.

— Nu le uita nici pe acestea, îi spune Sadie Lee Bellei în timp ce îi întinde o cutie.

— Bastonașe de zahăr ars! exclamă Bella.

Cutia este plină de bastonașe de zahăr ars verzi și roșii cu dungi albe. Sunt lucioase, culorile sunt vesele și miros a mentă. Le așezăm cu grijă în ramurile bradului.

— Delicios, spune Bella și pune rapid unul în gură.

— Hei, Miss Piggy, strigă Noah, rânjind.

— Nu m-am putut abţine, spune Bella. Mi-a căzut în gură.

Începem să râdem, iar Noah îmi oferă un bastonaş de zahăr ars.

Are acelaşi gust ca peştişorii din zahăr.

— E momentul pentru îngeraş? o întreabă Bella pe Sadie Lee.

— Categoric, scumpa mea.

Noah scoate de pe fundul lăzii un pacheţel învelit în hârtie roşie. Desface hârtia cu multă grijă şi scoate la iveală un înger frumos, blond şi cârlionţat, în rochie de mătase ivorie. Din spate i se desfac precum un evantai două aripi făcute dintr-o ţesătură ca borangicul. Noah se urcă pe un scaun şi foarte atent aşază îngeraşul în vârful bradului. Bella începe să bată din palme de fericire.

— Pot să aprind eu luminiţele, bunico?

— Sigur că da, scumpo.

Aşteptăm ca Bella să se strecoare în spatele bradului.

— Crăciun fericit! strigă, iar bradul prinde viaţă odată cu strălucirea licăritoare a luminiţelor aurii.

E atât de frumos, încât nu pot vorbi.

— Crăciun fericit, îmi şopteşte Noah la ureche, luându-mă de talie.

Mă ghemuiesc la pieptul lui, foarte fericită la gândul că va fi cel mai frumos Crăciun din viaţa mea.

Doar când se face după-masă îmi cade fisa că nu am cadouri de Crăciun pentru nimeni. Noah nu pare dornic să meargă la cumpărături, aşa că mă duc cu Sadie Lee până la magazinele din zonă. Cumpăr pentru mama o lumânare cu aromă de dovleac şi nişte lucruri drăguţe şi efervescente pentru baie, pentru tata iau o carte de bucate cu mâncăruri americane, pentru Bella iau o carte despre prinţese, iar lui Sadie Lee, când nu e atentă, îi

cumpăr un set de linguri de lemn, lucrate superb. Mă hotărăsc să încerc la un magazin de muzică și să cumpăr de acolo cadoul pentru Noah, dar cum intru îmi dau seama că nu știu ce muzică preferă. Și după aceea îmi dau din nou seama cât de puţine lucruri știu despre el și intru în panică. Cum pot avea sentimente atât de puternice faţă de cineva pe care abia l-am întâlnit? Nu are sens. Mă uit timid la Sadie Lee.

— Ce fel de muzică îi place lui Noah?

Începe imediat să râdă.

— Băiatului ăluia îi place orice fel de muzică. Nu glumesc... ar putea compune o melodie și din fluieratul unui tren. Dar dacă vrei să pui mâna pe ceva anume, aş zice să fie ceva vechi, pe vinil. Îi plac la nebunie discurile de vinil.

Mă îndrept spre partea din spate a magazinului, unde sunt rafturi pline, pline cu discuri. Răsfoindu-le, încep să zâmbesc în timp ce nările mi se îmbătată cu mirosul lor. Este aproape la fel de plăcut ca mirosul cărţilor. Aproape, dar nu chiar. În cele din urmă aleg un disc al unuia care se numește Big Bill Broonzy, doar pentru că îmi place numele. Iau discul cu mine la casă.

— Grozavă alegere, doamnă, îmi spune tipul din spatele tejghelei, zâmbindu-mi larg.

— Mulţumesc, îi răspund foarte mândră de faptul că am intrat într-un magazin vechi de discuri din Brooklyn și am făcut "o alegere grozavă"... chiar dacă am făcut-o la întâmplare.

Bărbatul îmi zâmbește și mai mult.

— Drăguţ accent. De unde ești?

— Anglia.

— Nu pot să cred.

Mă ia de mână și o scutură cu entuziasm.

— Ca să vezi, am și eu o bucurie pe ziua de azi!

Mă uit la pletele sale grizonate și la craniul de argint care atârnă de un lanț la gâtul lui. Arată atât de interesant.

— Ai vrea...? Aș putea...? Aș putea să vă fac o poză?

Începe imediat să zâmbească.

— Păi cum nu, domniță. Cum vrei să stau?

Își scoate pieptul înainte.

— Așa cum stăteați și vă uitați la discuri este foarte bine, zic eu.

Bărbatul se așază din nou, iar eu fac poza.

— Mulțumesc.

— Pentru nimic.

Îmi dă o carte de vizită dintr-un teanc de pe tejghea.

— Iar când te întorci în Anglia, le poți spune tuturor că l-ai cunoscut pe Slim Daniels.

— Așa voi face, zic înflăcărată de un sentiment de încredere nou descoperit.

Nu mai sunt o școlăriță prostuță care face tot timpul greșeli, ci sunt genul de persoană care face alegeri grozave într-un magazin de discuri din Brooklyn și face poze unor oameni care se numesc Slim Daniels. Nimic, nici chiar faptul că era să dărâm un raft când am făcut un pas înapoi, nu mă poate face să nu mai fiu fericită.

Când Sadie Lee și cu mine ajungem acasă, mama și Bella se joacă în sufragerie un joc de-a prințesele foarte complicat, iar tata și Noah sunt în bucătărie, unde pregătesc niște legume pentru cina de Crăciun de mâine. Când intrăm în bucătărie, tocmai se prăpădeau de râs. Asta e bine... e foarte bine.

— M-am gândit să pregătim ceva ușor de mâncare pentru seara aceasta, spune Sadie Lee în timp ce-și pune șorțul de bucătărie. Nu vrem să exagerăm înainte de festinul de mâine.

— Planul este bun, zice tata. Spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva.

— Ar fi minunat, spune Sadie Lee. Mă gândeam să fac o salată Cezar cu pui.

— Se întâmplă să fie una din specialitățile mele, spune tata cu mândrie.

— Așa este, adaug și eu. De-abia aștept.

— Ah, nu, spune Sadie Lee întorcându-se spre mine. Mă tem că nu vei mânca aici cu noi.

— Așa este, spune și Noah.

— Cum adică?

Mă uit de la Sadie Lee la tata, apoi la Noah. Toți rânjesc ca la o glumă bună de care știu doar ei.

— De ce nu mănânc cu voi?

— Nu vrem să-ți strici apetitul înainte de ziua cea mare, spune Noah.

— Ne-am gândit că ar fi mai bine să postești în următoarele douăzeci și patru de ore, îmi spune tata.

— Cum?

Noah cade pe spate de râs.

— Nu te mai stresa atât. Nu mănânci aici pentru că noi doi vom merge la Runda a Doua de Picnic.

— Este totul pregătit? îl întreabă Sadie Lee.

Noah face semn din cap și mă ia de mână.

— Dacă doriți să mă-nsoțiți domniță, vă voi conduce la pătura dumneavoastră de picnic.

— Vai, Dumnezeule, a fost atât de urât din partea voastră.

Mă duc după Noah în hol și-apoi coborâm un rând de scări până la subsol.

Subsolul seamănă cu sufrageria de la noi de acasă și emană o energie relaxantă și liniștitoare. Sunt aici două canapele moi, cu perne și pernuțe decorative, iar pe perete se află un televizor imens cu ecran plat. Două lămpi lavă, viu colorate, își etalează bulele dansatoare de pe măsuțele laterale, aruncând de jur împrejurul camerei luciri portocalii. Totuşi, subsolul este mult mai mare decât sufrageria noastră, deoarece se întinde pe toată lungimea casei. În spate de tot, abia dacă se vede o masă de biliard. Pledul scoţian e întins în faţa canapelelor şi este plin de farfurii umplute cu cele mai minunate feluri de mâncare pentru picnic.

— E fantastic, spun întorcându-mă spre Noah.

— Mi-am dat seama că după ziua de ieri trebuie să scot artileria grea.

Ne așezăm fiecare de o parte și de cealaltă a păturii.

— Și prietenul tău a ajuns cu bine acasă?

Dintr-odată îmi dau seama că nu m-am deranjat să-mi verific telefonul de când am ajuns aici. Elliot trebuie să fi aterizat deja. Mă gândesc la telefonul meu care este sus, în geantă, și mă gândesc că aș putea merge să-l iau de acolo, dar chiar nu vreau să întrerup picnicul pentru a doua oară, mai ales că Noah s-a dat atâta peste cap.

— Da, cred că da.

— Bine.

Noah își aruncă ochii spre televizor, înainte să se uite la mine.

— Mă întrebam…

— Da?

— Când trăiau părinții mei aveam o tradiție în seara de Ajun pe care mi-ar plăcea cu adevărat să o reiau… alături de tine.

— Sigur că da. Despre ce e vorba?

— Întotdeauna urmăream *O viață minunată* împreună.

Nici nu stau pe gânduri deoarece *O viață minunată* este unul dintre filmele mele preferate.

— Mi-ar plăcea!

Așa că Noah pune filmul și ne așezăm pe podea, sprijinindu-ne de canapea, cu bunătățile pregătite pentru picnic în fața noastră.

Întotdeauna mi-au plăcut filmele alb-negru. Ca și fotografiile alb-negru, creează o anume atmosferă și sunt mult, mult mai dramatice. Noah se trage lângă mine, până când umerii ni se ating. Nu cred că se poate să fiu mai mulțumită de atât.

Și a fost așa până spre finalul filmului, când James Stewart se afla pe pod și striga îngerului păzitor că nu vrea să moară; că vrea să trăiască din nou și să-și vadă soția și copiii. Dintr-o dată simt că Noah se îndepărtează de mine. Mă întorc spre el. În lumina pâlpâitoare a ecranului de la televizor, văd că obrazul lui este umed, ca și când ar fi vărsat o lacrimă.

— Noah, ești bine?

Își șterge repede fața cu dosul palmei.

— Da, sigur că da. Probabil că mi-a intrat ceva în ochi.

Rămân pe loc, înghețată, neștiind ce să fac sau să spun. Apoi înțeleg cât de mult înseamnă filmul acesta pentru el.

Mă duc de-a bușilea în fața lui.

— Te... te gândești la părinții tăi?

Noah rămâne nemișcat pentru o clipă, dar apoi dă din cap și își mută privirea în jos.

— Doamne, Noah, dar știi cum să impresionezi o fată, bombăne el. O îneci în lacrimile tale.

Nu sunt sigură ce să fac. El își ridică rapid privirea și-mi zâmbește ușor. Dar, imediat ce ochii ni se întâlnesc, el își ferește privirea, rușinat. Vreau să-l îmbrățișez, dar nu sunt sigură că este ceea ce vrea.

— E în regulă, serios, îi spun așezându-mi mâna cu blândețe pe brațul lui.

— Am crezut că nu se va întâmpla nimic, spune Noah, cu ochii încă în pământ. Am crezut că va fi plăcut, să văd filmul din nou...

— Este prima dată când îl vezi de când ...

Îmi face semn din cap că da. Aș vrea să-i alin durerea, dar nu pot să găsesc cuvintele potrivite. Experiența prin care a trecut e atât de oribilă, atât de tragică, încât am impresia că toate cuvintele de pe pământ nu au cum să-l facă să se simtă mai bine.

Noah oftează.

— Chiar a fost o idee proastă.

— Nu e adevărat. Eu cred că a fost o idee minunată.

— Crezi asta? De ce?

— Pentru că este un mod de a-ți aminti de părinții tăi și de a le păstra amintirea vie.

Pe ecran, James Stewart aleargă prin zăpadă urând “Crăciun fericit” tuturor oamenilor și obiectelor care-i ies în cale.

— Mama obișnuia să plângă ca un bebeluș la partea asta, spune Noah râzând trist, iar tata întotdeauna îi săruta obrazul plin de lacrimi până se liniștea.

Fără să mă gândesc, mă aplec în față și încep să-l sărut pe față. Simt gustul sărat al lacrimilor de pe obrajii lui.

— E în regulă, îi șoptesc în timp ce îl strâng cu putere la piept. E în regulă.

CAPITOLUL TREIZECI

— Penny! Penny! A fost!

O aud pe Bella și sar ca fulgerul din pat, mă frec la ochi și încerc să văd ceva în întunericul ca de cărbune. Dintr-odată, raza subţire a unei lanterne îmi străluceşte în faţă, făcându-mă să clipesc.

— A fost! spune Bella din nou.

Raza de lumină a lanternei se mișcă și lasă să se vadă fața ei mică ce se zgâiește la mine de pe ultima treaptă a scării de la capătul patului.

— Cine a fost?

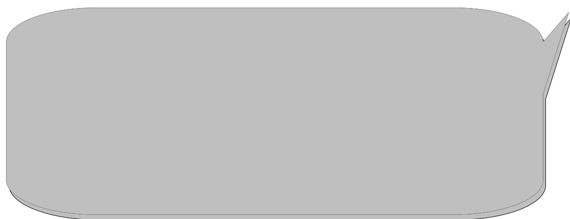
— Moșul, bine-nțeles.

— Aha, mă las pe spate și zâmbesc spre tavan.

— Trezește-te! spune Bella. Trebuie să vedem ce ne-a adus.

— Bine. Vin acum.

Întind mâna sub pernă, după telefon ca să văd cât e ceasul. Cinci jumătate! Văd că am și un mesaj nou și respir ușurată. Până am ajuns aseară la telefon, Elliot îmi scrisese deja de trei ori despre cum a fost călătoria cu avionul și despre cât de mult își urăște părinţii. Chiar mă simţisem tare prost că i-am răspuns atât de târziu. Am văzut însă că mesajul era de la Ollie.

Cum? De ce îmi scrie Ollie mesaje? Și de ce abia așteaptă să mă vadă? Îmi amintesc apoi ședința foto de la plajă. Probabil că

dorește să-i fac mai multe poze de profil. Mă rog. Pun telefonul înapoi, sub pernă.

— Haide, leneșo! strigă Bella din patul de jos și simt cum mă împunge prin saltea.

— Bine, bine.

Cobor cu greu pe scară și trag cu ochiul prin draperii, în patul Bellei. Stă cu picioarele încrucișate, luminând cu lanterna doi ciorapi de Crăciun, așezați în fața ei. Cum văd nodurile și umflăturile misterioase dinăuntrul ciorăpeilor, simt din nou acea emoție atât de familiară. Presupun că niciodată nu ești destul de mare ca să nu mai crezi în Moș Crăciun.

— Nu credeam că o să primesc ceva anul acesta, îmi spune Bella când ajung în patul ei.

— Cum? De ce?

— Pentru că am făcut ceva foarte urât la școală și am crezut că Moșul a văzut, dar nu cred că a văzut, îmi șoptește ea.

— Aha. Păi, sunt sigură că Moșul nu se supără dacă mai faci o prostie din când în când. E foarte greu să fii cuminte tot timpul.

— Mie-mi spui, spune Bella, oftând dramatic și făcându-mă să-mi doresc să o adopt pe loc.

După ce ne-am golit ciorapii (ai mei erau plini de bomboane viu colorate, de bulgări efervescenți pentru baie și un înger minunat din sticlă), am reușit să o conving pe Bella că e cazul să ne întoarcem în pat. Și chiar a fost de acord, oarecum. Dar cum stau, întinsă, pe întuneric, mintea mea devine mult prea activă ca să mai pot dormi. Sunt neliniștită din cauza mesajului primit de la Ollie și îngrijorată că Elliot nu mi-a răspuns la mesaj (e deja amiază în Marea Britanie, așa că e destul de ciudat că nu mi-a scris încă un mesaj în care să-mi ureze Crăciun fericit).

Sper că nu e supărat că mi-a luat prea mult timp să-i răspund la mesaj.

Noah își cerea încontinuu scuze pentru că s-a supărat atât de tare din cauza părinților lui. În cele din urmă, a trebuit să-i amintesc faptul că l-am sufocat cu problemele mele la nicio oră după ce l-am cunoscut, așa că asta însemna că suntem chit. Dar, de fapt, pare să fie mult mai important de atât. Când plângi în fața cuiva, când îți dezvălui cea mai vulnerabilă latură a ta, înseamnă că ai mare încredere în acea persoană. E atât de bizar, pentru că, deși nu știu multe lucruri despre Noah, la un nivel mai profund simt că îl cunosc dintotdeauna. Oare asta vor să spună cei care vorbesc despre faptul că și-au întâlnit sufletul pereche?

Dintr-odată simt o nevoie acută să scriu un articol pentru blog. Mă dau jos de-a bușilea din pat, mă duc la valiză și îmi iau laptopul. Bella e ghemuită la ea în pat și doarme tun, strângând în brațe ursulețul pe care i l-a adus Moșul. O acopăr ușor cu păturica, apoi îmi iau laptopul sus, în patul meu, și intru pe blog.

25 decembrie

Credeţi în suflete pereche?

Salutare, tuturor!

Crăciun fericit!

Sper că, indiferent unde sunteţi şi indiferent cu cine sunteţi, aveţi un Crăciun minunat!

Mulţi dintre voi m-aţi rugat să scriu mai multe despre Băiatul din Brooklyn şi chiar aş avea nevoie de sfatul vostru, aşa că să începem.

Întotdeauna am fost de părere că ideea de suflet pereche (ideea că undeva există cineva anume pentru tine) pare interesantă şi foarte romantică, însă nu mi-am imaginat vreodată că mi s-ar putea întâmpla chiar mie.

Ca şi cum mi-aş putea imagina că undeva în lumea asta, printre cei 7 miliarde de oameni de pe planetă, ar putea exista un băiat care se potriveşte perfect cu mine, dar la cât de norocoasă mă ştiu, ar putea foarte bine să trăiască undeva în mijlocul pădurilor tropicale de pe Amazon sau în deşert în Etiopia şi drumurile noastre să nu se întâlnească niciodată.

Dar apoi l-am cunoscut pe Băiatul din Brooklyn.

Şi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru.

Cu toate că l-am cunoscut doar de câteva zile, din multe puncte de vedere, puncte importante de vedere, mi se pare că îl știu dintotdeauna.

Deci, tot nu ştiu încă ce formaţie preferă, nici ce fel de îngheţată, dar ştiu că pot să îi spun orice.

Mai ştiu că pot să plâng în faţa lui, să-i arăt latura mea vulnerabilă şi ştiu că nu mă va judeca deloc.

Și mai ştiu că el poate să plângă în faţa mea, poate să-mi arate latura lui vulnerabilă şi nici eu, la rândul meu, nu îl judec, dimpotrivă mă face să îl plac și mai mult.

E atât de greu să pun în cuvinte ceea ce simt. Cel mai bine ar fi să spun că atunci când sunt cu el, simt că am întâlnit perechea potrivită.

La fel ca Cenușăreasa și Prinţul.

Barbie şi Ken. (Hm, nu sunt sigură că acesta e un exemplu prea grozav, dar ştiţi ce am vrut să spun.)

Vă regăsiți careva dintre voi în ceea ce spun?

Ați simțit careva dintre voi așa ceva?

Credeți că el ar putea să fie sufletul meu pereche?

Este posibil să fi fost atât de norocoasă și să-l întâlnesc pe cel sortit mie? Fără să fie nevoie să plec în expediții prin păduri tropicale sau prin deșert ca să îl găsesc?

Spuneți-mi, vă rog, ce credeți în comntarii, mai jos.

Cu drag,

Girl Online e acum offline. xxx

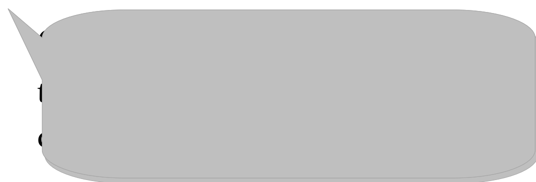
PS: Dacă nu v-ați dat seama până acum, sunt încă aici... în New York! Am putut să rămânem și de Anul Nou. Și stăm acasă la Băiatul din Brooklyn!! Basmele pot deveni realitate.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

După ce postez articolul pe blog, simt cum mă cuprinde somnul, dar sunt trezită brusc de sunetul unui mesaj primit pe telefon. Primul meu gând, în timp ce scotoceam după telefon, a fost că mesajul e de la Eîliot. Dar mesajul e de la Noah.

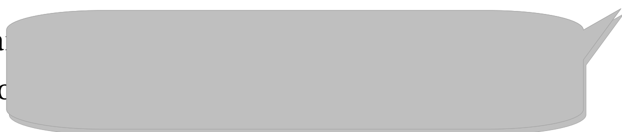
A f

Doa

cado

Indicii că Noah este sufletul meu pereche:

1. Pot să plâng în fața lui.
2. Poate să plângă în fața mea.
3. Ori de câte ori ne vedem, o altă parte din fiecare se sincronizează una cu cealaltă. Parcă suntem “perechea potrivită” (ca la șosete, dar mult mai romantic).
4. Când mă roagă să ne întâlnim în bucătărie, dimineața, la prima oră, nu intru în panică despre cum arăt fără niciun pic de fard pe față și cu părul vâlvoi după somn. Îmi iau pe mine salopeta cu leopardul polar și mă duc direct acolo.

În bucătărie, Sadie Lee împreună cu tata și-au pus la bătaie cunoștințele de copt prăjituri, iar mirosul este îmbietor. Noah stă jos la masa de pin din colțul încăperii, pe cap cu o șapcă și în pantaloni de trening. Cum mă vede, îmi aruncă un surâs cu adaos de gropițe si trage scaunul de lângă el.

— Crăciun fericit, Penny! îmi spune în timp ce mă așez. Drăguț costum.

— Mulțumesc. M-am gândit eu că leopardul de zăpadă va fi o ținută numai bună pentru dimineața de Crăciun. Izbucnesc în râs. Crăciun fericit!

— Penny! Tata și cu Sadie Lee își unesc vocile în cor ca să mă întâmpine, întorcându-se spre mine de la soba uriașă. Crăciun fericit!

Dacă ziua de astăzi ar fi un film de Crăciun, atunci dimineața aceasta ar reprezenta acea parte în care sunt prinse într-un montaj momente foarte fericite ce se derulează în timp ce pe fundal se aude "*Jingle bells*". Toți râzând, glumind și lăudându-ne cu cadourile primite, în jurul mesei la micul dejun. Noah și cu mine construind pentru Bella o "prințesă de zăpadă" în spatele curții. Tata, care ni se alătură pentru o bulgăreală. Mama și cu mine ajutând-o pe Sadie Lee să curețe aproape un milion de verze de Bruxelles. Singurul lucru care împiedică să fie totul perfect este faptul că încă nu am primit niciun semn de la Elliot. Când am încercat să-l sun ieri, mai devreme, a intrat cutia vocală și i-am trimis patru mesaje. Acum este ora două după-masa la New York, ceea ce înseamnă că la Londra este seară. De ce lasă să treacă o zi întreagă fără să-mi ureze Crăciun fericit?

În timp ce împreună cu Noah aranjez masa pentru cină, îmi verific telefonul pentru a nu știu câta oară.

— E totul în regulă? mă întreabă Noah.

— Da. Sunt doar puțin îngrijorată că nu am primit niciun semn de la Elliot toată ziua.

Îmi pun telefonul înapoi în buzunar și pun în continuare șervețele în dreptul fiecărui loc de la masă.

— Poate se bucură la maxim de sărbătoarea de Crăciun?

Râd.

— Nu cu părinții lui. Elliot spune întotdeauna că mama și cu tatăl lui au impresia că “distracție” e un cuvânt indecent.

Noah pune în mijlocul mesei o pereche de moși cu sare și piper.

— Sunt sigur că îți va scrie în curând.

Brusc îmi pică fisa că de când sunt aici nu l-am văzut deloc pe Noah să folosească telefonul mobil.

— Cum se face că nu vorbești deloc la telefon? îl întreb, dar imediat încep să mă agit, jenată că poate am fost prea indiscretă.

— Fac o cură de detoxifiere, de Crăciun, spune Noah, rânjind.

Îl privesc iscoditoare.

— Detoxifiere de internet și telefon mobil. Ar trebui să încerci și tu. Te eliberează.

Mă încrunt. Indiferent cât de neplăcută și dureroasă a fost experiența Blestemații Chiloți cu Unicorn, tot nu îmi pot imagina viața fără internet sau fără telefon mobil.

— Haide, te provoc, spune Noah. Lasă jos telefonul mobil.

Râd.

— Bine, dar dacă încep să tremur sau să am niște simptome ciudate de izolare, îl primesc imediat înapoi.

— Sigur, zice Noah devenind brusc foarte serios. Câteodată chiar urăsc internetul, să știi.

Mă opresc din așezatul șervețelelor la masă și mă uit la el.

— De ce?

El oftează.

— Nu e...

— Ați terminat?

Mama intră în cameră cu un pahar de vin în mână. Părul îi este desfăcut, pe umeri, iar fața îi strălucește. E minunat să o văd atât de relaxată.

— Aproape, răspunde Noah.

— Faceți loc, faceți loc, vine curcanul, strigă tata, care intră în cameră cu ditamai friptura de curcan pe o tavă de argint.

Îmi închid telefonul și mă așez la masă.

Mâncarea de la masa de Crăciun este atât de delicioasă, încât ne hotărâm să punem deoparte un bănuț ori de câte ori cineva spune “Mmmm!”. Cam cum se face cu pușculița de înjurături, doar că vorbim acum de versiunea gurmandă. Până am terminat desertul (toate cele patru feluri) am adunat deja douăzeci și șapte de dolari.

— Timpul pentru cadouri! Timpul pentru cadouri! țipă Bella, sărind de la masă.

Ne uităm unii la alții și ridicăm din sprâncene.

— De fapt, eu nu cred că sunt în stare să mă mișc, spune Noah, lăsându-se pe spate pe scaun. Parcă am un sac cu mâncare în stomac.

— Și eu, spune tata, uitându-se înspre mama. Cred că va trebui să mă duci în cârcă iubito.

— În niciun caz, râde mama.

În cele din urmă, reuşim cu toţii să ne împiedicăm şi să ne clătinăm spre sufragerie, unde Bella grupează deja cadourile de sub brad.

— Eu am mult mai multe cadouri decât tine, îmi spune solemn, dar e în regulă, pentru că sunt copil, iar zilele trecute la ştiri au spus că sărbătoarea de Crăciun e a copiilor, nu-i așa, buni?

Sadie Lee începe să râdă.

— Așa au spus, draga mea.

— Și dacă primesc un cadou care nu-mi place și-l dau ţie, bine?

Bella mă ia de mână şi mă strânge tare.

— Este tare frumos din partea ta, îi spun pe un ton serios, dar nu-i nimic, nu mă deranjează.

Bella zâmbește și saltă înapoi spre grămada ei de cadouri.

Noah și cu mine suntem ultimii care ne dăm cadourile. În timp ce-l urmăresc cum despachetează discul, încep să am îndoieli. Dacă nu îi place deloc? Dacă este cadoul complet nepotrivit? Dacă Slim Daniels s-a înşelat şi nu este deloc o "alegere grozavă"? Însă dacă e să mă iau după felul în care zâmbește Noah când scoate discul din copertă, cred că am ales bine.

— De unde ai ştiut?

Noah mă privește cu ochi mari.

— Iubesc muzica tipului ăstuia. Mi-am dorit albumul acesta de ani de zile.

O privește bănuitor pe Sadie Lee.

— Eu nu i-am spus nimic, zice Sadie Lee zâmbind.

Ne uităm unul la celălalt, iar eu adaug în minte pe lista indiciilor că este sufletul meu pereche faptul că știu exact ce cadou să-i cumpăr de Crăciun.

După ce Noah scoate discul ca să-l miroasă, îmi dă un cadou care are cam tot atâta bandă adezivă cât hârtie.

— Îmi pare rău pentru banda adezivă, bombăne. Împachetatul cadourilor nu este tocmai punctul meu forte.

— Nu-i nimic, spun în timp ce încerc să rup hârtia, dar este imposibil deoarece este acoperită de prea multă bandă adezivă. Hm, are cineva un cuțit?

În cele din urmă, cu ajutorul vârfului ascuțit al unui tirbușon, reușesc să desfac pachetul. Înăuntru găsesc un minunat album cartonat cu fotografii alb negru ale orașului New York.

— Am crezut că dacă îți place fotografia și toate astea...

Îmi dau seama după privirea plină de speranță că își dorește cu adevărat să-mi placă.

— Dacă îți place mai mult fotografia modernă, pot să îl duc înapoi și să-l schimb.

— Nu, e perfect. Fotografiile alb-negru sunt preferatele mele... sunt ca niște momente mici de istorie surprinse pe peliculă pentru totdeauna.

Ne privim și simt din nou acea apropiere, sentimentul că deja ne cunoaștem. Mi-e o poftă nebună să-l sărut pe Noah. Dacă n-am fi înconjurați de toată familia.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Noah se ridică în picioare.

— Vrei să mergem să aducem suc? mă întreabă.

Cel puțin asta cred că spune, fiindcă sunt atât de copleșită de nevoia să-l sărut, încât abia dacă aud vreun cuvânt. Dau din

cap și-l urmez afară din cameră. Din fericire, ceilalţi sunt mult prea captivaţi de cadouri ca să observe.

Când ieșim în hol, Noah se oprește lângă pendulă. Uriașul pendul pare să bată în ritmul bătăilor puternice ale inimii mele.

— Penny, eu… începe să spună Noah.

Se uită în ochii mei și, pentru prima dată, nu mă simt deloc rușinată și nu-mi feresc privirea.

— Penny, spune din nou, cuprinzându-mi faţa în palmele sale.

Și ne sărutăm. Și simt cum tot corpul meu, lumea întreagă, se prefac în praf de stele.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Pentru restul zilei de Crăciun, Noah şi cu mine profităm de orice ocazie ca să furăm săruturi secrete. Ca şi cum am fi inventat un joc nou: o versiune cu săruturi a jocului de-a v-aţi ascunselea. Până să mă caţăr înapoi în patul de sus, sunt deja beată de fericire. A fost cel mai frumos Crăciun din viaţa mea, exceptând poate... Îmi verific telefonul pentru ultima dată. Tot niciun mesaj de la Elliot.

Dimineaţa următoare sunt trezită de o bătaie blândă în uşa dormitorului. Mă strecor pe scară jos din pat. Bella doarme în patul de jos, ascunsă între Rosie şi Prinţesa Toamna, cu zulufii revărsaţi pe pernă în jurul capului, precum o aureolă. Mă duc pâş-pâş la uşă şi o deschid.

Noah stă în hol şi zâmbeşte.

— Îmbracă-te... ieşim, îmi şopteşte el.

— Cum? Dar... cât e ceasul?

— Aproape şapte.

— Dimineaţa?

— Da. Dimineaţa. Îmbracă-te cu ceva călduros. Şi ia-ţi şi aparatul de fotografiat. Ne vedem în bucătărie.

Mă strecor într-o pereche de blugi, îmi iau ghetele, cea mai moale bluză de trening şi mă îndrept spre bucătărie. Noah e la bufet şi pune în geantă două termosuri. Mirosul minunat al cafelei proaspăt râşnite umple încăperea.

— Perfect. Să ne pregătim de plecare, îmi spune cum mă vede.

— Unde?

— Dimineaţa aceasta este practic singurul moment din an când oraşul New York chiar doarme, spune Noah în timp ce pune pe masă un bileţel.

Pe el scrie: AM PLECAT LA O PLIMBARE: NE ÎNTOARCEM REPEDE. N&P

— M-am gândit că este momentul perfect să-ţi arăt câteva locuri. Mă ia de mână. Vreau să ştii mai multe despre locul de unde sunt, spune uşor. În plus, m-am gândit că ai vrea să faci nişte poze fără să ai o tonă de oameni care să-ţi stea în cale.

Îi zâmbesc.

— Mulţumesc.

Afară este o vreme perfectă. Totul este acoperit de o pătură de zăpadă proaspăt așezată și totul este învăluit în liniștea înăbușită și ciudată care o însoțește. Noah îmi arată fosta lui şcoală, cafeneaua preferată și magazinul unde mama lui îl ducea în fiecare sâmbătă ca să-și cheltuiască banii pe cărţi cu benzi desenate şi bomboane. Apoi mă duce în parcul din zonă. În afară de un bărbat care se vede în depărtare plimbându-și câinele, suntem singurii oameni de acolo și urmele de pași din covorul de nea tot numai ale noastre sunt. Noah stă pe unul dintre leagăne cu un aer nostalgic în privire.

— Tata obişnuia să spună că dacă te dai în leagăn suficient de tare, poţi să ajungi în spaţiu, spune cu voce moale. Chiar îl credeam.

Râde.

— Doamne, numai că nu mă dădeam peste cap în leagăn ca să ajung în spaţiu!

Se întoarce şi se uită a mine.

— De ce credem tot ce ne spun părinţii noştri?

Mă aşez pe leagăn lângă el.

— Pentru că îi iubim? Pentru că vrem să-i credem? Când eram mică, mama îmi spunea că jucăriile mele prind viaţă în fiecare noapte când eu dorm. Dimineaţa, când mă trezeam, mă duceam în cort să le verific şi toate erau în alte poziţii decât le lăsasem.

— În cortul tău?

Am început să râd.

— Da. Aveam un cort făcut din pături, la marginea patului. Era locul meu preferat de joacă. Mă făcea să mă simt confortabil şi în siguranţă. Mama se târa acolo în fiecare noapte ca să schimbe poziţia în care stăteau jucăriile. Cred că e un lucru bun că părinţii îţi spun astfel de lucruri. Fac viaţa să pară plină de magie.

Noah dă din cap.

— Cred că da. Dar atunci când ceea ce ne spun se dovedește că nu e real...

Se oprește brusc, iar o cută îi brăzdează fruntea.

— Atunci trebuie să găsim altceva magic în care să credem.

Noah se uită la mine și îmi zâmbește.

— Da, îmi place ideea aceasta.

Învârte leagănul într-o parte până când ajunge exact în fața mea.

— Cred în tine, Penny, îmi spune, privindu-mă în ochi.

— Și eu cred în tine.

Ne mai privim o clipă, apoi el își împinge leagănul.

— Haide, strigă. Să vedem cât de sus putem să ne dăm.

Nu reuşim să ajungem chiar în spaţiu, însă ajungem destul de sus cât să vedem de cealaltă parte a parcului acoperişul casei lui Noah.

Când punem din nou picioarele pe pământ, suntem îmbujorați și chicotim.

Noah aleargă spre un scrânciob și sare pe el.

— Sunt regele acestui castel! începe să strige.

Pare atât de fericit și de drăguț, încât pun imediat mâna pe aparatul foto.

— Trebuie să-ți fac o poză, strig eu. Ești atât de nostim.

— Hm. Nu așa intenționam să par, spune Noah, încruntându-se.

— Chiar așa? îl întreb în timp ce îi fac fotografia. Atunci, cum?

— Oh, nu știu, spune Noah, sărind de pe scrânciob. Gânditor? Misterios?

Se apropie și se oprește în fața mea.

— Genul de tip pe care să vrei, știi tu, să-l săruți?

Inima începe să îmi bată atât de tare că practic aud cum îmi vibrează cutia toracică.

— Oh, categoric ești toate la un loc, spun încet.

Noah se uită la mine.

— Serios?

Dau din cap.

— Da.

Liniștea omătului așternut ne cuprinde ca o pătură. Și, în timp ce el îmi dă ușor la o parte părul de pe față și se apropie ca să mă sărute, am impresia că suntem singurii oameni treji și în viață de pe întreaga planetă.

Se face după-masă când primesc, în sfârșit, un mesaj de la Elliot. Cum îl citesc, cum simt un gol în stomac.

Stau și privesc fix ecranul telefonului. Doar atât? Lipsa semnului exclamării, a emoticoanelor și a săruturilor mă fac imediat să mă gândesc că ceva nu este deloc în regulă. În timp ce toţi ceilalţi urmăresc *Vrăjitorul din Oz*, eu mă furişez în camera Bellei şi mă caţăr la mine în pat. Din fericire, de data aceasta răspunde.

— Elliot, ce s-a întâmplat?

— Cum adică ce s-a întâmplat?

— Mesajul tău... e atât de sec.

— Păi, dacă ai petrece şi tu un Crăciun de coşmar cu nişte părinţi de coşmar, poate că şi tu te-ai simţi la fel de secat.

Simt o umbră de uşurare la gândul că s-ar putea să fie supărat pe părinţii lui nu pe mine.

— De ce nu m-ai sunat înapoi? Sau să-mi fi scris?

Se lasă o liniște lungă. Atât de lungă încât mă gândesc să nu fi pierdut legătura.

— Nu am vrut să deranjez, mormăie în sfârșit Elliot.

— Ce să deranjezi?

Alt moment de liniște.

— Mi-ai spus că este doar o idilă de vacanţă.

Acum este rândul meu să tac.

— El... eu... e... nu ştiu ce este.

— Păreai să știi când ai scris pe blog.

— Nu, nu știu. Acesta și e motivul pentru care am scris despre asta pe blog, pentru că nu sunt sigură, pentru că sunt derutată.

— Așa că preferi să vorbești cu mii de necunoscuți, nu cu mine.

— Nu! Doar că... nu ești aici.

— Nu... nu sunt.

— Oh, El, te rog!

— Ascultă, hai să vorbim despre asta când te întorci acasă, bine?

— Bine. Păi, ne vedem atunci săptămâna viitoare.

— Da, ne vedem atunci.

După ce termin convorbirea, ochii mi se umplu de lacrimi. De ce, de ce, de ce niciodată lucrurile nu se întâmplă așa cum trebuie? De ce chiar și atunci când se întâmplă ceva cu adevărat uimitor, trebuie să se întâmple și ceva de rahat? Niciodată nu am simțit să mă fi îndepărtat de Elliot, nici pe departe. Dar acum simt că-l pierd și nu știu de ce. Apoi, mă încearcă un gând îngrozitor. Dacă el nu mai vrea să fim prieteni când ajung acasă? Voi fi la mii de kilometri depărtare de Noah și nu voi mai avea un prieten bun, nu voi mai avea pe nimeni. Strâng perna în brațe și încep să plâng.

— Nu fi tristă, se aude o voce pițigăiată, făcându-mă să-mi sară inima din piept.

Mă rostogolesc și o văd pe Prințesa Toamna agitându-se la marginea scărilor de la pat. Bella apare după ea și se cațără în patul meu.

— De câte ori ești tristă trebuie să te gândești la trei lucruri vesele care să-l alunge pe cel trist, îmi spune proptind-o pe Prințesa Toamna lângă ea. Noah mi-a spus asta odată când m-am întristat din cauza lui mama și a lui tata.

— E o idee minunată, spun ștergându-mi lacrimile.

— Așa că haide, spune Bella, holbându-se la mine.

— Ce anume?

— Trei lucruri care te fac fericită.

— Tu, îi spun imediat. Tu mă faci foarte fericită.

Bella strălucește de fericire.

— Bine. Ăsta e numărul unu. Ce altceva?

— Să fiu aici, în casa aceasta.

Dă din cap.

— Și numărul trei?

— Noah, mormăi și simt cum încep să-mi ardă obrajii.

— Și tu îl faci fericit.

— Serios?

— Oh, da. Era chiar morocănos săptămâna trecută, dar de când te-a întâlnit, e din nou tot un zâmbet.

— Aha, bine.

Aș fi vrut să o întreb de ce era morocănos, dar mi s-a părut mult prea nepotrivit.

— Și tu mă faci pe mine fericită, îmi spune Bella cu sfială.

— Ooo, mulțumesc.

— Și o faci fericită și pe Prințesa Toamna, nu-i așa Prințesa Toamna?

Bella ridică păpușa: "Oh, da" spune cu o voce pițigăiată, fluturând păpușa. "Mă face foarte fericită, chiar dacă nu mi-a dat nume."

Mă uit la Bella și încep să râd. Totul va fi bine. Voi lămuri lucrurile cu Elliot cum ajung acasă, acum însă trebuie să profit la maximum de timpul pe care-l petrec împreună cu Noah, cu Bella și cu Prințesa Toamna.

31 decembrie

Oamenii contează, nu locurile

Odată, când eram cu ai mei într-o excursie și am ajuns într-un loc care se chema *Vită Prăjită* și ne-am dat seama că în ciuda numelui epocal nu prea era mare lucru pe acolo, în afară de un rând de case, o cârciumă (care era închisă) și o stație de benzină, tata ne-a dat un sfat foarte bun. Ne-a spus că nu contează cum este un loc, contează cum sunt oamenii cu care vezi acel loc. Dacă sunt oameni cărora să le placă aventura, atunci te simți bine oriunde mergi. În ziua aceea ne-am simțit bine în *Vită Prăjită*: ne-am jucat de-a v-ați ascunselea în niște păduri din apropiere și ne-am întâlnit cu o doamnă mai în vârstă care ne-a invitat în căsuța ei la un ceai și gogoși.

Chiar dacă NewYork-ul este unul dintre cele mai puțin plictisitoare locuri de pe pământ, faptul că l-am vizitat împreună cu Băiatul din Brooklyn l-a făcut și mai incitant. Iar cel mai ciudat lucru este că în toată săptămâna de când sunt aici, nu am vizitat nici măcar un loc turistic. În loc de asta, Băiatul din Brooklyn m-a dus în locurile lui secrete preferate. Ieri am mers cu mașina la o plajă din Brooklyn și, cu toate că nu era nimeni acolo din cauză că e iarnă, a fost magic. Ne-am scris numele în nisip, am băut ciocolată caldă din termos și am făcut fotografii pe faleză (așa îi spun promenadei în America). Și am supraviețuit drumului cu mașina (dus și întors) fără să fac vreun atac de panică.

Într-o altă seară am vizitat o galerie de artă, care se numește *Pusă în Ramă*, pentru că Băiatul din Brooklyn a auzit că acolo ar fi o expoziție de fotografie. Tema expoziției era speranța și participanții au interpretat-o cât se poate de diferit. Cel mai mult mi-a plăcut fotografia unei fetițe care stătea cu nasul lipit de vitrina unui magazin de jucării, însă cel mai bun lucru legat de expoziție este faptul că am vizitat-o împreună cu Băiatul din Brooklyn: deoarece este prieten cu proprietarul galeriei și am vizitat-o noaptea, când era închisă pentru restul lumii. (*Am împușcat doi iepuri dintr-o lovitură, fiindcă astfel nu m-a văzut nimeni când m-am împiedicat de o sfoară care era pe jos. De fapt, sfoara era o piesă de artă modernă intitulată* Șarpele. *Dacă ar fi fost după mine, ar fi trebuit să i se fi schimbat numele în* Pericol de viață și de moarte.)

Așa că tata a avut dreptate: contează mai mult oamenii împreună cu care vizitezi un loc. Băiatul din Brooklyn mi-a arătat o parte cât se poate de discretă, de personală a New York-ului, pe care nu aș fi aflat-o de una singură.

Voi ce credeți?

Cum au reușit cei de lângă voi să facă vizitarea unui loc să fie ceva amuzant și interesant?

Vă doresc tuturor un Ajun de An Nou cât mai amuzant, alături de oameni amuzanți.

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

În vremurile de altă dată, oamenii obişnuiau să vorbească despre timp ca despre o persoană. Îi spuneau Moş Timp. După Elliot, Moş Timp era un bătrân cu barbă lungă, albă, care căra cu el pretutindeni o clepsidră. Dacă mă întrebaţi pe mine, cred că avea și un simţ al umorului mai răutăcios. Spuneţi şi voi. De câte ori ţi se întâmplă ceva groaznic, nu te descurci bine la testul de algebră, de exemplu, când te duci pentru o plombă la dentist sau când te prăvălești pe scenă, cu lenjeria intimă în văzul tuturor, timpul trece atât de greu de parcă fiecare secundă pare o oră, însă de fiecare dată când ţi se întâmplă ceva extraordinar, de pildă când te îndrăgostești pentru prima dată în viaţa ta, timpul zboară: clipești doar și a și trecut o săptămână.

Este dimineaţa de Ajun de Anul Nou. Mâine plecăm, iar eu las în urmă persoana de care cred că m-am îndrăgostit. De la Crăciun, lista mea cu indicii că Noah este sufletul meu pereche este din ce în ce mai lungă. Totuși, nu am mai scris nimic despre asta pe blog, fiindcă nu vreau nici în ruptul capului să-l supăr din nou pe Elliot. În mintea mea însă, lista mai include:

1. Amândoi iubim cărţile cu final neaşteptat.
2. Mă duce în locuri deosebite, pe care altfel nu le-aş descoperi de una singură.
3. Știu exact unde să-l duc dacă vreodată vine în Brighton.
4. Îi plac foarte mult fotografiile mele și crede că le-aș putea expune într-o galerie.
5. Când îmi spune asta mă face să mă simt talentată, sigură pe mine și puternică.
6. Nici lui nu-i plac fotografiile selfie.

7. Amândurora ne plac prăjiturele crocante cu unt de arahide.
8. Mă face să spun lucruri precum: amândurora ne plac prăjiturele crocante cu unt de arahide.

Iar mâine trebuie să plec de lângă el, să zbor peste un ocean întreg care ne va despărţi, să mă întorc la aşa-zişii mei prieteni și la cel mai bun prieten care abia dacă mai vorbește cu mine. Cum stau întinsă în patul meu de sus, simt cum tristeţea mă pustiește.

Nefiind în stare să mai suport, mă dau jos din pat și cobor scările. În timp ce trec prin hol o aud pe Sadie Lee din bucătărie:

— Nu crezi că ar trebui să-i spui?

— Nu!

Vocea lui Noah se aude ca un tunet și mă face să îngheţ pe loc.

— Nu vreau să stric totul. A fost atât de minunat...

— Neaţa, Penny.

Tresar, mă întorc și îl văd pe tata sus în capul scărilor. Fir-ar! Aud scrâșnetul unui scaun din bucătărie, iar Noah apare din bucătărie pe sub boltă.

— Salut, Penny! Salut, Rob! Vreţi niște clătite?

— Mai întrebi? zice tata, sărind scările.

Mă forţez să-i zâmbesc lui Noah, dar când ajung lângă ei în bucătărie, nu pot să nu mă gândesc la ce am auzit. Despre ce vorbeau? Eu sunt persoana despre care Sadie Lee spunea că trebuie să ştie ceva şi, dacă este aşa, despre ce este vorba, ce ar trebui să-mi spună Noah?

Întrebarea mă torturează cât este ziua de lungă, ceea ce nu ajută deloc tensiunii deja existente din cauza plecării de mâine.

Încerc să refac totul în minte, pas cu pas, căutând indicii că Noah ar păstra ceva secret față de mine. Pe toată durata șederii mele la el acasă nu i-am văzut nici măcar un prieten. Nici nu pare să fi primit vreun telefon de la careva, dar oricum a spus că e într-o cură de detoxifiere de telefon. Nici nu pot spune că știu ce face el cu exactitate în acest an de studii pe care și l-a înghețat. Oftez și încerc să-mi înăbuș gândurile tulburi care mă macină. Iată-mă cum, din nou, încep să caut tot felul de semne care să ducă la lucruri negative, în loc să mă concentrez pe ceva pozitiv. Noah m-a dus la o galerie de artă. Acolo m-a prezentat prietenilor săi. Nu ar fi făcut asta dacă avea ceva de ascuns. Nici nu sunt sigură că Sadie Lee vorbea despre mine. Singurul lucru pe care-l știu cu certitudine este că nu mai am decât câteva ore pe care să le petrec în New York. Nu le pot distruge cu fricile mele stupide.

După-amiază, ne așezăm cu toții în jurul mesei din bucătărie ca să jucăm Monopoly american, mă rog, toți în afară de Bella, care stă sub masă și își face de lucru cu păpușile.

— Aștepți cu nerăbdare să mergi în Times Square în seara aceasta, Pen? întreabă tata în timp ce împarte tuturor banii pentru joc.

Tata e întotdeauna bancherul atunci când jucăm. Tot el e și cel care câștigă de obicei. Nu sunt cu totul convinsă că aceste două aspecte nu au vreo legătură unul cu celălalt.

— Da, îi răspund, însă adevărul este că nu sunt deloc nerăbdătoare.

Ne ducem în Times Square ca să întâmpinăm noul an, însă imediat ce ceasul va bate miezul nopții anul în care l-am cunoscut pe Noah se va termina și va începe anul în care îl părăsesc pe Noah. Mă copleșește o nevoie acută să plâng și

atunci mă apuc să observ cu atenţie diferenţele de pe tabla de Monopoly american ca să-mi stăvilesc lacrimile. Dar este foarte greu să te concentrezi pe faptul că toate gările sunt denumite căi ferate atunci când inima îţi este zdrobită. Noah mă ia de mână pe sub masă. Mă uit la el și zâmbesc.

— Ești bine? mă întreabă din vârful buzelor.

Dau din cap.

— Vă văd că vă ţineţi de mână, strigă Bella de sub masă, cu o voce cântată.

Noah și cu mine ne uităm unul la celălalt și începem să râdem.

— Ştii la ce m-am gândit? îi spune Noah lui Sadie Lee. De ce nu vă duceţi voi în Times Square cu ei, iar eu stau cu micuţa Bella, ca să nu rămână singură.

— Nu am nevoie să rămână cineva cu mine acasă, strigă Bella. Nu mai sunt atât de micuţă.

— Bine. Atunci stau cu "nu mai sunt atât de micuţa Bella", spune Noah. Meriţi și tu să mai ieși în oraș, bunico.

Sadie Lee îl privește cu ochii mari. Eu îl privesc cu ochii mari. De ce se oferă să stea cu Bella în ultima noastră noapte împreună?

— Dar cum rămâne cu Penny? întreabă Sadie Lee.

Da, cum rămâne cu mine? vreau și eu strig.

— Păi, mă gândeam dacă nu cumva Penny ar vrea să rămână și ea cu micuţa și cu mine?

Noah se uită la mine plin de speranţă?

Mi se duce instantaneu gura până la urechi. Să-mi petrec ultima seară cu Noah acasă este o idee care mă atrage mult mai mult decât să fiu înghiţită de o mare de mulţime în Times Square.

— Să rămână cu “nu mai sunt micuța Bella”, strigă Bella, corectându-l pe Noah.

— Cu “nu mai sunt micuța Bella”, spune Noah.

— Dar sunt sigură că Pen nu ar vrea să rateze Times Square în noaptea de Anul Nou, spune Sadie Lee cu ochii la mine.

— Nu mă deranjează absolut deloc, spun eu. De fapt, aș prefera să rămân acasă.

— Ai prefera să rămâi acasă?

Tata mă privește ridicând din sprâncene.

Mă rog la Dumnezeul Părinților Creduli pentru un miracol.

— Te temi că va fi multă lume? mă întreabă mama, privindu-mă îngrijorată.

De-abia dacă îndrăznesc să respir... este posibil să mi se fi împlinit deja ruga?

— Da, îi răspund și nu este tocmai o minciună. Chiar nu-mi plac mulțimile de oameni.

— Poate ar fi mai bine dacă am rămâne cu toții acasă, spune mama. Trebuie să ne trezim devreme ca să ajungem la timp la aeroport.

— Nu, aproape că strig.

Mă opresc o clipă ca să mă liniștesc. Nu vreau să-mi devoalez jocul.

— M-aș simți groaznic să rămâneți acasă din cauza mea și, până la urmă, nu are niciun rost să vă simțiți prost fiindcă aș fi mult mai fericită să rămân acasă cu micuța Bella.

Bella apare de sub masă, foarte supărată.

— Nu mai sunt micuță, îmi spune ținându-și mâinile în șold.

Râd și o ridic pe genunchi.

— Știu că nu mai ești. Îmi pare rău.

Bella se cuibăreşte la pieptul meu, iar eu o iau în braţe.

— Îmi vei lipsi tare mult, Penny, îmi spune ea.

— Și tu îmi vei lipsi mie tare mult, îi spun cu accent american.

Toată lumea începe să râdă, apoi tata face un semn din cap.

— Bine, atunci, dacă eşti sigură, spune el.

Mă uit la el și râd.

— Da, sunt sigură.

Nu cred că am fost vreodată mai sigură de ceva în viaţa mea.

Imediat ce mama, tata, Sadie Lee și prietena lui Sadie Lee, Betty, au plecat spre Times Square, Noah o întreabă pe Bella ce i-ar plăcea să facă.

Își lasă capul într-o parte și se gândeşte câteva momente înainte să răspundă.

— Te rog, ne putem juca de-a prinţesele?

Noah începe să râdă.

— Vai, Doamne! Și eu cine am să fiu? Prințesa Noah?

Bella scutură din cap.

— Nu, prostuţule. Tu eşti faimosul Prinţ Vedetă Rock.

— Bun rol, spun eu, dând aprobator din cap și privind spre Noah.

— Mda, spune Noah, deloc impresionat.

— Iar Penny este Prințesa Toamna, iar eu sunt Prințesa Bella a Treia.

Noah se uită la mine și ridică din sprâncene.

— Ce s-a întâmplat cu Bella Întâi și a Doua?

— Au fost omorâte de un porc extraterestru.

Îmi muşc buza de jos ca să nu izbucnesc în râs.

— Haide, du-te și adu-ți chitara, îi spune Bella lui Noah.

Îmi pică imediat fisa că nu l-am mai văzut pe Noah cântând la chitară din ziua în care ne-am cunoscut.

— Penny, tu trebuie să te îmbraci ca o prințesă.

— Nu cred că am vreo rochie de prințesă la mine.

— Ce spui despre acea rochie? spune Noah. Cea pe care ai purtat-o în seara cu nunta?

Urc în fugă scările până în camera în care stau părinții mei și găsesc rochia în bagajul mamei. De data aceasta nu mai încalț pantofii și nu îmi mai pun bentița. Rămân desculță și îmi las părul să-mi cadă liber pe umeri.

Când revin în sufragerie, Noah stă pe marginea canapelei și ciupeşte corzile unei chitare superbe, de culoare neagră cu un grif alb-perlat.

— Aceeași prezență maiestuoasă, spune când mă vede.

— Dar vă foarte mulțumesc, Prințule Vedetă Rock.

— Cu plăcere, Prințesă Toamna.

Bella, care între timp s-a schimbat într-o rochiță minunată de prințesă, mov închis, mă privește și bate din palme.

— Ne vom distra atât de bine! se întoarce spre Noah. Cântă-i cântecul.

— Care cântec?

— *Cântecul*, îi spune Bella privindu-l cu subînțeles. Știi tu, cel pe care l-ai scris despre ea, șoptește tare.

Noah se îmbujorează brusc.

— Ah, nu, nu pot. Încă nu este gata. Ce-ar fi să-l cânt pe acela din *Frozen*. *Regatul de Gheață*? Bella a văzut filmul ăsta de șaptezeci de milioane de ori, îmi spune rânjind.

Bella bate din palme.

— Da, cântă “*Let it go*”. Te rog!

Noah începe să cânte câteva acorduri la chitară, apoi cu vocea.

Bella se apucă să danseze prin cameră cu ursulețul ei în brațe.

— Iubesc cântecul acesta, îmi spune gâfâind.

În timp ce Noah continuă să cânte, mă îndrăgostesc și eu de melodie. Vocea lui este atât de frumoasă, atât de duioasă și de înecată de emoție. Genul de voce care într-adevăr te face să-i dai atenție. Îi arunc o privire cu coada ochiului și observ că mă privești insistent. Oare cântă pentru mine? Cuvintele chiar descriu ceea ce simte de fapt pentru mine? Pe măsură ce cântă și ajunge la un vers despre înfruntarea propriilor frici, mă privește direct în ochi, iar eu simt cum mă cutremur din cap până-n picioare.

— Dansează cu mine, mă trage Bella de pe canapea.

O prind de mâini și ne învârtim de jur împrejur, repede, tot mai repede. E ca și cum vocea lui Noah ne poartă pe undele ei și mă face să mă simt puternică, invincibilă, neînfricată și liberă. Mă face să mă simt îndrăgostită până peste cap.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

După două ore de cântat, de dansat și de interpretat povești cu intrigi complicate în care este vorba despre prințese frumoase, prinți vedete rock și invazii de porci extratereștri, Bella este sleită de puteri.

— Cred că cineva este gata de culcare, spune Noah, punându-și jos chitara.

— Nu! strigă Bella, dar doar cu jumătate de gură și își așază capul la mine în poală.

— Ce-ar fi să-ți citească Penny o poveste până fac eu puțină lumină aici?

Bella sare imediat în picioare.

— Bine!

Noah se uită la mine și zâmbește.

— Nu te grăbi. Mai am câteva lucruri de aranjat pe aici.

Fac semn din cap că am înțeles și o ridic pe Bella.

— Să mergem, Prințesă Bella a Treia.

O dată ce am așezat-o pe Bella în pat, am așezat-o și pe Prințesa Toamna pe pernă, lângă ea.

— O să fiu atât de tristă când vei pleca, îmi spune Bella cu un firicei de voce toropită de oboseală.

— Și eu voi fi tristă, îi spun, mângâind-o pe păr. Știi, mă gândeam că poate Prințesa Toamna ar trebui să rămână cu tine.

Bella face ochii mari cât cepele.

— De-adevăratelea?

Îi zâmbesc.

— Da. Cred că ar fi mult mai fericită aici.

Bella încuviințează.

— Cred că ai dreptate. Şi aşa, de câte ori o să-mi fie dor de tine, pot să mă joc în schimb cu Prinţesa Toamna.

— Exact.

O învelesc bine și pe Prinţesa Toamna lângă Bella și încep să-i spun o poveste despre Prinţul William și Prinţesa Kate și ziua în care au salvat-o pe Regină de la o invazie a porcilor extratereștri. În cele din urmă adoarme. O sărut pe frunte și dau să ies, dar chiar atunci intră Noah în cameră.

— Bravo, îmi şopteşte când o vede cum doarme. Vreau doar să o sărut de noapte bună și ne vedem jos.

Dau din cap și un fior de nerăbdare și teamă mă străbate din cap până în picioare. În sfârşit, Noah şi cu mine vom fi singuri.

Coborând la demisol, văd în spate de tot luminițe colorate. Iniţial am senzaţia că sunt într-un brad de Crăciun, dar forma nu este cea potrivită. Trec de canapele și observ că luminițele vin dinspre masa de biliard. Dar nu mai arată ca o masă de biliard, deoarece peste ea sunt aranjate pături şi de jur împrejur sunt aranjate luminițe decorative.

Îl aud pe Noah coborând scările în spatele meu.

— Ţi-am construit un cort, îmi spune. Mi-am amintit că mi-ai spus că era locul tău preferat când erai mică, că era locul în care te simţeai în siguranţă...

Se opreşte şi pare fâstâcit.

Fără să-mi dau seama, ochii mi se umplu de lacrimi.

— A fost o idee stupidă? întreabă Noah, uitându-se la mine. Of, rahat, acum plângi. A fost o idee stupidă. Îmi pare rău, eu...

— Nu, îl întrerup. Este unul din cele mai frumoase lucruri pe care le-a făcut cineva pentru mine.

Noah zâmbește.

— Chiar aşa?

— Da. Mă uit în ochii lui. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Că ţi-ai amintit ce ţi-am spus.

Noah se încruntă.

— De ce nu mi-aş aminti?

Mă apucă de mână.

— Aşteaptă să vezi ce e înăuntru.

Chicotind, mă duc după el spre cort. Pe una dintre pături, a prins cu un ac un bilet scris de mână.

Ă

[redacted] ş

Trage de un colț de pătură și îmi face semn să intru. Mă las pe genunchi și mă târăsc înăuntru. Pe jos sunt numai perne colorate, iar marginile sunt luminate de șiruri de luminițe multicolore care sting și se aprind treptat. Într-un colț se află o tavă cu plăcintele lui Sadie Lee. Într-un alt colț este o tavă cu o cană cu limonadă eu apă plată și două pahare.

— Este extraordinar, îi spun în timp ce Noah vine după mine.

— Ești sigură?

Mă privește pătrunzător, ca și cum ar vrea să fie sigur că spun adevărul.

— Da, este mult mai reușit decât corturile pe care le făceam. De exemplu, nu am avut niciodată luminițe colorate.

Noah zâmbește șmecherește.

— Și nici...

Mă opresc fâstâcită.

— Ce anume?

Mă privește atent. Suntem atât de aproape unul de celălalt, încât îi simt respirația pe față.

— Nici un prinț chipeș, îmi mut privirea în pământ.

— Penny?

Îmi ridic din nou ochii la el. Este foarte serios.

— Da?

— Te plac foarte mult.

— Și eu te plac mult.

— Nu, vreau să spun că eu *chiar* te plac. Te plac atât de mult încât cred că, de fapt, ...

Îl privesc dorindu-mi să rostească acele cuvinte.

— ... te iubesc, șoptește el.

Dau din cap și îl iau de mână.

— Și eu te plac atât de mult încât cred că, de fapt, te iubesc.

Începe să râdă.

— Nici în filme nu auzi replici atât de mieroase.

— Prea se dă multă importanță replicilor mieroase.

Mă cuprinde cu brațele lui puternice și mă trage spre el.

— Sunt atât de trist că pleci, îmi șoptește în ureche.

— Și eu.

Mă sprijin de el și îmi așez capul pe umărul lui.

— Dar asta nu înseamnă că s-a terminat totul.

Mă dau mai în spate și îl privesc. Părul îi cade în inele dezordonate pe față. Mă lupt cu dorința să întind mâna și să le ating.

— Voi găsi o cale să vin și să te vizitez în Marea Britanie, iar tu poți veni aici ori de câte ori vrei și până atunci putem să ținem legătura online. Sunt gata să-mi întrerup chiar și programul de detoxifiere de tehnică modernă pentru tine, îmi spune rânjind.

— Sunt onorată, îi spun.

— Așa și trebuie, îmi răspunde.

Apoi începe să mă sărute. Săruturi ușoare, ușoare ca niște aripi de fluturi care-mi mângâie gâtul. Apoi fața, pleoapele, vârful nasului, până când, în cele din urmă, buzele ni se întâlnesc. Iar sărutul nostru este atât de pasional şi plin de înțelesuri că nu vreau să se sfârșească niciodată. Dar apoi se aude o sonerie. Mă trag înapoi și îl privesc îngrijorată.

— Ce e asta?

— Scuze, e ceasul meu. L-am pus să sune la miezul nopţii, ca să nu pierdem Anul Nou.

Noah mă trage înapoi în brațele lui.

— An Nou fericit, Penny! îmi spune.

— An Nou fericit, Noah, îi spun, sperând din tot sufletul că așa va fi.

Noah mă conduce uşor să ne așezăm pe perne și, în timp ce mă ţine strâns în braţe, eu îl implor în tăcere pe Moş Timp să dea dovadă de compasiune și să îngheţe toate ceasurile din lume pentru ca astfel săruturile noastre să dureze pentru totdeauna.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

E oficial. Îl urăsc pe Moș Timp. Îl urăsc mai mult decât îi urăsc pe cei care își agresează colegii la școală, decât examenele, chiar și decât ceapa murată. Una peste alta, Noah și cu mine am avut la dispoziție o oră pe care să o petrecem împreună până la sosirea celorlalți. O oră ce a zburat într-o nanosecundă. Dar am găsit și o oarecare consolare. De câte ori închid ochii și îmi amintesc ce s-a întâmplat, pielea începe să freamete în locurile în care Noah m-a atins și este ca și cum aș fi din nou împreună cu el. Poate că nu am fost în stare să opresc clipa, dar pot să călătoresc înapoi în timp până la momentul în care eram amândoi în cort. Fac asta chiar acum, pe hol, în timp ce îi aștept pe mama și tata să își aducă bagajele. Stau pe valiză, cu ochii închiși și îmi amintesc cum Noah m-a mângâiat pe păr și cum s-a jucat cu degetele pe spatele meu.

— Un bănuț pentru gândurile tale.

Deschid ochii și îl văd pe Noah care mă privește din cealaltă parte a holului.

— Mă gândeam la timpul petrecut în cort, zic și simt cum încep să mă îmbujorez.

— Și eu. Nu-mi pot scoate din minte momentele acelea.

Noah vine lângă mine și mă ia de mână.

— De ce nu te duci acolo ca să te ascunzi? Le voi spune părinților tăi că ai fost răpită de niște porci extratereștri și că pot pleca acasă fără tine.

Zâmbesc trist.

— Dacă aș putea...

Mă ia în brațe, iar eu îmi las capul pe umărul lui. Se potrivește perfect. *Noi* ne potrivim perfect. Nu e deloc cinstit.

— Va fi totul bine, îmi șoptește în ureche. Va fi totul bine.

Dar va fi? Cum poate să fie când locuim atât de departe unul de celălalt?

Tot drumul până la aeroport simt că am în mine un ghem de tristețe care crește tot mai mare, ca o tumoare. Mama și tata merg în mașina lui Sadie Lee, cu Bella, iar eu sunt în camioneta lui Noah. Nu trebuie să povestească la nesfârșit traseul, fiindcă sunt atât de amorțită de durere, că nici măcar nu mai intru în panică.

După ce oprim în parcarea unui terminal, Noah se întoarce spre mine.

— Penny, e în regulă dacă nu vin cu voi? Nu prea îmi plac despărțirile în public. Aș prefera să spun ce vreau să spun aici, acum, cât suntem doar noi doi.

Simt cum mă împunge lama ascuțită a dezamăgirii.

Noah bagă mâna în buzunarul interior al hainei și scoate un CD.

— Am ceva pentru tine. Ceva ce am făcut... pentru tine.

Iau CD-ul și ridic privirea spre el, plină de nădejde.

— Este cumva... este cântecul de care spunea Bella?

Obrajii lui Noah se umplu de culoare.

— S-ar putea să fie.

Râde.

— Bine, este. L-am înregistrat pe computerul meu, așa că nu e de o calitate grozavă, dar vreau să-l ai. Vreau să știi ce simt.

Mă uit spre casetofonul din mașină.

— Pot să-l ascult acum?

Noah începe să râdă din nou și scutură din cap.

— În niciun caz!

Îmi apasă CD-ul în mână.

— Aşteaptă să ajungi acasă. Aşa, va fi ca şi cum primeşti un mesaj de la mine imediat cum ajungi acolo.

Tristeţea din sufletul meu pare să se mai aline. Îl prind pe Noah de mână.

— Îţi mulţumesc. Dar eu nu am nimic să-ţi dau.

— Mi-ai dat atât de multe. Mă strânge de mână. Nici nu ai idee câte. Adevărul este că înainte să te cunosc, lucrurile o luaseră puţin...

Se opreşte când Sadie Lee parchează chiar în spaţiul liber de lângă noi.

— Nu are importanţă, spune oftând.

Îmi cuprinde faţa cu mâinile.

— Penny, te plac atât de mult încât cred că, de fapt, te iubesc.

— Și eu te plac atât de mult încât cred că, de fapt, te iubesc.

Inima mi se umple de speranţă. Nu dragostea biruie totul? Nu așa spune cântecul? Și dacă biruie totul, asta include și Oceanul Atlantic.

Aud cum se deschide ușa mașinii lui Sadie Lee. Timpul se scurge. Noah mă trage înspre el și ne sărutăm.

— V-am spus că se iubesc, strigă Bella de afară.

Tot drumul înspre casă mă agăţ de ultima conversaţie avută cu Noah ca de o barcă de salvare. De câte ori devin agitată sau tristă, îmi reamintesc câte lucruri s-au întâmplat de când am plecat din Marea Britanie. E aproape ca și cum m-aş întoarce acasă o altă persoană... nu am nevoie de un alter-ego de super erou, de data aceasta e bine și dacă sunt eu însămi. De câte ori avionul întâmpină vreo turbulenţă, îmi recreez în minte lista tuturor lucrurilor pe care am reușit să le realizez de când am plecat: am învăţat cum să-mi controlez într-o oarecare măsură

atacurile de panică, am fost fotograful pe jumătate oficial la o nuntă americană, am cumpărat un disc de vinil dintr-un magazin din Brooklyn, am sărbătorit primul meu Crăciun american, m-am îndrăgostit. *M-am îndrăgostit!* Şi chiar dacă urmăresc pe ecranul din faţa mea imaginea mică a avionului care se îndepărtează tot mai mult de SUA, care se îndepărtează tot mai mult de Noah, mă simt bine. Cumva, sunt sigură că vom face ca lucrurile să meargă.

Când aterizăm în Marea Britanie, sentimentul de uşurare că am ajuns cu bine acasă se combină cu nou descoperita mea siguranţă de sine și, cu toate că sunt extrem de obosită, nu m-am simţit niciodată în viaţa mea mai hotărâtă decât acum. Am de gând să lămuresc lucrurile cu Elliot. Am de gând să pun deoparte ce câştig la "To have and to hold", firma părinţilor mei, ca să-mi pot lua un bilet înapoi la New York. Nu îmi pasă de acel clip video stupid şi nu îmi pasă de Megan şi de Ollie. Mi-am lepădat fosta viaţă precum o haină ponosită. Mi-o şi imaginez plutind în derivă pe undeva în mijlocul Atlanticului.

Ajungem acasă imediat după miezul nopţii. Totul pare diferit. Deloc familiar. Decoraţiunile de Crăciun par triste şi dezolante, iar în casă e un frig de-ţi îngheaţă oasele.

În timp ce mama şi tata fac un ceai, mă duc direct în camera mea. Trebuie să ascult CD-ul lui Noah. Mă trântesc în pat şi imediat aud sunetului unui ciocănit în perete. Elliot! Îmi ţin respiraţia în timp ce descifrez codul. Două ciocănituri, urmat de alte șase: *Te iubesc*. Răsuflu uşurată. De la Crăciun nu ne-am mai scris niciun mesaj. Este cea mai lungă perioadă în care nu am luat deloc legătura cu Elliot. Până să apuc să răspund, bate din nou. *Pot veni până la tine?* Rapid, bat codul pentru *Da, vino chiar acum.*

Pot să ascult CD-ul mai târziu. Întâi trebuie să pun lucrurile la punct cu Elliot. Aud cum se închide ușa lui de la intrare și mă întind pe spate în pat holbându-mă la tavan. Îl aud pe tata cum îi deschide ușa lui Elliot, aud sunetul blând al vocilor lor, pașii lui Elliot tropăind în sus pe scări. Viața mi se reașază în vechile cutume. Număr secundele până se deschide ușa de la dormitorul meu. Unu, doi, trei, patru...

— Penny! izbucnește Elliot, gâfâind. Îmi pare atât de rău. Mi-a fost atât de dor de tine. Ești bine? Totul între noi este bine?

Mă ridic și zâmbesc.

— Bine-nțeles că da.

— Ah, slavă Domnului!

Elliot se așază pe marginea patului.

— Îmi pare rău că am fost imposibil și cu toane. Dar habar nu ai sub ce presiune am fost de sărbători. A fost un adevărat iad. Ghicești ce mi-au luat ai mei de Crăciun?

Ridic din umeri.

— Abonament la meciurile de rugbi. Rugbi! Știu doar cât de tare urăsc rugbiul. Din tot sufletul.

Elliot își ridică mâinile spre cer cu disperare.

— De ce i-ai face cadou fiului tău ceva ce știi sigur că urăște din tot sufletul? De ce? Și s-au mai gândit ei că ar fi o idee foarte bună să mâncăm brânză fondu la masa de Crăciun! Adică, mă scuzi? Alo, la telefon sunt anii șaptezeci. Cică își vor kitsch-urile înapoi.

Dau din cap și nu-mi vine să cred.

— Of, Elliot!

— Știu. Nimic nu-i mai poate salva. Nu mai e nicio speranță pentru ei.

Elliot se uită la mine și oftează.

— Hai, spune.

— Ce anume?

— Povestește-mi totul despre Făt-Frumos.

— Serios?

Mă uit atentă la Elliot și încerc să-i descifrez pe față cel mai mic semn că nu vorbește serios. Elliot zâmbește.

— Serios.

Așa că îi ofer lui Elliot varianta pe scurt a săptămânii petrecuic cu Noah, lăsând deoparte detaliile sentimentale care cred că l-ar fi făcut gelos. Când termin, îl privesc emoționată.

Pe fața lui Elliot nu se poate citi nimic.

— Și cum te simți acum? Acum că știi că nu ai să-l mai vezi?

— Va fi bine. Vom găsi soluții.

Elliot se încruntă.

— Dar cum? El e în New York și tu ești în Brighton.

— Da, știu asta.

Mă străduiesc din răsputeri să rămân optimistă.

— Dar ne putem vizita.

Elliot dă din cap, dar e ceva în privirea lui care seamănă a îndoială și îmi crapă puțin armura de încredere.

Ne cufundăm amândoi în tăcere și încep să regret că am deschis gura.

— Și, ai vreo poză cu el? întreabă Elliot, rupând tăcerea.

Dau din cap, îmi iau telefonul din geantă și caut printre poze până o găsesc pe cea pe care i-am făcut-o lui Noah în parc.

— E făcută în dimineața de Crăciun, când ne-am plimbat prin cartierul lui.

În timp ce Elliot se uită cu atenție la fotografie, eu caut și mai atentă în expresia lui o urmă de aprobare. Îmi doresc atât

de mult să îl placă pe Noah, să fie de acord cu această relaţie. Dă scurt din cap.

— Foarte drăguţ, spune el, dar detectez o uşoară tensiune mocnită. Mi se pare cunoscut. Poate din cauza pometţilor ca ai lui Johnny Depp.

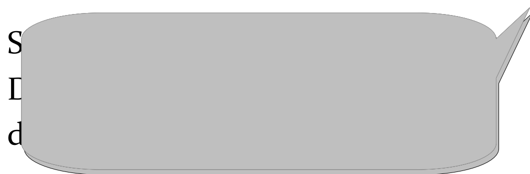
Îmi dă telefonul înapoi.

— Fii atentă, ai avea chef să vii cu mine mâine în oraş? M-am hotărât să-mi cumpăr o cămaşă în pătrăţele pe care s-o port cu pălăria de cowboy.

Și gata... atât despre Noah. Eliot îi dă înainte despre faptul că a cam venit timpul să-şi “americanizeze” înfăţişarea, iar eu sunt dezamăgită. Ar trebui ca prietenul tău cel mai bun să se bucure pentru tine când întâlneşti pe cineva, nu-i aşa? Ar trebui să vrea să ştie tot ce se poate despre acea persoană, nu? Pur şi simplu nu înţeleg care ar putea fi problema lui Elliot. Mai ales acum că sunt acasă şi la mii de kilometri distanţă de Noah.

Sunt la mii de kilometri distanţă de Noah.

Când să mă simt înghiţită de un val uriaş de tristeţe, soneria telefonului anunţă un mesaj. În timp ce Elliot vorbeşte în continuare, plonjez după telefon şi deschid mesajul.

Zâmbesc uşurată.

— Ar trebui să plec? întreabă Elliot uitându-se cu subînţeles spre telefon.

— Cum? îi răspund neatentă din cauză că îi răspund lui Noah la mesaj.

— Vrei să plec?

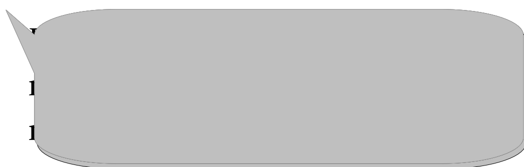
— Ah. Păi, sunt puțin obosită... după zbor.

Elliot se ridică.

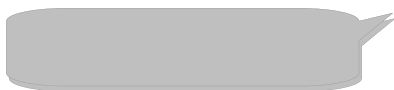
— Bine, atunci. Ne vedem mâine?

— Sigur.

Imediat ce Elliot a plecat îi scriu lui Noah.

Aprind lumânarea cu aromă de portocală și scorțișoară pe care mi-a dat-o Sadie Lee de Crăciun și aprind luminițele colorate. Telefonul mă avertizează din nou că am primit un mesaj.

Deschid carcasa și scot CD-ul. Dintr-odată mă stăpânesc emoțiile. Mi-am imaginat că acest cântec scris pentru mine este o baladă emoționantă, dar dacă nu e așa și în schimb este un cântec glumeț sau stupid? Dacă este despre cât de mult îmi plac prăjiturelele crocante cu unt de arahide? *Revino-ți*, îmi spun în timp ce pun CD-ul în aparat și apăs play. Nu trebuia să îmi fac griji. Chiar de la primele acorduri line de chitară îmi dau seama că va fi ceva minunat. Mă sprijin de marginea patului și observ în carcasă un bilețel îndoit. Îl deschid în timp ce Noah începe să cânte. Sus de tot este titlul “Fata Toamnă”. Dedesubt sunt versurile. Le citesc în timp ce Noah cântă.

FATA TOAMNĂ

Fată Toamnă,
Mi-ai transformat lumea complet
Iarna mi-ai poleit

Când mă simțeam pierdut
M-ai făcut să mă regăsesc
Zâmbetul tău plin de iubire
Îmi umple viața de fericire

Fată Toamnă
Mi-ai transformat lumea complet,
Ai dat lunii luciri de chihlimbar

Acum însă ești departe
Departe de mine
Închid ochii
Și încă văd
Părul tău lumină de apus
Pielea albă, luminoasă
Brațele în care tânjesc
De tine să fiu cuprins și să mă simt acasă

Fată Toamnă
Mi-ai transformat lumea complet
Mi-ai transformat lumea complet
Mi-ai transformat lumea complet

La ultimele acorduri, strălucesc de fericire precum lumânarea parfumată cu scorțișoară. Noah a scris cântecul acesta pentru mine. A scris versurile acelea minunate pentru

mine. Despre mine. Pun mâna rapid pe telefon şi îi trimit un mesaj. Sar calul şi închei cu pupături, pentru că ştiu că nu-l va deranja.

Mi-

Îți m

Răspunde imediat.

Da!.

xxxx

Aşa

Sunt pe punctul să răspund, când îmi trimite un mesaj nou.

Cea

din

Iden

În noaptea aceea, când mă pregătesc de culcare, ascult încontinuu cântecul lui Noah şi îmi imaginez că sunt din nou în cort, înconjurată de strălucirea caldă a luminițelor colorate, în brațele lui Noah care mă strâng cu putere. Este prima noapte în ani de zile când nu am coşmaruri.

2 ianuarie

LA MULȚI ANI!

Bine v-am găsit!

Sper că ați avut cu toții un Crăciun minunat.

Așadar, am ajuns înapoi acasă. Și, cum este începutul unui nou an, m-am gândit că ar fi amuzant să scriu despre dorințele pentru Noul An.

În avion, la întoarcere, am citit un articol într-o revistă care spunea să nu luăm în considerare mai mult de trei dorințe în noaptea de Anul Nou, deoarece așa ai mai multe șanse să le îndeplinești.

Este atât de adevărat!

Pe vremuri, îmi plăcea atât de mult ideea, încât îmi făceam liste întregi cu dorințe pentru ca apoi, prin februarie, când nu îndeplinisem decât poate una dintre ele (și niciodată cea în care trebuie să mănânc mai puțină ciocolată) mă simțeam îngrozitor de prost și nici nu mă mai străduiam să fac ceva.

Așa că anul acesta nu iau în calcul decât trei și cred că ar fi grozav să vi le alegeți și voi pe ale voastre și să le scrieți mai jos, în comentarii, pentru ca apoi să ne ținem la curent cu felul în care progresează lucrurile... la fel ca în articolul despre frică.

Așa că încep eu. Anul acesta, cele trei dorințe ale mele sunt următoarele:

Numărul unu: să fiu fericită
Numărul doi: să-mi înfrunt fricile
Numărul trei: să cred în mine

Bine. Tocmai mi-am dat seama de ceva în timp ce scriam.

Dacă Băiatul din Brooklyn nu ar fi existat, nu aş fi scris deloc aceste lucruri.

Adevărul este că el m-a ajutat să încep să le împlinesc pe toate trei.

Îmi este ATÂT de dor de el acum, însă comentariile voastre de la articolul precedent chiar m-au ajutat foarte mult.

Vă mulţumesc tuturor celor care mi-aţi spus că totul va fi bine între noi. Dacă ar fi să mai strecor încă o dorinţă mititică printre cele de mai sus, ar fi să cred că așa va fi.

Și mulțumesc tuturor care aţi scris despre oamenii haioși care au făcut ca cele mai ciudate locuri să pară interesante. Mi-a plăcut tare mult să aflu despre ei.

Celor care mi-au cerut să postez o fotografie cu Băiatul din Brooklyn îmi cer scuze, dar unele lucruri trebuie să rămână personale. Sper să înțelegeţi.

An Nou fericit tuturor! Abia aştept să citesc despre dorințele voastre!

Girl Online e acum offline. xxx

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Imediat cum postez articolul, mă așez la măsuța de toaletă și încep să mă pregătesc să ies cu Elliot. E aproape miezul zilei, iar mama și tata au plecat la supermarket să facă mega cumpărături deoarece cu greu se poate găsi ceva de mâncare prin casă. Tom e și el înapoi acasă și lucrează pe ultima sută de metri la un proiect pentru facultate. Totul în jurul meu revine la cum a fost înainte de plecarea la New York, dar nu și eu.

În timp ce cântecul lui Noah se aude în fundal, îmi privesc reflexia în oglindă. La suprafață sunt aceeași persoană, aceeași pistrui stropiți pe tot nasul, același păr roșcat-cafeniu, felul în care mă văd eu însă, este cu totul diferit. Seamănă un pic cu un thriller cu final neașteptat, când descoperi că personajul bun este de fapt cel rău. În acest caz, însă, finalul neașteptat constă în faptul că am descoperit că lucrurile care mie mi se păreau urâte, mă fac totuși să arăt ca toamna... și ca apusurile. Nu mai trebuie să-mi acopăr pistruii sub un strat fin de fond de ten. Nu mai trebuie să-mi leg părul la spate ca să-i ascund roșeața. Îl pot lăsa liber, ca să-l vadă toată lumea.

Faptul că mă privesc prin ochii lui Noah m-a ajutat să văd adevărul. Mă uit la fotografia lui Noah prinsă în partea de sus a oglinzii mele. Am scos-o la imprimantă imediat cum am făcut ochi de dimineață, ca să îl pot privi de câte ori vreau. “Mulțumesc” șoptesc spre fața care mă privește zâmbind.

Mă pregătesc să-mi perii părul când telefonul îmi anunță un mesaj. Primul meu gând este că vine de la Noah, dar când apăs pe mesaje, simt că se prăbușește în capul meu tot cerul... ca plumbul. Mesajul e de la Megan.

Sa
Ar
ve

Privesc fix ecranul telefonului. Apoi îmi dau seama că este unul din acele momente când ce-i în gușă trebuie să fie și-n căpușă. Dacă m-am schimbat cu adevărat, trebuie să demonstrez acest lucru prin fapte, începând chiar de acum, cu Megan. Apăs butonul de răspuns și încep să scriu.

N

Când telefonul îmi sună din nou, inima îmi bate atât de tare că parcă vrea să-mi iasă din piept.

Cun

Trag aer adânc în piept și încep să scriu.

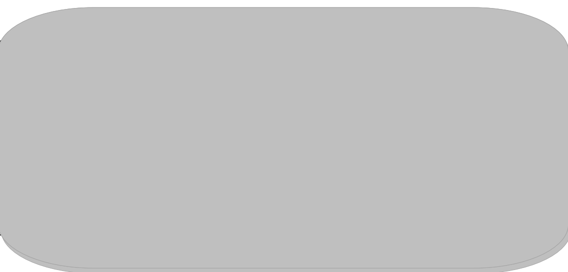
Nu
deoa

Mă așez și bat cu degetele în măsuța de toaletă așteptându-i răspunsul. Mi-o și imaginez cum își dă părul pe spate, peste umăr și cum pune botul. Acum mi se pare că e atât de stupidă... de copilăroasă. Ca și cum, dacă tot am călătorit jumătate de lume, acum văd lucrurile mult mai clar; e ca și cum mi s-a oferit o privire de ansamblu asupra vieții mele și asupra a ce trebuie schimbat. Primesc mesaj.

Cum?! Nu-mi pot dezlipi ochii de pe ecranul telefonului. Tot ce a făcut pentru mine? De data aceasta nu simt absolut nicio neliniște când îi scriu răspunsul. Furia mă face să mă dezlănțui.

Ce
vide
discı
trăie
mulț

Apăs pe “trimite” și, deși mâinile îmi tremură îngrozitor, mă simt foarte mândră. Apoi mi-am dat seama că am reușit să pun în practică toate cele trei dorințe dintr-o singură lovitură. Mi-am învins teama de Megan, am crezut în mine, iar asta m-a făcut să mă simt incredibil de fericită. Îmi reîncarc pagina de blog și observ că am deja două comentarii.

ț [redacted]
[redacted] [redacted]
ă [redacted] [redacted]
ă [redacted] ț
ă

Îi scriu repede un răspuns.

ț ț

Mut cursorul în jos, la celelalte comentarii, şi ceea ce văd mă face să îngheţ.

ă ţ ă ă ă
ă ţă

Însă nu comentariul mă amărăşte, ci semnătura: Bestialul de Waldorf. Elliot a postat ceva pe blogul meu. El nu postează niciodată pe blog. Este o regulă nescrisă pe care am stabilit-o de la început de tot, ca să ne asigurăm că blogul îşi păstrează anonimatul. Şi mai mult ca sigur că se referă la mine. Mă uit fix la ecran şi încerc să-mi dau seama de ce ar scrie aşa ceva. Probabil pentru că am scris din nou pe blog despre Noah. Dar ce vrea de la mine atâta timp cât el se poartă atât de ciudat pe tema asta? Măcar cititorii mei sunt alături de mine. Măcar ei vor să audă ce am de spus despre asta.

Aud soneria de la intrare. Elliot nu vine decât la ora unu. Simt o uşoară urmă de speranţă. Poate că îi pare rău de ce a scris pe blog. Poate că a venit mai devreme ca să-şi ceară scuze.

Îl aud pe Tom vorbind cu o persoană cu voce masculină, apoi paşi pe scări şi o bătaie în uşa de la dormitorul meu. Îmi pun laptopul pe măsuţa de toaletă şi inspir adânc, încercând să mă pregătesc mintal în timp ce strig: “Intră”. Dar nicio gură de aer trasă adânc în piept nu mă poate pregăti pentru ce urmează. Uşa se deschide şi intră Ollie.

— Ollie!

— Salut, Penny!

Se mută fâstâcit de pe un picior pe altul în timp ce-şi trece mâna prin părul blond, ciufulit.

— Sper că nu te superi că am venit aşa. Fratele tău... el mi-a spus să urc.

— Oh!

Mă uit lung la el câteva momente, neștiind ce altceva să spun. De ce e aici, în casa mea?

Pare atât de rușinat și fâstâcit, de parcă nici el nu are habar ce caută aici.

— Intră. Ia loc, îi spun în cele din urmă, arătând spre fotoliu.

Ollie intră și rămâne în picioare lângă scaun. Ține în mână un pachet turtit, învelit în hârtie de Crăciun. Observă că mă uit la pachet și mi-l întinde.

— Ăăă... ți-am adus un cadou.

— Chiar?

Abia reușesc să-mi ascund șocul. Iau cadoul de la el și îl pun pe pat.

— Stai jos... dacă vrei.

Ollie se așază.

— Arăți altfel, spune el. Foarte bine. Nu că înainte nu arătai bine.

Ok, dar ce se întâmplă aici? Brusc simt că mi se face rău. Oare l-a trimis Megan? Face totul parte dintr-un plan foarte bine pus la punct ca să se răzbune pe mine din cauza mesajelor? Dar nu poate fi asta. Ollie a ajuns aici mult prea repede. Și pare să fie mult prea timid.

— Îți mulțumesc, bolborosesc imperceptibil.

— Așadar, te-ai simțit bine? mă întreabă.

— Da, a fost grozav!

Doar faptul că m-am gândit din nou la New York și la Noah mă liniștește din nou. Situația este foarte ciudată, însă e în regulă. Mă descurc.

— Bine. Ollie privește în pământ. Ascultă, eu… motivul pentru care eu… am vrut să te văd înainte să înceapă școala este ca să ți spun că îmi pare rău.

Mă holbez la el.

— Pentru ce?

— Pentru ce s-a întâmplat după piesa de teatru… nu că eu aș fi postat filmul sau l-aș fi dat mai departe.

Dau din cap, amintindu-mi comentariul lui în care spunea că arăt simpatic.

— Dar îmi pare tare rău că s-a întâmplat. Și că a trebuit să stai departe de școală din cauza asta.

Mă uit cu atenție la el și încerc să identific în expresia feței lui un indiciu că s-ar putea să mintă, dar pare să fie sincer și chiar îngrijorat.

— Chestia e că… îmi place de tine, Penny.

Îmi dau seama că din cauza șocului gura mi-a rămas căscată.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

Nu știu de ce am spus treaba asta… ba da, de fapt, știu… pentru că trebuie să ies din cameră pentru puțin timp ca să încerc să înțeleg ce se întâmplă, dar totuși.

— Bine, sigur.

Ollie dă din cap și se dă un pas în spate.

— Mă întorc imediat.

Până să mai spună ceva, am și ieșit ca fulgerul pe ușă.

Cum am încuiat ușa de la baie după mine, încep să mă plimb de colo-colo prin încăpere, ceea ce e destul de dificil fiindcă nu sunt nici doi metri lungime.

Ollie mă place. *Calm, calm*. Ce vrea să spună cu faptul că mă place? Adică mă place sau *place*? Vai, nu! Strigătul îmi iese din gură, în timp ce îmi vine în minte conversația pe care am avut-o

cu Noah. Chiar că totul s-a schimbat cu adevărat de când m-am întors din New York, deoarece ani de zile am așteptat ca Ollie să-mi spună așa ceva. Atâtea nopți în care stăteam întinsă în pat, derulând în minte tot felul de scenarii cu el în care să îmi spună că mă place. Dar niciodată, chiar niciodată, nu m-am gândit că acest lucru se va și întâmpla. Și niciodată, chiar niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că, dacă printr-o minune se va întâmpla așa ceva, eu nu voi simți... nimic. Toate scenariile pe care mi le imaginam se terminau cu un sărut plin de pasiune. Faptul că l-am întâlnit pe Noah m-a făcut să înțeleg că sentimentele mele față de Ollie nu erau decât o înflăcărare trecătoare. Nu se bazau pe ceva real. Se bazau pe fanteziile mele.

Acum însă nu este vorba de nicio fantezie. Ceea ce se întâmplă acum este cât se poate de real, ceva de care trebuie să mă ocup neîntârziat. Mă stropesc pe față cu puțină apă rece și mă privesc în oglinda de la baie. *Poți face asta*, îmi spun.

Când mă întorc în dormitor, observ cu oarecare neliniște, că Ollie stă pe patul meu.

— Te rog, spune-mi că nu ești și tu îndrăgostită de el, îmi spune, arătând cu capul spre fotografia lui Noah de pe oglindă.

— Cum?

— Noah Flynn. Lui Megan îi merge încontinuu gura despre el și despre cântecul acela stupid “Podul”. Îi tot spun că e îndrăgostit până peste cap de Leah Brown, dar nu vrea să mă asculte.

Exact ca înainte de accidentul de mașină, totul începe să se întâmple cu încetinitorul. Mă țin de spătarul scaunului ca să nu cad.

— Ce-ai spus?

Ollie face din nou semn spre fotografie.
— Cântărețul Noah Flynn. Și tu ești îndrăgostită de el?

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Mă concentrez asupra lui Ollie și încerc să-mi păstrez echilibrul. Lumea nu s-a dat pur și simplu peste cap. Trebuie să existe o explicație pentru asta.

— Îl... îl cunosc.

Ollie zâmbește.

— Da, sigur.

— Da. L-am întâlnit în New York.

Mă așez la măsuța de toaletă și simt cum mintea îmi intră în priză. Ce a vrut să spună Ollie? Cum adică dacă sunt îndrăgostită de el? Și de ce a spus că Noah e îndrăgostit până peste cap de Leah Brown? Leah Brown e un star pop mega faimos.

Ollie se apleacă spre mine și pare impresionat.

— Serios?

Dau din cap că da.

— Uau, Megan o să fie atât de geloasă când o să-i spui. Cum e?

Ollie mă privește cu ochii cât cepele, de parcă tocmai i-am spus că l-am întâlnit pe președinte.

— A fost... este... tare drăguț. Dar nu înțeleg ce ai spus mai devreme, despre el și Leah Brown...

— Oh, sunt împreună. Și se pare că el i-ar fi compus o piesă pentru noul album sau cam așa ceva.

Ollie îmi spune toate aceste lucruri atât de degajat, încât aproape că îmi vine să râd. Totul e atât de ridicol. Imposibil de crezut. Mă cuprinde un sentiment teribil de agitație în timp ce îmi revine în minte fragmentul de conversație pe care l-am surprins între Sadie Lee și Noah. Oare despre asta îi spunea să-

mi zică? Dar nu se poate să fie asta. Este peste puterea mea de înţelegere. Este imposibil ca Noah să fie celebru, ca să nu mai pomenesc despre iubita celebră pe tot mapamondul şi a naibii de frumoasă, de care cu nu ştiu nimic. Cu siguranţă Ollie l-a confundat cu altcineva. Trebuie să fie o coincidenţă.

— Eşti sigur că este el? întreb.

Ollie se ridică şi se uită cu atenţie la fotografie.

— Da, categoric. Are acelaşi tatuaj la încheietură. De ce mă întrebi asta? Doar ştii că e Noah Flynn dacă tot l-ai cunoscut.

— Da, eu...

Dintr-o dată îmi dau seama că Noah nu mi-a spus niciodată numele lui de familie.

— Nu... nu mă simt prea bine, îi spun, aşezându-mă pe pat.

— Of, nu, Ollie pune o mână pe umărul meu, făcându-mă să tresar.

— Serios. Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Cum... dar... erai bine acum un minut.

— Da, dar acum nu mă simt bine.

Nu-mi pasă cât de nepoliticoasă sunt, vreau doar să plece. Vreau să înţeleg ce se întâmplă.

— Bine, bine. Voiam să... aveam de gând să...

Cum se poate ca Noah să fie un cântăreţ celebru? Nu are niciun sens. Deşi, dacă stau să mă gândesc indiferent cât de groaznic mi se pare, lucrurile ar părea să se lege. Vocea sa incredibilă. Cântecul pe care l-a compus pentru mine. Dar de ce să scrie un cântec despre mine dacă el este cu altcineva?

— Ieşi într-o zi cu mine la pizza?

— Cum? îl privesc pe Ollie oripilată.

— E în regulă, Penny. Ştiu ce simţi pentru mine, îmi spune. Ştiu de ani de zile. Megan mi-a spus.

E clar. Acum chiar că mă simt prizonieră într-o poveste de groază care devine tot mai cumplită cu fiecare răsturnare de situație.

— Iar eu cred că este posibil... este posibil ca, în cele din urmă, să simt la fel.

În cele din urmă? Pe bune?

— Vreau să pleci, îi spun pe nepusă masă.

— Bine, dar asta înseamnă că vrei să ieșim?

Mă privește plin de speranță.

— Nu! Înseamnă că nu vreau! Îmi pare rău. Pleci, te rog?

Ollie mă privește o clipă și totul se cufundă într-o liniște chinuitoare.

— Da, răspunde tăios. Ne vedem atunci la școală?

— Da.

Abia dacă îmi pot aduna gândurile în timp ce aproape că îl împing pe ușă afară.

Cum a plecat, mă duc direct la laptop, ies de pe blog și dau o căutare pe Google a numelui Noah Flynn. Trebuie să fie o greșeală stupidă la mijloc. Nu știu cum sau de ce, dar Ollie trebuie să se fi înșelat.

— Oh, nu!

Îmi trântesc mâna pe gură în momentul în care încep să apară o groază de rezultate. Lângă cel de-al doilea este și o imagine. Este Noah, cu o chitară în brațe. Dau click pe link și simt că mi se face rău.

Sony semnează cu senzația internetului, Noah Flynn este titlul articolului. Intru pe link ca să citesc articolul, copleșită de șoc și îndoială. Se pare că, în urmă cu doi ani, Noah a început să posteze cântece pe YouTube. În cele din urmă a reușit să adune peste un milion de abonați pe canalul său. Apoi, acum două

luni, casa de discuri Sony a semnat un contract cu el. Brusc mi se umple sufletul de mândrie când citesc o declarație a unuia dintre directorii executivi ai companiei care vorbește despre “talentul pur” al lui Noah și cât de încântați sunt să-i producă primul album.

Apoi, mi-am amintit însă ce a spus Ollie despre Noah și Leah Brown. Sunt sigură că nu poate fi adevărat. Leah Brown este o vedetă de mare clasă. O vedetă de genul “călătorește în avionul particular, este pe prima pagină a ziarelor la cele mai importante festivaluri și are concerte cu casa închisă”. Tom și cu prietenii lui au văzut-o anul trecut la festivalul de pe Insula Wight. Cu mâinile tremurânde tastez *Noah Flynn și Leah Brown* în motorul de căutare. O pagină plină de rezultate îmi umple ecranul, majoritatea fiind de pe site-uri de scandal. Toate sunt de acum o lună și spun același lucru: Leah Brown și Noah Flynn sunt împreună. În acest moment sunt atât de încordată că abia pot să respir. Pe la jumătatea paginii în jos văd un rezultat de pe pagina de Twitter Leah Brown.

Intru pe pagina ei cu inima bătându-mi cu putere. Cea mai recentă postare a ei este cea în care urează fanilor ei un an nou fericit. Apoi mai este una care îi promovează noul single. Apoi... mă cutremur în timp ce citesc.

ă s ă ă ă

Cobor din nou cursorul. Parcă nu mă mai pot opri, indiferent cât de dureros este ceea ce fac.

Postarea aceasta are și o poză în care Leah Brown stă în spatele lui Noah, cu brațele atârnate în jurul lui. Este datată cu o zi înainte să-l cunosc pe Noah. Ce văd mă face să-mi vină să vărs.

În căutare de mai multe dovezi incriminatoare, mă duc pe pagina de Twitter a lui Noah, însă el nu are decât trei postări și toate sunt despre contractul cu casa de discuri. Îmi ridic privirea spre fotografia lui de pe oglindă, iar ochii mi se umplu de lacrimi fierbinți, furioase. Cum a putut să-mi facă așa ceva? Cum a putut să mă mintă atât de convingător și cu sânge rece, știind că are prietenă? Și nu o prietenă ca oricare alta, ci una celebră care este îndrăgostită lulea de el. Cum a putut Sadie Lee să-l lase să-mi facă așa ceva?

Aud soneria de mesaj a telefonului. Mă gândesc cu groază că ar putea să fie de la Noah. Ce să îi spun? Ce o să fac? Ridic telefonul cu mâinile tremurând. Dar e de la Elliot.

Nu
Cr
ter

Privesc încremenită ecranul telefonului. Înțeleg că nu-i pare deloc rău că a scris comentariul acela pe blog. Nici măcar nu vrea să mă vadă. Pun pariu însă că s-ar răzgândi dacă ar ști despre ultima răsturnare de situație. Brusc sunt copleșită de furie. Mă bucur că Elliot nu vrea să mergem în oraș. Mă bucur că nu trebuie să-i spun ce s-a întâmplat doar pentru ca să-i văd apoi expresia de mulțumire de pe față. Apoi am sentimentul că

tot ce am clădit în viaţa mea începe să se năruiască. Toată forţa pe care am adunat-o cât timp am fost plecată începe să se dizolve.

Mă bag în pat, mă ghemuiesc sub plapumă și încep să plâng în hohote. Și odată ce am început nu mă mai pot opri, deoarece îmi vin în minte și mai multe lucruri și mai multe dovezi care arată că Noah m-a minţit. Fata care nu-și mai dezlipea ochii de la el când ne-am dus la magazinul de antichităţi ca să luăm tiara. Ce spunea ea la telefon? "Ba este"? Ce este? Cine? Este el? Și felul în care s-a grăbit să vină spre noi când ne urcam în mașină. Și cum Noah s-a grăbit să plece de acolo. Își dăduse seama că l-a recunoscut? Dar apoi m-a dus la galeria de artă și m-a prezentat prietenilor lui. De ce să fi făcut asta dacă tot era să mă mintă? Dar până și acest lucru primește acum conotaţii sinistre. Când femeia pe care am întâlnit-o pe coridor i-a spus "Bravo", probabil că se referea la contraclul cu casa de discuri. Nu avea nimic de-a face inexistenţa vreunei prietene. M-a minţit în faţă.

Tremur din cauza șocului și a batjocurii. Dar nu pot opri potopul de constatări cumplite. Felul în care l-a întrerupt pe Antonio în restaurant și cum m-a grăbit să plecăm de acolo după ce am terminat de mâncat. Mă zvârcolesc când îmi amintesc cât de fericită am fost crezând că vrea să stea mai mult timp cu mine, când, de fapt, nu însemna nimic altceva decât o protecţie a minciunii. Îmi amintesc cum m-a îmbrăţișat în coridorul întunecat și cât de special mi s-a părut acel moment, iar rușinea mi se transformă în furie.

— Un mincinos! strig în timp ce mă dau jos din pat.

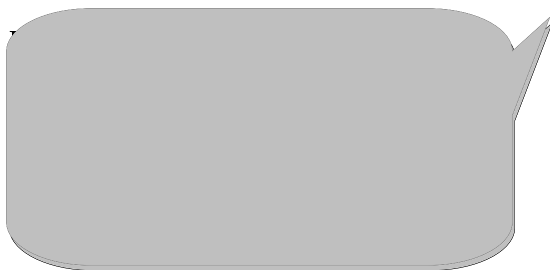
Mă duc la măsuţa de toaletă, smulg fotografia de pe oglindă și o rup în bucăţele.

Un mincinos! Mincinos! Mincinos!

Mă prăbușesc pe podea, plângând cu disperare. Chiar am crezut că scăpasem de blestem. Că puteam fi eu însămi, că puteam fi acceptată și iubită. Dar totul s-a bazat pe minciună și înșelăciune. Și când mă gândesc că am scris și pe blog despre astea. M-am apucat să spun tuturor că m-am îndrăgostit și că mi-am întâlnit sufletul pereche. Ce a fost în capul meu?

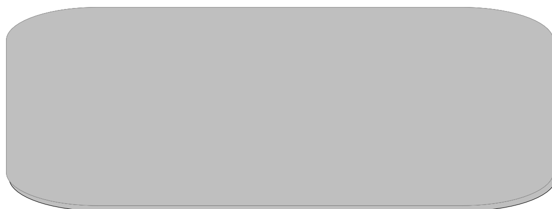
Îmi petrec următoarele ore stând ghemuită în pat. Nu sunt în stare să mă mișc. Nu pot să fac altceva decât să plâng în pernă. Din fericire, mama și cu tata cred că dorm ca să-mi revin după diferența de fus orar și mă lasă în pace.

În cele din urmă, când ziua devine noapte și camera mea este din nou întunecată mă simt în stare să înfrunt din nou lumea. Mă rog, cel puțin în dormitorul meu. Îmi dau plapuma peste cap și rămân cu ochii pironiți în beznă. Îmi dau seama că, indiferent cât de mult mi-aş dori acest lucru, nu pot rămâne în pat pentru totdeauna. Trebuie să înfrunt ce s-a întâmplat. Îmi deschid telefonul și, imediat, primesc un mesaj. E de la Noah. Simt un fior rece în tot corpul.

Privesc încremenită mesajul și nu-mi vine să cred. Cum are tupeul să fie atât de nonșalant după tot ce s-a întâmplat? Cum poate să-mi trimită astfel de mesaje când el are prietenă? Dar

nu mai am energie ca să fiu furioasă. Mă simt complet secată de energie. Tremurând și plângând, îi scriu înapoi.

Mă încrunt după ce scriu textul. De ce am scris că îmi pare rău? De ce ar trebui să-mi cer eu scuze? Șterg ultima parte și trimit mesajul înainte să mă răzgândesc. Apoi îmi închid telefonul și mă întorc în pat.

În timp ce mă vâr sub plapumă, îmi amintesc ce mi-a spus Bella atunci când m-a prins plângând din cauza lui Elliot. De câte ori ești tristă, ar fi bine să te gândești la trei lucruri care te fac fericită ca să gonești tristețea. Îmi storc creierii. În cele din urmă, singurul lucru care-mi vine în minte este blogul. În momentul de față este singurul lucru care mă face să mă simt cât de cât fericită. Cel puțin, pe blog sunt oameni care mă înțeleg. Cel puțin pe blog pot fi în totalitate eu însămi și toată lumea mă iubește și este alături de mine. Simt o mică undă de speranță. Dimineață o să scriu un articol despre ce s-a întâmplat. Nu voi intra în detalii, însă le voi spune că Băiatul din Brooklyn s-a dovedit un fățarnic. Cititorii mei vor ști ce să facă și ce să spună. Mă vor ajuta să trec peste asta. Trebuie să o facă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Când mă trezesc este încă întuneric și mă simt dezorientată. Cât este ceasul? Ce zi e? În ce ţară sunt? Apoi simt cum mi se întoarce stomacul pe dos de greaţă. S-a întâmplat ceva cumplit, dar nu-mi amintesc pe moment ce.

Sentimentul teribil mă copleşeşte cu totul, până în vârful degetelor, și îmi amintesc: Noah. Închid ochii strâns și vreau să adorm la loc ca să uit din nou ce s-a întâmplat. Dar nu funcţionează. Amintirile oribile mi se înghesuie în minte. Noah m-a minţit. Despre tot. Este muzician profesionist. Are un contract semnat cu o casă de discuri. Și o iubită. O iubită care avea locul de onoare pe peretele fratelui meu, nu literalmente, pentru că acest lucru ar fi de-a dreptul ciudat, ci în formă de afiş.

Totul pare atât de ciudat și de ireal. Sunt doar o elevă din Brighton. Cel mai mult m-am apropiat de o vedetă când am trecut cu Elliot pe lângă Fatboy Slim în Snooper's Paradise și atunci am strănutat, iar guma de mestecat mi-a sărit din gură direct pe haina lui. Nu obişnuiesc să mă implic în legături amoroase cu senzaţii ale YouTube-ului care se întâmplă să fie împreună cu Leah Brown. Cum de mi s-a putut întâmpla așa ceva?

Sar în picioare ca trăsnită și mă holbez în întuneric. Nu a fost nimic adevărat? Noah doar m-a folosit? Nu am fost decât o distracţie pentru cât timp Leah Brown era plecată din oraş? Nu are niciun sens. Ori el este cel mai prost mincinos din lume, ori există o explicaţie. Apoi îmi amintesc mesajul pe care i l-am trimis. Cum va răspunde? Bâjbâi după telefon și îl deschid. Primesc în același timp și notificări pentru mesaj text și pentru

e-mail. Îmi vine în minte articolul pe care l-am scris despre noul an și mă crispez. Apoi îmi amintesc că trebuie să le scriu cititorilor mei că Băiatul din Brooklyn este un ticălos de mare clasă și mă crispez mai mult.

Trag adânc aer în piept și deschid mesajele text. Sunt două de la Noah. Primul a fost trimis imediat după ce l-am trimis eu pe al meu în care îi spuneam să nu mă mai caute.

Ce [redacted]

Nu [redacted]

Cel de-al doilea mesaj a fost trimis la ora 5.30 dimineața... mă uit la ceasul de pe telefon... În urmă cu mai puțin de o oră.

[redacted]

Ce dracu'?! Ies din mesaje și intru din nou, ca să mă asigur că nu am vedenii, dar mesajul este chiar acolo, în fața mea. De ce este *el* atât de furios pe mine? Și cum adică *el* a avut încredere în mine? Nu sunt eu cea care a mințit. Nu sunt eu cel care are o iubită. Prea furioasă ca să gândesc limpede, mă apuc să-i răspund.

T
c
h
N

Simt adrenalina cum mi se scurge prin vene în timp ce apăs pe butonul “trimite”. Aproape instantaneu primesc mesaj înapoi. Nu a fost trimis. Mă uit din nou la mesajul lui. Probabil că și-a schimbat deja numărul de telefon. A rupt complet legătura cu mine. Dar de ce...? Apoi înțeleg. Și-a dat seama că i-am descoperit toate minciunile și a intrat în defensivă. Uau! Mă așez pe pat, uluită de cât de mult m-am înșelat în privința lui. Probabil se teme că Leah Brown ar putea să afle. De parcă o să o sun să-i spun: “Hei, Leah. Știi, de fapt nu mă cunoști, sunt doar o elevă obișnuită din Brighton, dar cât timp tu ți-ai petrecut Crăciunul în LA, eu am fost foarte ocupată să mă îndrăgostesc de iubitul tău în New York”.

Furia și indignarea mi se topesc în amărăciune. Cum de s-a întâmplat așa ceva? Cum se poate ca Noah și cu mine, cei care am întâmpinat împreună anul nou în acel cort, să fim acum atât de rupți unul de celălalt? Simt în piept o durere ciudată de pumnal înfipt până în plăsele, ca și cum inima mi s-ar fi rupt în două.

Sperând să-mi iau gândul de la lacrimile care mă năpădesc, intru în contul de e-mail. Am 237 de mesaje noi. Simt un vag sentiment de bucurie. Probabil că oamenii au început să scrie pe blog despre dorințele lor pentru Noul An. Când intru însă în cont, observ că majoritatea notificărilor sunt de pe Twittcr.

Mă neliniștesc brusc. Mi-am făcut cont pe Twitter doar ca să-mi retransmit articolele de pe blog și ca să urmăresc

activitatea unor fotografi şi a altor bloggeri pe care îi admir. Nu primesc niciodată atâtea notificări. De curiozitate, dau click pe una.

ă ă ă [redacted]

Cum? Dau click pe alta.

ş [redacted] [redacted]

Panica începe să pună stăpânire pe mine. Cine sunt oamenii aceştia? De ce spun aceste lucruri? De unde ştiu?

Trec direct în contul de Twitter şi încep să mă uit printre notificări. Câteva sunt scrise de cei care-mi urmăresc blogul şi toate spun aceleaşi lucruri: “E adevărat? Băiatul din Brooklyn e Noah Flynn?” Unele întreabă: “Cine e Noah Flynn?” Restul însă vin din partea unor persoane complet străine şi sunt oribile.

[redacted] ă [redacted] [redacted]
ă [redacted]

[redacted] ţ

ă [redacted] ă ă ţ
[redacted]

Continuă aşa la nesfârşit. În cele din urmă, observ o notificare de pe site-ul de bârfe *Celeb Watch*[18].

ă ă ă ă
[redacted] [redacted]
ă [redacted]

[18] Cu ochii pe vedete.

Dau click pe link ca să ajung pe pagina lor de web şi citesc cu groază articolul.

[redacted]

[redacted] ă [redacted]
ă ă ă [redacted]
ă [redacted] ă ţă
ă

[redacted]

Privesc ecranul încremenită de groază. Îmi ştiu numele. Cum de îmi ştiu numele?

ă
ş ă ă ă
[redacted] ţ
ă [redacted]
ă [redacted] [redacted]
ş

Sub articol sunt cincizeci şi şase de comentarii.

[redacted] ă ă

Cineva a răspuns la această postare.

[redacted] [redacted] ă
ă ţă [redacted] ă ă ă ş
ş ă [redacted]

ă ş [redacted] [redacted]

De unde până unde ştiu ei cum scriu eu? Mă uit din nou peste articol şi observ că au făcut un link către blogul meu. Dau

click pe link și mă duce la primul articol pe care l-am scris despre Noah. Mă cutremur când îmi recitesc cuvintele, acum că știu adevărul. Mă uit la cele mai recente comentarii.

ă [redacted] şă [redacted]
ă

Înghețată de frică, mut cursorul mai jos și mai citesc câteva dintre ele la fel. Apoi câteva de la cititorii mei mai vechi care mă întrebau dacă "e adevărat?" În cele din urmă, la sfârșitul fluxului, văd că este o postare de la Pegasus Girl.

ă [redacted]
Ş ă [redacted] ă ă ă
ă ă ă [redacted] [redacted]
[redacted] ş ş ă ă
ă [redacted] ă [redacted] ş [redacted]
[redacted] [redacted] [redacted]
[redacted] [redacted] ă [redacted]
ş ă [redacted]
[redacted] [redacted] [redacted]
[redacted] ă ţ
[redacted]

Primesc alte notificări de e-mail. Cinci mesaje noi mă anunță că niște persoane complet străine m-au pomenit pe Twitter. Dau click pe una, văd cuvântul "ură" și dau click din nou.

Stau pe marginea patului, uitându-mă cu groază la telefon. Îmi imaginez cum oameni de pe tot globul citesc despre mine și postează mesaje pline de ură la adresa mea. Oameni pe care nu-i cunosc. Oameni care nici măcar nu m-au întâlnit. Dar ei știu

cine sunt eu. Îmi ştiu numele. Îmi ştiu blogul. Dacă află unde locuiesc? Dacă vin la mine acasă? Corpul începe să-mi tremure, iar lacrimile încep să-mi curgă pe obraz. Ce o să mă fac? Mâine trebuie să mă duc la şcoală. Cum voi da ochii cu toată lumea?

Parcă mă strânge cineva de gât. Nu pot să înghit. Parcă încep să mă micșorez. Mă fac tot mai mică și mai mică. Am nevoie de ajutor. Am nevoie să mă ajute cineva. Dar nu pot să mă mişc. Parcă am pietre legate de picioare. Mă uit la uşă. E atât de departe. De neajuns. Ce mă fac? Îmi imaginez o mulțime dezlănțuită îndreptându-se spre casa mea. Stabilindu-și tabăra pe aleea din faţa casei mele. Aruncând cu pietre în geamurile casei mele. Fluturând pancarte pline de injurii. Nu mai am niciun loc în care să mă simt în siguranţă. Toţi cititorii mei mă vor urî. Toată lumea mă va urî. Lacrimile îmi curg în neştire pe faţă. Nu m-am simţit niciodată atât de speriată și atât de cumplit de singură. Presiunea continuă să crească în capul meu, care parcă ar fi prins într-o menghină. Nu pot să înghit. Nu pot să văd. Nu pot să respir.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

— Penny! Penny! Ce e? Ce s-a întâmplat?

Mama se năpusteşte în cameră şi aprinde lumina.

Zac, făcută ghem, pe podeaua dormitorului. De ce sunt pe podea? Ce s-a întâmplat?

— Rob! Rob! Vino încoace! strigă mama.

Apoi simt cum se apleacă peste mine și mă prinde strâns de braţe.

— E în regulă, draga mea, e în regulă.

Plâng în hohote. Mă aud, dar cumva mă simt deconectată, de parcă nu aş fi eu, de parcă nu aş fi în corpul meu.

— Poţi să te ridici? mă întreabă mama blând.

Aud paşi urcând apăsat scările.

— Ce s-a întâmplat? spune tata. Vai, nu, Pen. Ce s-a întâmplat?

Simt cum mă cuprinde cu braţele lui mari şi puternice. Cumva îmi găsesc suficiente resurse ca să mă ridic uşor în poziție șezând și să mă sprijin de el. Nu mă pot opri din plâns. Vreau să plâng şi să plâng, până sunt din nou bebeluş şi nu mai trebuie să-mi fac griji pentru nimic, niciodată.

— Ce s-a întâmplat? spune tata, de data aceasta mai uşor.

— Este...? Ai avut un alt atac de panică? mă întreabă mama.

O aud mergând în spatele meu, apoi simt cum mă învelește cu plapuma.

Dau din cap, nefiind în stare să scot vreun sunet. Dinţii îmi clănţănesc ceva de speriat.

— Din ce cauză? întreabă tata.

Mă îmbrățișează strâns. Vreau să rămân așa pentru totdeauna, ghemuită într-un cocon de tată și plapumă.

Cum aş putea măcar să încep să le povestesc? Noah m-a minţit din toate punctele de vedere, iar acum toată lumea mă urăşte. Sau mă va urî, imediat ce prinde de veste.

— Nu ştiu, bâigui. Cred că mi-am făcut prea multe griji că mâine trebuie să merg la şcoală.

Simt cum tata se încordează.

— Au mai fost ceva reacţii stupide la filmul acela postat? Pentru că dacă au fost, o să...

— Nu. Totul e în ordine. Mi-am făcut griji din nimic. Și sunt și obosită. Probabil că încă nu mi-am revenit după diferența de fus orar.

Încep să mă agăţ de orice scuză.

— Hmmm, mama nu pare deloc convinsă.

Singurul lucru pe care îl ştiu însă, cu toată panica și starea de derută în care mă zbat, este că nu pot să le torn așa o veste. Nu-i pot îngrijora în asemenea hal. Trebuie să încerc să găsesc o cale să mă descurc singură.

— Vrei o cană de ceai? întreabă mama.

— Da, te rog.

— Micul dejun? întreabă tata. Să fac nişte clătite?

Fac semn din cap că da, deși nu îmi este foame.

După ce m-au pus în pat şi m-au învelit, iar eu i-am asigurat că sunt bine, au coborât amândoi scările. Pun mâna rapid pe laptop, intru pe blog şi şterg toate articolele despre Noah. Apoi schimb setările pentru ca nimeni să nu mai poată posta comentarii. Dintr-o dată mă simt puţin mai bine, parcă am închis uşa în faţa tuturor celor care mă urăsc.

Mă întorc pe contul de Twitter. Deja am peste douăzeci de notificări noi. Nu vreau să văd despre ce este vorba. Bâjbâi printre setări şi, în cele din urmă, găsesc opţiunea de ştergere a

contului. Un mesaj apare brusc pe ecran: *Sunteți sigur(ă) că doriți să ștergeți contul?* Apăs cu hotărâre pe *da*. O altă ușă care se închide.

Mă duc pe contul de Facebook şi îl trec offline, ignorând, din nou, toate notificările.

Apoi îmi închid laptopul și îmi pironesc privirea pe zidul din fața mea. Pe măsură ce ceața provocată de atacul de panică începe să se ridice, încep să caut răspunsuri. Cum s-a întâmplat așa ceva? Cine a spus celor de la *Celeb Watch* despre mine şi Noah? Cine le-a spus despre blogul meu?

Primul meu gând se îndreaptă spre Ollie. El este singurul care ştie că Noah este Noah Flynn. Dar nu i-am spus decât că l-am întâlnit. Nu i-am spus că s-ar fi întâmplat ceva între noi. În plus, este exclus ca Noah să știe despre blogul meu. Singura persoană care știe despre el este Elliot.

Simt cum senzația neplăcută de greață mi se ascunde în fundul stomacului. Sunt sigură că Elliot nu ar fi făcut așa ceva. Pe de altă parte însă a reacționat atât de ciudat când era vorba despre Noah. Și a postat mesajul acela fals și răutăcios pe blog ieri. Nu m-am gândit niciodată că ar face așa ceva, așa că poate... Dar Elliot nu-i cunoștea adevărata identitate a lui Noah. Sau poate că o știa...? Mă întorc cu gândul la momentul în care i-am arătat fotografia. A spus ceva legat de faptul că i se pare cunoscut. Să-l fi recunoscut atunci și să nu fi zis nimic? Să fe acesta motivul pentru care a schimbat atât de brusc subiectul conversației? Dumnezeule, să fie oare Elliot cel care a dezvăluit știrea? Mă holbez la peretele dormitorului și mi-l imaginez pe Elliot, de partea cealaltă, trimițând un mesaj anonim celor de la *Celeb Watch*. Totul începe să aibă sens, unul groaznic. Elliot era gelos pe Noah și pe faptul că scriam articole despre el pe blog.

Și-a dat seama cine e şi a prins ocazia să strice totul pentru totdeauna. Probabil că a anulat ieşirea cu mine de ieri, deoarece aşa era planificat să facă. Și nici nu m-a mai căutat de atunci. Nu îi este în obicei lui Elliot să stea atât de mult timp fără să dea un semn de viață, fie și un ciocănit în perete. Și sigur a văzut ce se întâmplă online. Știu cum a reacționat când Megan a postat acel film stupid cu chiloții. Cum mi-a trimis un mesaj ca să mă avertizeze și a venit imediat la mine. Dar acum nu am nicio veste de la el.

Pe măsură ce crudul adevăr își face loc în mintea mea, mă simt ca și cum am primit un pumn în stomac. Întâi Noah, apoi Elliot. Măcar pe Noah abia l-am cunoscut... cel puțin pot pune ce s-a întâmplat cu el sub semnul unei teribile erori de judecată. Dar Elliot? Elliot și cu mine ne știm dintotdeauna. E prietenul meu cel mai bun. Sau a fost.

Sunt pe punctul să izbucnesc din nou în plâns, când în cameră intră mama cu o cana mare de ceai în mână. O pune pe măsuța de la capul patului și se așază lângă mine.

— Ești sigură că nu te supără ceva anume, scumpa mea? Ceva despre care să vrei să discutăm?

Dau din cap, deoarece nu îndrăznesc să vorbesc ca să nu-mi scape vreun hohot de plâns.

— Atunci, știi unde să mă găsești în cazul în care te răzgândești.

Dau din cap și încerc să folosesc slabele resurse de energie ce mi-au mai rămas ca să schițez un zâmbet. După ce pleacă, rămân cu ochii închiși până vine tata cu o farfurie cu clătite.

— Am folosit rețeta specială a lui Sadie Lee, îmi spune cu gura până la urechi.

Simt o nouă dezlănţuire bruscă de durere în timp ce mă gândesc cât de mult mi-a plăcut de Sadie Lee. Dar nu este decât o altă persoană care m-a trădat.

După ce tata s-a întors la bucătărie, după ce m-a pus să promit că o să strig în secunda în care am nevoie de ceva, pun farfuria cu clătite jos și mă zgâiesc în gol. Mă simt atât de amorţită și de extenuată. Nu vreau decât să stau în pat până se liniștesc spiritele. Dacă se vor liniști vreodată.

De câte ori aud pe telefon o notificare nouă de e-mail, simt un junghi în inimă. În cele din urmă îmi închid telefonul și îmi pun laptopul în fundul dulapului, îngropat într-un maldăr de haine. Pentru un timp, asta mă face să mă simt în siguranţă, ca și cum nimeni nu mă mai putea răni. Dar mă apuc să-mi imaginez că în dulap este un munte de mesaje jignitoare care crește tot mai mult și abia așteaptă să mă înghită cu totul în secunda în care deschid ușa.

Din nou, panica pune stăpânire pe mine. Dar de data aceasta îmi amintesc ce trebuie să fac. De data aceasta închid ochii și mi-o imaginez în corpul meu: un ghem mare și negru de teamă ce sălășluiește în pieptul meu. *E în regulă*, îi spun lui și mie. *E în regulă*. Și în loc să intru și mai mult în panică și să încerc să nu mă mai gândesc la asta, mă forţez să mi-l închipui cum stă acolo, în mine. Cu totul negru, profund și înspăimântător. Inspir adânc pe nas. Încă o dată. *E în regulă*, șoptesc mai tare. Iar frica începe să se micșoreze puţin. Și pe măsură ce se întâmplă asta, îmi dau seama ca într-adevăr totul este bine. Nu mă va ucide. Apoi mi se năzare alt gând: nici ceea ce mi se întâmplă nu mă va omorî. Da, este înspăimântător, îngrozitor de dureros, dar nu mă va omorî. *E în regulă*. Inspir încă o dată adânc. Frica se micșorează din nou. Acum e de

mărimea unei mingi de tenis. Și treptat, imaginea ei scade în intensitate, din neagră devine gri, apoi albă, iar acum e aurie. Mai inspir o dată. Afară, un pescăruș țipă. Mă gândesc la mare și îmi reușește un zâmbet slab. *E în regulă*. Pot controla ce se întâmplă. Îmi imaginez că stau pe plajă, iar corpul mi se scaldă în lumina aurie a razelor de soare. E în *regulă*.

Rămân așa cel puțin o oră, cu ochii închiși, concentrându-mă pe respirație și ascultând pescărușii. Apoi aud un ciocănit în ușă.

— Pen, pot să intru? mă întreabă Tom.

Deschid ochii și mă ridic.

— Sigur că da.

Cum intră în cameră, îmi dau seama că știe. Nu l-am mai văzut niciodată atât de îngrijorat.

— Tocmai m-am uitat pe net, îmi spune așezându-se pe marginea patului. E adevărat? Tu și cu Noah Flynn...?

Îmi mut privirea în poală.

— El e acel Noah de care mama și tata vorbesc încontinuu? Cel la care ați stat?

Dau din cap și apoi mă uit la Tom.

— Dar nu am știut cine e, pe cuvânt. Nu am auzit până acum de el. Tu ai auzit?

Tom dă din cap.

— Mda. Am citit pe un site muzical că a semnat cu aceeași casă de discuri cu care are contract și Leah Brown și că sunt împreună. Nu ți-a spus asta?

Dau din cap.

— Nu. Nu m-aș încurca niciodată cu cineva care are prietenă.

Tom se încruntă.

— Deci te-a mințit?

Fac semn din cap că da.

— Cum ai aflat?

— E plin pe Facebook. Pe Twitter. Și pe Tumblr. Și pe...

— Bine, bine.

— Ai văzut ce spun oamenii?

Dau din cap și lacrimi fierbinți încep să-mi ardă din nou ochii.

— Nu știu ce să fac, Tom. Sunt atât de speriată.

Tom mă ia de mână.

— E în regulă, sor. Îi dăm noi de capăt. Cum a aflat site-ul ăla?

— Nu știu. Probabil că le-a spus cineva.

— Dar cine?

Ridic din umeri. Sub nicio formă nu-i pot spune lui Tom că îl bănuiesc pe Elliot, până nu sunt absolut convinsă.

— Bine, asta nu mai contează în momentul acesta. Ceea ce contează este să ieși și să spui partea ta.

Intru direct în panică.

— Oh, nu! Nu pot! Nu mai intru online, niciodată. Exclus.

Tom mă privește direct în ochi.

— Îți mai amintești când am început gimnaziul și colegul acela, Jonathan Price, a început să se ia de mine și să scornească tot felul de zvonuri despre mine?

— Cel care îți fura pachețelul pentru prânz?

— Da. Și îți mai amintești când m-am prefăcut că sunt bolnav și i-am implorat pe mama și pe tata să nu mă trimită la școală?

— Da.

— Apoi, într-o zi mi-ai spus: (Tom continuă cu o voce piţigăiată) Dar dacă nu te mai duci niciodată la şcoală, nimeni nu o să știe că el minte.

— Am spus eu așa ceva?

Îmi face semn că da.

— Dar nu vorbeam ca un ştrumf.

Tom zâmbește.

— Exact așa vorbeai. Dar ai avut dreptate. Și a fost singurul lucru, din toate câte mi s-au spus atunci, de care am ţinut cont. A fost singurul lucru care m-a făcut să mă întorc la şcoală.

Fac ochii mari.

— Chiar așa?

— Da, pentru că aveai dreptate. Dacă în loc să mă duc la şcoală, aş fi continuat să mă ascund în dormitor, toată lumea l-ar fi crezut pe el.

Zâmbește șmecherește.

— Și așa nu ar fi ajuns să vadă ce persoană incredibilă, talentată și minunată sunt cu adevărat.

Zâmbesc.

— Să nu uităm modestă.

— Da, și asta. Dar acum este la fel și în cazul tău. Dacă te ascunzi și îi lași să spună toate rahaturile despre tine, atunci nu vor mai avea ocazia să vadă ce persoană extraordinară ești.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Tom!

— E adevărat. Așa ești. Știi doar că voi fi întotdeauna alături de tine, dar acum chiar cred că ar trebui să spui ceva. Povestește partea ta de adevăr.

Tom își ia figura înspăimântătoare, cea pe care o lua întotdeauna când se lupta cu tata în joacă.

— După aceea, vreau să-mi dai adresa lui Noah și am să umblu după el prin tot New York-ul sau oriunde altundeva ar fi el și o să-l omor.

Încep să râd.

— Vorbesc serios, Pen. Mă rog, cel puțin când îți spun să spui tuturor partea ta de adevăr.

— Bine. O să mă mai gândesc.

— Nu te gândi doar. Fă-o! Te vei simți incomparabil mai bine. Știu că eu așa m-am simțit când m-am dus la școală și i-am spus lui Jonathan Price să-și bage atitudinea în dos.

Tom mă îmbrățișează.

— Te iubesc, sor.

— Și eu te iubesc. Te rog totuși, nu le spune alor noștri ce s-a întâmplat. Știi cum sunt când vine vorba despre internet. Nu vreau să-i îngrijorez.

Tom încuviințează.

— Bine. O să amân plecarea la facultate vreo două zile, în caz că ai nevoie de mine.

— Serios? Nu vei avea probleme?

— Na, eu nu am niciodată probleme.

Tom îmi zâmbește, iar eu sunt copleșită de recunoștință. Poate că i-am pierdut pe Noah și pe Elliot, dar familia va fi întotdeauna alături de mine. Cea mai bună familie din lume.

CAPITOLUL PATRUZECI

Imediat ce Tom a plecat, am pus laptop-ul înapoi în dulap, am dat drumul la apă ca să-mi pregătesc o baie caldă și am început să scotocesc prin coşuleţul cu bulgări efervescenţi pentru baie, până am găsit unul care se numește Binecuvântarea Relaxării. Pe măsură ce căldura apei parfumate îmi pătrunde în oase, mă învăluie un sentiment bizar de liniște. Încă sufăr şi sunt tristă, dar nu mă mai simt neajutorată. Îmi scufund capul în apă și simt cum părul se răsfiră în jurul meu.

"Îmi amintești de o sirena." Cuvintele lui Noah din acel coridor subacvatic îmi răsună în minte și mă fac să mă ridic. În timp ce îmi storc apa din păr, un cor de întrebări retorice îmi umple mintea. *Cum a putut să pară atât de drăguț și de adevărat? Cum a putut să mintă atât de uşor? Cum a putut să-mi facă așa ceva?* Mă forţez să nu le mai las să-mi intre în minte. Nu mai contează cum. Contează că a făcut-o.

Ies din cadă şi mă ung din belşug cu crema hidratantă preferată. Apoi mă învelesc în cel mai confortabil halat și mă întorc în dormitor. Aprind instalaţia de luminiţe colorate şi imediat mă duc cu gândul la cortul pe care mi l-a construit Noah în Ajunul Anului Nou. Opresc instalaţia și aprind veioza. Din vecini aud cum se trântește uşa de la dormitorul lui Elliot.

Ca să curm durerea provocată de gândurile despre Noah, aleg furia provocată de gândurile despre Elliot. Cu siguranţă a văzut până acum ce se întâmplă online și totuși încă nu aud ciocănituri în perete, nu primesc mesaje, nici apeluri. Doar dacă nu cumva a încercat să mă contacteze cât am fost în baie. Mă încearcă un sentiment timid de speranţă și mă duc la dulap ca să-mi iau telefonul. Când văd că nu am niciun mesaj, speranţa

devine din nou furie. Trebuie să fi fost el. Mă gândesc la ce mi-a spus Tom mai devreme și știu ce am de făcut. Nu mă pot ascunde în dormitor. Trebuie să mă duc până la el și să avem o discuție.

Exact când eram pe aleea din fața casei lui Elliot mi-am dat seama că nu am mai călcat pe acolo de ani de zile. Nici nu-mi mai amintesc sunetul soneriei. O apăs și se aude un ding-dong puternic. Cad pradă nervilor. Aud pași pe podeaua de lemn și se deschide ușa. Tatăl lui se uită la mine de parcă l-am deranjat de la cea mai interesantă activitate din lume. Dar așa se uită el mereu la toată lumea, chiar și la Elliot.

— Da? spune pe un ton nedumerit, ca și cum nu m-ar cunoaște.

— Elliot este acasă?

Oftează. Apoi îmi închide ușa în față, lăsându-mă în frig.

— Elliot! strigă. Te caută cineva.

Aud vocea lui Elliot, înăbușită, dar nu-mi dau seama ce spune. Ușa se redeschide și apare din nou tatăl său.

— Mă tem că nu poate veni chiar acum.

— Cum? Dar...

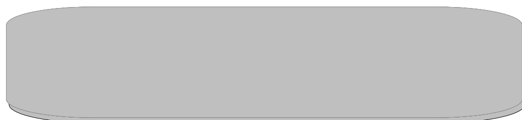
— Mulțumesc. La revedere.

Atât. Ușa e închisă, iar el a plecat.

În momentul în care am ajuns în camera mea eram deja pachet de nervi. Îmi pironesc privirea pe peretele dormitorului, dorindu-mi ca eu și Elliot să avem un cod secret pentru *te urăsc, laș prost!* Dar nu avem nici măcar ceva apropiat de asta, deoarece nu am avut niciodată nevoie. Nu ne-am îndepărtat așa niciodată, absolut niciodată. Până acum.

Mă așez în pat și mă uit cu disperare prin cameră. De ce mi-ar face Elliot una ca asta? De ce ar face ceva atât de oribil

pentru ca apoi să se ascundă așa de mine? Dar nu se poate ascunde de mine pentru totdeauna. Mă gândesc să stau de pază la geam ca să-l surprind în secunda în care iese din casă. Dar asta ar fi o nebunie. Mă tentează ideea să fac o gaura în perete prin care să-i trag un pumn, dar asta e o nebunie și mai mare. În cele din urmă, îmi iau telefonul din dulap și îi trimit un mesaj.

Apăs pe butonul "trimite" și simt un val nou de tristețe. *Nu sunt singură*, îmi repet în minte, gândindu-mă la mama, la tata și la Tom. *Nu sunt singură*. Dar nu simt nimic altceva decât singurătate și înfrângere.

Nu-mi dezlipesc ochii de pe telefon în așteptarea unui răspuns. Dar nimic. Mă simt tot mai deziluzionată. Cum îndrăznesc amândoi, și el, și Noah, să mă rănească atât de mult și apoi să se ascundă de mine? Și am făcut apoi cel mai rău lucru pe care îl puteam face. Mi-am scos laptopul din dulap si am intrat pe internet.

Pentru început verific contul de Twitter al lui Elliot ca să văd dacă a mai postat ceva în ultimul timp. Nu știu exact ce caut, poate vreo dovadă că a fost online sau un comentariu răutăcios la adresa mea... Dar ultima postare a lui este cea din ziua de Crăciun.

ă

Nu pot intra pe contul lui de Facebook fără să-mi reactivez și eu contul, așa că las asta la o parte și intru pe Instagram. N-a mai postat nimic nici aici din ultima lui zi în New York, un

selfie cu mine și cu el la micul dejun, rânjind deasupra unei sticle cu sirop de arțar. Pentru o clipă îmi doresc să pot să mă întorc, ca prin magie, la acel moment în care am făcut poza, ca să pot opri lucrurile înainte să se denatureze în asemenea hal. Dar apoi simt din nou cum mă înjunghie furia. Nu eu am fost cea care a provocat situația aceasta.

Fac apoi ceva cât se poate de stupid. Intru pe Google și dau o căutare pentru Noah Flynn. Toate rezultatele au acum legătură cu mine. Observ un titlu nou pe site-ul *Celeb Watch: Noah Flynn a suferit o cădere nervoasă după moartea părinților.*

Cu degetele tremurând, dau click pe link.

ă [redacted] [redacted] [redacted] ă [redacted]
[redacted] ă [redacted] ă
ș [redacted]
ă ă ă
ă [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] ț [redacted]
ă ă ă
ă ă ă [redacted] ă ă
ă ă
ă
ă ș
ă ă
ș [redacted] [redacted] ă [redacted]

La sfârșitul articolului mai este un link care duce spre altul: *Girl Online dezvăluie locurile preferate ale lui Noah Flynn din New York.* Nu îl accesez. Nu pot. Sunt prea șocată de ceea ce tocmai am citit. Ce vor să spună? Ce cădere nervoasă? Oare chiar pot inventa astfel de lucruri? Îmi vine în minte apoi articolul meu despre înfruntarea temerilor și exercițiul pe care

mi l-a spus Noah. Simt cum mă înroşesc. Dar nu am spus că ar fi avut vreo cădere nervoasă. Nici măcar nu am pomenit despre părinţii săi. Am spus doar că a pierdut pe cineva apropiat lui. Mă uit fix în monitor și nu-mi vine să cred. Cum pot face așa ceva? Cum pot să distorsioneze lucrurile în așa măsură?

Mă întorc la căutarea mea, neștiind dacă să mă simt vinovată sau dacă să fiu furioasă. Mă uit pe lista de rezultate și văd unul care mă umple de groază: *Fata cu care Noah Flynn a înșelat-o pe Leah Brown... da, chiar așa!*

Accesez link-ul și ajung la clipul video de pe YouTube în care eu cad pe scenă. Cum de l-au găsit? Dar nu e nevoie să fii geniu pentru asta. O simplă căutare cu numele meu l-ar fi trântit printre primele rezultate. Partea tristă este că, în afară de blog, singura mea urmă de prezenţă pe internet până azi era acel clip video stupid. Deja mii de oameni au scris comentarii la el. Îmi spun să închid laptopul și să-l pun înapoi în dulap, dar parcă am pornit într-o misiune de autodistrugere și încep să citesc comentariile. “Bleah, ce scârbos” și “În ce hal e!” sunt printre cele mai drăguțe comentarii. Restul sunt atât de groaznice, încât abia îmi vine să cred ce citesc. Este evident că fanii lui Leah Brown au pornit o campanie plină de ură împotriva mea.

— Penny, vino la masă, strigă mama de pe scări.

Oftez. Mă gândesc să spun că nu îmi este foame, dar nu fac decât să-i îngrijorez. Așa că, mă târăsc pe scări până jos, în timp ce mintea îmi este acaparată de gânduri despre Elliot. Probabil l-am rănit foarte tare dacă a făcut ce a făcut. Să-l determin să pună capăt prieteniei noastre în felul acesta. Mă duc în bucătărie și mă așez la masă.

— Ești bine?

Mama este cea care pune întrebarea, însă atât ea cât și tata și Tom mă privesc îngrijorați.

— Da. Da. Sunt bine.

— Am fost rugată să mai organizez ceva în New York, spune mama, așezându-se lângă mine. Un bal de Sfântul Valentin, zice și mă privește entuziasmată. Am tot încercat să dau de Sadie Lee la telefon ca să o întreb dacă vrea să se ocupe de catering, dar nu-mi răspunde.

— Te cred că nu-ți răspunde, bombăne Tom.

Mă încrunt la el și dau din cap.

— Ce spui? Mama îl privește nedumerită.

Tom își coboară privirea în farfurie.

— Nimic.

Mama se uită din nou la mine.

— Este o veste grozavă, nu-i așa? Putem merge toți acolo, din nou.

Nu, nu este deloc o veste grozavă! îmi vine să țip. *De fapt, este cea mai proastă veste pe care ai fi putut să mi-o dai. Dacă pun piciorul în America în momentul acesta, cu siguranță voi fi linșată!* Dar cumva găsesc puterea să încuviințez.

În timp ce mama și tata povestesc cuprinși de entuziasm despre cum aceste proiecte americane au reușit să repună afacerea pe picioare, eu mă forțez să mănânc niște lasagna fără să-mi rămână în gât. Este bizar când mă gândesc că atunci când Megan a pus pe internet filmul cu mine, gândul că toată școala îmi va vedea lenjelia intimă m-a făcut să cred că este cel mai rău lucru ce mi se poate întâmpla. Acum însă îl vede o lume întreagă. Acum, mulțumită lui Elliot, am devenit cu adevărat virală. La fel ca ciuma. Sau variola. Grozav.

Reuşesc să mănânc jumătate din porţia de la cină înainte ca nevoia de a mă întoarce în dormitor să devină copleşitoare. Din fericire, mama şi tata sunt încă prinşi în discuţia despre posibilele teme pentru balul de Sfântul Valentin, aşa că nu au observat mâncarea lăsată în farfurie. Cum ajung în cameră, pun mâna pe telefon să văd dacă am primit vreun răspuns de la Elliot, dar nu am primit nimic.

— Bine! spun îmbufnată.

Imediat însă reapare acea dorinţă de autodistrugere şi încep să caut prin pozele din aparatul de fotografiat. Când ajung la cea cu Noah, degetul rămâne nehotărât deasupra butonului de ştergere. Dar dintr-un motiv ciudat, nu mă pot convinge să o fac. Continui să caut până ajung la pozele făcute în camera mea de la Waldorf Astoria. La început mi se pare că totul a fost un vis, parcă nici nu am stat acolo. Apoi, micile detalii încep să-mi sară în ochi. Pătura de pe scaun. Luna portocalie. Prinţesa Toamna aşezată pe perna mea. Aceste lucruri chiar s-au întâmplat. Au fost reale. Chiar dacă Noah a minţit, eu nu am făcut-o. Am fost în camera aceea. Şi am stat pe scaunul acela. Şi, pentru prima dată, m-am simţit stăpână pe propria mea viaţă.

Brusc îmi vine o idee. Scot cardul de memorie din aparat şi îl introduc în laptop, unde aleg pozele cu hotelul ca să le printez. Apoi le lipesc, ca o ramă, pe marginea oglinzii de la măsuţa de toaletă.

Mă uit la fiecare poză în parte. Ceea ce am simţit în acea cameră de hotel i se datorează doar în parte lui Noah. Cel mai mult mi se datorează mie. Am ales să-mi înfrunt temerile şi să zbor spre New York. Am ales să cred în mine. Am ales să am încredere în Noah şi să mă îndrăgostesc. Sunt o persoană bună. Nu contează ce spun oamenii despre mine pe internet. Eu ştiu

adevărul, deoarece este povestea vieţii mele, nu a lor. Și, într-adevăr, nu s-a dovedit a fi o poveste de dragoste perfectă, dar asta nu înseamnă că nu voi avea parte de una într-o bună zi. Viaţa mea poate fi orice îmi doresc să fie, atâta timp cât voi continua să-mi reamintesc că este a mea. Nu a lor.

Îmi surprind cu coada ochiului imaginea în oglindă. Par foarte, foarte obosită și ochii îmi sunt roșii de la atâta plâns. Îmi desfac părul și îl scutur. Încă iubesc faptul că este roșcat. Că încă simt iubirea asta, chiar dacă frumoasele cuvinte ale lui Noah despre părul meu au fost doar minciuni. Îmi închid laptopul și telefonul, apoi mă pun în pat.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Primul lucru pe care îl fac dimineață după ce mă trezesc este să merg la măsuța de toaletă și să mă uit din nou cu ochii zgâiți la fotografii, absorbind din ele amintirile pozitive de parcă ar fi un încărcător de baterie. După aproximativ zece minute, mă simt pregătită să cobor. Tom e deja treaz și stă la masă.

— O să te duc la școală, spune cum mă vede. Și am să te aștept afară, în mașină, toată ziua, în caz că ai nevoie de mine.

— Cum? Nu poți face asta!

— Ba cum să nu.

— Nu o să mori de plictiseală?

Tom zâmbește ștrengărește.

— Cel mai probabil. O să îmi iau laptopul și o să îmi termin proiectul pentru facultate.

Zâmbesc și eu.

— Îți mulțumesc.

Tom mă îmbrățișează.

— Poți să faci asta. Știu că poți.

Când intru în școală, recit aceste cuvinte ca pe o mantră. *Pot să fac asta. Pot să fac asta*. Mă simt ca și cum aș avea un indicator de neon deasupra capului pe care scrie LINIȘTE, deoarece toți cei pe lângă care trec se opresc imediat din povestit. Dar liniștea nu mă deranjează. Orice e mai bine decât abuzul la care am fost supusă ieri. Chiar și atunci când toți se înghiontesc unul pe celălalt și se holbează la mine nu mă deranjează prea tare. E cam ciudat pentru că majoritatea anilor de școală mi i-am petrecut simțindu-mă invizibilă, trăind în umbra lui Megan. Dar asta s-a terminat. Acum, oriunde merg, oamenii par să mă remarce. Chiar și copiii din alți ani par să știe

cine sunt. În timp ce merg de-a lungul coridorului către sala de clasă, mă gândesc la Tom, care stă în mașina lui tata în fața școlii. Mă bucur că nu l-am convins să meargă acasă.

Cum intru în sala de clasă, toată lumea se oprește și se holbează la mine. Dar e în ordine. E ca și cum plimbarea prin școală m-a pregătit pentru acest moment. Măcar nu trebuie să dau ochii cu Megan și cu Ollie până la ora de artă dramatică, pentru că sunt în altă clasă. Merg lângă Kira și Amara. Amândouă se uită la mine de parcă mi-a mai crescut un cap peste noapte.

— Bună, le spun cât pot de calm și cu aplomb.

— Oh, bună, îmi răspunde Amara. Ce faci?

Părea cu adevărat îngrijorată.

— Bine.

Îmi trag un scaun și mă așez.

— Ești sigură? zice Kira aplecându-se către mine.

Dau din cap și îmi mușc limba. Îngrijorarea lor vădită mă face să îmi vină să plâng.

Îmi dau seama că toți ceilalți ne privesc și fața începe să-mi ardă. Kira își trage scaunul și mai aproape de mine.

— E adevărat? Chiar ai...?

Dau din cap.

— Nu.

— Nu e adevărat? șoptește Amara.

Ea și Kira se uită una la cealaltă.

— Nu. Cineva a spus o mulțime de minciuni acelui site.

— Deci nu ești tu Girl Online? mă întreabă Amara.

— Ba da, eu sunt. Adică am fost. Dar restul nu e adevărat. Nu așa cum spun ei.

— Nu-mi vine să cred că tu ești Girl Online. O iubesc pe Girl Online, zice Kira, zâmbind. Am descoperit-o acum câteva luni în timp ce căutam pe Google Snooper's Paradise. Articolul acela despre datul în gropi a fost chiar haios.

— Și mie mi-a plăcut, spune Amara, dând cu înflăcărare din cap.

— Chiar așa?

Simt un strop de speranță. Sunt atât de drăguțe. Par să nu mă judece deloc.

Gemenele își mută scaunele ca să ajungă exact în fața băncii mele.

— Așadar, Băiatul din Brooklyn a fost altcineva? întreabă Kira.

Trag adânc aer în piept.

— Nu. Era... este... Noah Flynn, dar... Încerc să înfrâng valul de rușine ce mă stăpânește.... Nu știam cine e. Nu mi-a spus că e muzician și oricum nu auzisem de el.

— Nici eu nu auzisem, spune Amara.

Kira dă din cap și oftează.

— Deci te-a mințit?

Fac semn din cap că da. Oare cât timp îmi va lua până când voi ajunge să recunosc acest lucru fără să simt că mi se face rău.

Amara își pune mâna peste a mea pe masă.

— E îngrozitor.

Înghit cu greu. Nu trebuie să plâng acum. Nu când toată lumea e cu ochii pe mine.

— Nu ne-a venit să credem când am aflat, spune Kira. I-am spus lui Megan că este imposibil ca tu să fi făcut așa ceva. Nici măcar nu am crezut că tu ai fi Girl Online. Dar apoi știrea s-a răspândit peste tot pe internet și...

— Gata, zurbagiilor, vacanţa s-a terminat. Haideţi să facem linişte.

Ne-am întors cu toţii spre profesorul nostru, domnul Morgan, care stătea în dreptul uşii.

Gemenele şi-au tras scaunele înapoi la banca lor şi au început să scotocească prin genţi după caiete. Eu însă nu pot să mă mişc, iar cuvintele Kirei se tot repetă în mintea mea. *I-am spus lui Megan că este imposibil ca tu să fi făcut aşa ceva. Nici măcar nu am crezut că tu ai fi Girl Online. Dar apoi ştirea s-a răspândit peste tot pe internet şi... Dar apoi ştirea s-a răspândit peste tot pe internet şi...*

Abia dacă am înregistrat ceva din timpul orei. Nu mă gândesc decât la un singur lucru: cum de ştia Megan de blog înainte ca ştirea să ajungă online? Ollie i-ar fi putut spune că l-am cunoscut pe Noah, dar el habar n-avea că am blog. Într-o clipă de rătăcire, mă gândesc că i-ar fi putut spune Elliot, dar asta e nebunie curată. Şi totuşi, dacă Megan ştia despre blog şi despre Noah înainte ca totul să ajungă online, să fie ea cea care a ciripit? Ora se scurge chinuitor de greu, dar cum aud soneria de sfârşit mă duc glonţ la banca gemenelor.

— Când v-a spus Megan despre blog?

— Marţi seara, spune Kira, îndesându-şi lucrurile înapoi în geantă. Eram la Costa şi ni l-a arătat pe telefon. Nu şi-a dat seama că noi eram deja abonate.

— Sper că vei continua să scrii pe blog, îmi spune Amara. Evident, după ce se liniştesc lucrurile. Îmi place foarte mult cum scrii.

Schiţez un zâmbet.

— Şi ce v-a spus despre... despre Noah?

— Ne-a zis că a înşelat-o pe Leah Brown cu tine.

— Să ştii că i-am zis vreo două, îmi spune Kira, zâmbindu-mi timid. I-am zis că este imposibil ca tu să fi făcut așa ceva. Nu cu bună ştiinţă, în orice caz.

Îi răspund cu un zâmbet.

— Mulţumesc.

— Ca să fiu sinceră, nu cred că o mai plac pe Megan, spune Kira. Nici nu mi-a venit să cred că a postat videoclipul acela cu tine pe Facebook după piesa de teatru.

Îmi vine să o iau pe Kira în braţe, dar mi-e frică să nu încep să plâng dacă fac asta.

— Gata, domnișoarelor. Nu credeţi că e cazul să ajungeţi la ore? strigă domnul Morgan din faţa clasei.

— Ne vedem la prânz? mă întreabă Amara.

Îi fac semn din cap că da.

— Nu-ţi fă griji, vom avea grijă de tine, mă liniștește Kira.

— Sigur că da, doar ești Girl Online, adaugă Amara. Suntem cele mai mari admiratoare ale tale.

Entuziasmul după discuţia cu gemenele mă ţine până ajung la sala de artă dramatică, adică vreo două minute. Pe coridor, în drum spre clasă, simt un nod în stomac la gândul că îi voi revedea pe Megan și pe Ollie. Ajung mai târziu și toată lumea e deja înăuntru, însă nici urmă de cei doi.

— Pen! exclamă Spune-mi Jeff de cum intru. Ce mai faci?

Îmi dau seama imediat că ştie şi simt peste douăzeci de perechi de ochi pironite asupra mea. Îmi închipui că sunt din nou în camera mea de la Waldorf. Îmi reamintesc că este viaţa mea, nu a lor, şi că eu ştiu adevărul.

— Bine, îi răspund și, în timp ce mă duc la locul meu, parcă îmi vine și mie să cred asta.

Până la prânz mă liniștesc și mai mult. Megan și Ollie nu sunt la școală pentru că sunt bolnavi, iar cei de care m-am temut că îmi vor face viața amară după tot ce s-a întâmplat, se poartă distant, dar respectuos. Poate e din cauză că nu știu cum să se poarte în situația dată sau poate că Leah Brown nu prea are admiratori pe aici. Oricum, Kira și Amara sunt drăguțe, iar ceilalți mă lasă în pace. Înainte să mă duc la orele de după-masă, ies să văd ce face Tom. A adormit cu capul pe volan. Bat în geam ca să îl trezesc.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, speriat.

— Nu s-a întâmplat nimic, poți să pleci, îi spun.

Se freacă la ochi.

— Ești sigură?

— Da, totul e bine. Serios. Du-te acasă. Dormi cum trebuie, în pat.

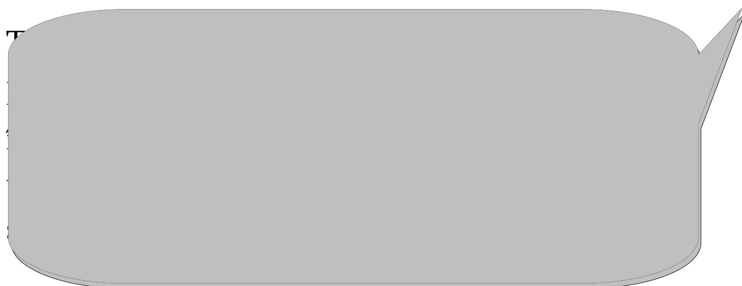
Tom se încruntă.

— Bine. O să îmi las telefonul deschis, așa că, dacă ai nevoie de mine, sună-mă și vin direct aici.

Zâmbesc.

— Așa am să fac.

Mă uit cum demarează și sunt pe punctul să intru în școală când simt că îmi vibrează telefonul în buzunarul sacoului. Îl scot și vad un mesaj de la Elliot. Inima începe să îmi bată cu putere când încep să-l citesc.

Mă uit cu atenție la mesaj și caut un semn care să arate că Elliot a dat informația presei. Pentru că nu găsesc niciunul, trec direct la subiect și încep să scriu.

Nu a fost Elliot. Nu el a ciripit. Mă simt atât de ușurată că nu el a făcut-o, dar în același timp atât de vinovată că l-am bănuit.

Plec de la școală, scriind în timp ce merg.

Și e

Su

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Când îl văd pe Elliot cum stă sprijinit de automatul de jocuri din galerii, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva grav. E îmbrăcat cu o pufoaică enormă, de culoare vişinie, are nişte cizme verzi de cauciuc foarte mari şi o căciulă rusească din imitaţie de blană şi este pentru prima dată când nu i-a ieşit bine combinaţia ciudată.

— Ce s-a întâmplat? întrebăm amândoi în acelaşi timp.

— A crăpat un drac! spunem din nou, în acelaşi timp.

Ne uităm unul la celălalt pentru o clipă, apoi izbucnim în râs. Apoi Elliot mă îmbrăţişează în timp ce râsul i se transformă rapid în plâns.

— Nu pot să respir, scot cu greu cuvintele pe gură, în timp ce încerc să îmi scot faţa din pufoaica enormă.

— Scuze. Scuze. Elliot face un pas înapoi. Of, Pen, îmi pare rău.

— De ce? întreb cu o ultimă umbră de suspiciune.

— În legătură cu comentariul acela stupid pe care l-am făcut la articolul tău despre dorinţele pentru Noul An. Am fost un idiot, dar s-au întâmplat atâtea chestii pe acasă că trebuie să îţi explic.

Mă uit la el.

— Chiar ai fugit de acasă?

Elliot dă din cap foarte serios.

— Mă tem că da. Începând din această seară, sunt un om al străzii, un nomad, unul dintre sufletele pierdute ale naţiunii noastre.

— Dar suntem în mijlocul iernii. O să îngheţi.

— Păi de ce crezi că m-am deghizat așa? Elliot arată înspre ținuta sa bizară. Că doar nu m-am îmbrăcat ca un papițoi de pescar rus doar de amorul artei. Încerc să evit hipotermia.

— Dar de ce ai fugit de acasă?

— Tata mi-a spus că mă reneagă dacă o să am vreodată un iubit.

Elliot se întoarce și rămâne cu ochii pironiți în automatul de lângă el. Sclipirile luminițelor îi fac tot felul de modele pe față.

— Ce spui? Îl privesc cu ochi mari, îngrozită.

Elliot se întoarce către mine. Ochii îi lucesc plini de lacrimi.

— Mi-a spus că nu voi mai trăi sub același acoperiș cu el dacă devin...

Elliot face în aer semnul pentru ghilimele...

— ... homosexual practicant. Apoi, ieri dimineață conflictul a escaladat și mi-a luat telefonul și laptopul.

— Cum? Dar de ce?

— Pentru că i-a intrat în cap că am cunoscut pe cineva în America și nu voia să luăm legătura.

— Dar de ce avea impresia asta?

— Mai ții minte campania mea de ruinare a Crăciunului părinților mei?

Îi fac semn că da.

— Hank, îngerul Iadului?

— Mda. Poți spune că s-a întors împotriva mea.

— Vai, nu.

— I-am spus lui tata așa: “ Nu poți să îi interzici unui adolescent accesul la internet; e ca și cum i-ai lua dreptul la aer”.

— Și ce ți-a răspuns?

— E avocat. A început să-mi citeze o sumedenie de legi până când mi-am pierdut dorința de a trăi. Cred că acela a fost momentul în care ai apărut tu la ușă.

Se încruntă la mine.

— De ce nu ai bătut în perete? Și de ce mi-ai trimis un mesaj atât de arțăgos? Din cauza comentariului de pe blog? Nu-i așa? Așa e. Îmi pare rău. Am fost gelos și am avut o perioadă oribilă.

Mă holbez la el.

— Cum adică? De ce să fii gelos?

— Pe Noah. Și pe tine.

Elliot își întoarce privirea, rușinat.

— De ce să fii gelos pe mine?

— Pentru că totul e mai ușor pentru tine. Întâlnești pe cineva pe care îl placi, iar părinții tăi sunt de acord cu el. Ceva de genul: "Ce-ar fi să mergem să petrecem Crăciunul cu el". Tu poți să te îndrăgostești și să trăiești fericită până la adânci bătrâneți, ca Cenușăreasa. În schimb, dacă eu îmi voi întâlni vreodată Prințul, voi fi renegat.

— Of, Elliot.

Îl îmbrățișez și ochii mi se umplu de lacrimi. Cât timp am fost plecați, nici nu am bănuit că Elliot se simte așa și că îi este atât de greu.

— Mă urăsc că m-am răzbunat pe tine, suspină Elliot pe umărul meu. Ești cea mai bună prietenă a mea. Singura mea prietenă adevărată, iar eu nu am fost în stare să mă bucur pentru tine. Dar mi-a fost atât de frică, Pen. Mi-e atât de frică să nu te pierd în favoarea lui.

Nu pot să nu izbucnesc într-un râs caustic când aud ce spune.

Elliot se încruntă.

— Ce e?

— Nicio șansă să se întâmple așa ceva.

— De ce nu?

Elliot își șterge lacrimile și mă privește atent.

Oftez.

— Înțeleg că nu ai văzut ce s-a întâmplat.

— Ce să văd?

— Pe internet?

— Nu. Doar ți-am spus că numai ce mi-am recuperat lucrurile. Am intrat la tata în birou în timp ce el era la lucru și mi le-am luat înapoi.

— Se pare că Noah e muzician.

Elliot mă privește pierdut.

— Un muzician renumit. Mă rog, renumit în America cel puțin și... mă opresc și abia reușesc să îmi termin fraza... și e într-o relație cu Leah Brown.

Elliot rămâne cu gura căscată.

— Ce? Leah Brown? Leah Brown cea care e în topuri?

Fac semn din cap că da.

— Leah Brown, cea care cântă “*Do you wanna taste my candy?*” Leah Brown?

Îi fac din nou semn că da, în timp ce ochii mi se împăienjenesc de lacrimi.

— Dar e o nebunie!

Elliot se uită fix la mine și observ că pe fața lui nu este nicio urmă de plăcere, ci doar șoc și groază, iar eu mă simt din nou îngrozitor pentru că m-am îndoit de el.

— Oh, Pen. Doamne Dumnezeule. Dar cum... cum a reușit să îți ascundă asta?

Așa că mă apuc să îi povestesc de acele mici indicii care au fost tot timpul sub nasul meu, dar pe care eu nu le observasem. Fata de lângă magazinul de antichități, frântura de conversație cu Sadie Lee pe care am surprins-o, faptul că Noah nu se afișa cu mine în public.

Elliot nu se mai poate opri din datul din cap.

— Dar cum rămâne cu tot ce ai spus despre el pe blog... cu faptul că el e sufletul tău pereche?

— M-am înșelat. Simt cum un suspin se străduiește să țâșnească din mine în timp ce spun asta. Și acum știe toată lumea, pentru că cineva a spus povestea asta unei publicații online care scrie despre cei faimoși. În plus, toţi știu acum de blogul meu.

— Dar cum e posibil? I-ai spus lui Noah despre blog?

— Nu. Nu am spus nimănui... în afară de tine.

Elliot face ochii mari.

— Stai așa. Își scoate telefonul din buzunar și începe să caute prin mesaje. Ai crezut că eu am făcut-o.

— Doar pentru că tu erai singurul care știa. Sau cel puțin credeam că ești singurul...

— Dar cine altcineva ar fi putut să știe?

— Megan.

Elliot ridică din sprâncene atât de sus, încât par să-i iasă de pe frunte.

— Cum? De unde ar putea să știe? Doar nu i-ai spus, nu?

— Nu. Dar poate că a văzut ceva în noaptea în care a dormit la mine sau poate...

— Ce?

— Poate că i-a spus Ollie.

Elliot se încruntă.

— De unde să ştie Ollie?

— A fost marţi pe la mine... la mine în cameră. Ar fi putut să vadă blogul pe laptopul meu.

De data aceasta ochii lui Elliot îi ies practic din orbite.

— În regulă. Din acest moment, te rog să iei în considerare că tot ce spun de acum înainte vine cu prefixul CN (Ce naiba).

Dau din cap și râd.

— CN căuta Selfie-ul în carne și oase la tine în dormitor?

— A venit să mă vadă. Mi-a adus un cadou de Crăciun.

— Un cadou de Crăciun? Ce anume?

— Nici nu ştiu. Nu am apucat să-l deschid. Ollie e cel care mi-a spus că Noah e muzician. A văzut o fotografie de-a lui la mine pe oglindă și l-a recunoscut.

— Cum? Dar... of, Doamne!

Elliot mă prinde de mână.

— Bine, îmi pare rău, dar cred că trebuie să ne așezăm ca să povestim mai departe. Să ne aşezăm cu două *milkshake*-uri de cio-olată în faţă, ca să nu leşin din cauza şocului.

— La Choccywoccydoodah? ne repezim amândoi în același timp. A crăpat un drac!

Îl iau de braţ pe Elliot... sau cel puţin încerc să iau de braţ pufoaica cea enorma... şi începem să ne plimbăm pe chei. Dar, în ciuda brizei tăioase, simt doar căldură în sufletul meu. Cele mai mari temeri ale mele de ieri sunt nefondate. Nu sunt deloc singură. Am alături de mine familia şi gemenele şi mi-am recuperat minunatul meu prieten.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Până să ajungem la cafea mă simt deja mult mai bine. Niciunul din scenariile de coşmar de care mă temeam ieri că o să se întâmple, nu a devenit realitate. Ne-am plimbat prin centrul oraşului, nu m-a recunoscut absolut nimeni și nici nu am avut parte de vreun comentariu jignitor. Cred că totul va fi în regulă, atâta timp cât reușesc să evit internetul anul care vine.

Ne comandăm *milkshake*-urile și ne așezăm la o masă în spate. De obicei, îmi place să mă așez cu faţa înspre uşă ca să pot observa oamenii, dar nu şi astăzi. Astăzi mă aşez, instinctiv, cu spatele, pentru orice eventualitate.

— Ştii ceva Penny, ghinionul lui Noah, spune Elliot desfăcându-şi fermoarul de la pufoaică. Vei trece și peste asta până la urmă şi vei merge mai departe, dar dacă el este genul de tip incorect atunci nu va fi niciodată fericit cu adevărat.

Dau din cap, dorindu-mi să pot să-l cred.

— Îți mulțumesc. Sunt foarte fericită că te am pe tine. Şi ştii ce? Nu contează ce se va întâmpla în viitor... chiar dacă, printr-o minune îl voi întâlni pe Făt-Frumos într-o bună zi... pe tine nu te va putea înlocui nimeni niciodată. Întotdeauna voi avea nevoie de cel mai bun prieten al meu.

Mă uit la Elliot plină de speranţă, dar văd că el se încruntă.

— Măi, măi, ca să vezi, spune strângându-și buzele așa cum face întotdeauna atunci când este enervat.

Iniţial am impresia că se uită la mine, dar văd că, de fapt, se uită la ceva peste umărul meu. Mă întorc şi îi văd pe Megan şi pe Ollie îndreptându-se către tejghea, amândoi antrenaţi într-o discuţie ce părea confidenţială. Simt o explozie subită de

panică. Ce o să le spun? Ce o să fac? Dar se pare că nici nu e nevoie să fac ceva, deoarece Elliot e deja în picioare.

— Hei, Mega-scorpie, o strigă pe Megan.

Megan și Ollie se întorc și se uită la noi, iar eu îmi dau seama în momentul acela că ei sunt în spatele poveștii de pe internet. Cum dau de mine, amândoi mă privesc cu un aer vinovat.

— De ce nu veniți să stați cu noi? întreabă Elliot.

— Oh, nu, e în ordine... noi tocmai plecam, răspunde Megan, foarte agitată.

— Ciudat, pentru că aș fi putut să jur că abia ați ajuns.

Elliot se îndreaptă spre ei. Mă ridic în picioare și fug după el.

— Salut, Penny, bolborosește Ollie, fără să fie în stare să mă privească în ochi.

— Tu ai divulgat informația despre mine? o întreb pe Megan, sfredelind-o cu privirea.

Nici ea nu se uită în ochii mei și preferă să se zgâiască la podea. Mă mai apropii un pas de ea.

— Te-am întrebat dacă tu ai divulgat informația despre mine?

— Informația *că ce?* șuieră ea printre dinți. Cum că umbli cu iubitul alteia?

— Nu am umblat cu iubitul nimănui, șuier și eu. Nici măcar nu știam cine e el. Nu știam că e cu cineva.

— Da, sigur. Megan se uită la mine disprețuitor. Dacă nu ai vrut să se afle, de ce ai mai scris atunci totul pe blogul tău stupid?

— Acel blog e anonim. Sau cel puțin a fost până când ai aflat tu de el.

Mă întorc către Ollie.

— Ai văzut blogul pe laptop, când ai fost la mine în cameră?

Ollie nu spune nimic, dar toată faţa i se înroşeşte.

— Era la vedere, spune Ollie. M-am gândit să citesc ceva până te întorceai tu de la baie.

— Nu cred că în momentul acesta ai vreun drept să judeci pe cineva, Penny, spune Megan, cu aroganţă.

— Ia zi, o întreabă Elliot, te duci la seral ca să înveţi cum să fii o scorpie sau la tine e ceva natural?

— Nu am ce să vorbesc cu tine, spune ea plină de dispreţ.

— Asta este foarte bine, pentru că eu am să îţi spun destul de multe lucruri și m-aș bucura să o pot face fără întreruperi.

Elliot se apropie de ea cu un pas, astfel încât faţa lui e la doar câţiva centimetri de a ei.

— Cred că ești cea mai ineptă (te sfătuiesc să cauţi cuvântul ăsta), insipidă (la fel), proastă (pe ăsta trebuie să îl știi) persoană pe care o cunosc. Și vorbesc cu tine doar pentru că ai rănit-o foarte, foarte tare pe prietena mea, altfel nu aş fi irosit niciun Pascal (caută-l și pe ăsta) de respiraţie cu tine.

Megan se întoarce către Ollie.

— Îl lași să îmi vorbească în felul ăsta?

Ollie o privește indiferent.

Elliot râde.

— Vai, te rog. Probabil că este prea ocupat să se gândească dacă acesta este un moment bun pentru un selfie.

Se întoarce către Ollie.

— Apropo, să știi că nu e deloc un moment bun; e un moment chiar prost. Dar oricum... ce spuneam?

Se întoarce către Megan.

— Ah, da, ești de departe, fără absolut nicio urmă de îndoială, una dintre cele mai urâte persoane pe care le cunosc.

Megan afişează o expresie plină de scârbă.

Elliot dă din cap.

— E adevărat. Ești atât de înverşunată și de falsă încât îți iese prin toţi porii. Ca un puroi.

Lui Megan i se taie respiraţia.

Chiar atunci iese din bucătărie ospătăriţa cu tava pe care sunt cele două *milkshake*-uri ale noastre.

— Ah, spune ea când ne vede stând lângă bufet.

— E în regulă, spune Elliot, le putem savura aici, împreună cu prietenii noştri.

Mă uit la el și îmi face uşor cu ochiul. Chelnerița lasă tava pe tejghea și dispare înapoi în bucătărie.

— Ești pregătită? mă întreabă Elliot încet, în timp ce ne întoarcem să luăm paharele.

— Sunt pregătită, îi răspund.

Ridicăm amândoi paharele, ne întoarcem și le aruncăm pe Megan și Ollie. Și dacă ar exista cumva vreo probă Olimpică pentru aruncarea sincron a *milkshake*-urilor, cu siguranţă noi am fi câștigat medalia de aur. Megan și Ollie rămân şocaţi, cu răsuflarea tăiată, în timp ce băutura maroniu vâscoasă le picură din plete.

— Da, îi spune Elliot lui Ollie. Acesta e un moment perfect pentru un selfie.

Apoi se întoarce către mine.

— Cred că ar fi bine să plecăm.

Dau din cap.

— Mda.

Dar înainte să plec mă apropii de Megan.

— Ești demnă de milă, îi spun. Și nu sunt singura persoană care crede asta.

Apoi eu şi Elliot ne întoarcem şi o luăm la fugă.

Nu ne oprim până când nu ajungem la staţie. Mă prind cu mâna de talie într-o parte și încerc să respir.

— Doamne Dumnezeule, a fost de poveste, spune Elliot cu răsuflarea întretăiată. Nici măcar fanteziile mele de răzbunare nu sunt atât de bune.

— Ai fantezii răzbunătoare?

— Oh, da. Dar nici nu se compară cu asta.

Apoi faţa i se întunecă dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat?

— Am uitat complet că am fugit de acasă.

Ne uităm amândoi la un om fără adăpost care stătea pe jos, în faţa unei uși lângă staţie. Faţa și hainele îi sunt negre de murdărie.

— În niciun caz nu o să dormi pe drumuri, îi spun. Vii cu mine acasă. Sunt sigură că pe mama și pe tata nu o să îi deranjeze să dormi la noi. Chiar zilele trecute spuneau cât de dor le e de tine, fiindcă nu te-au mai văzut de când am fost în New York.

— Serios?

— Da. Și poate îl convingem pe tata să vorbească cu ai tăi. Știi cât de bine se descurcă în situaţii de criză. Va şti ce să facă.

Tata ştie exact ce să facă. De îndată ce ajungem acasă și îi povestim ce s-a întâmplat, îi spune lui Elliot că e binevenit să stea la noi cât dorește, după care pleacă să aibă o discuţie cu părinţii lui. Se dovedește că mama lui Elliot a fost distrusă după ce a citit biletul pe care el l-a scris înainte să plece... se pare că biletul lui era, de fapt, o scrisoare de cinci pagini A4, așa că se poate numi mai degrabă un eseu de adio... drept urmare a

promis că va avea o discuţie cu tatăl lui atunci când acesta se va întoarce acasă.

Ne petrecem seara mâncând pizza și uitându-ne la episoade vechi din serialul *Prietenii tăi*. Din când în când ne întoarcem unul spre celălalt șoptind "Doamne Dumnezeule, *milkshake*-urile" și totul se termină cu chicoteli prostești. E atât de bine când lucrurile sunt din nou ca înainte. Cu toate acestea, o tristeţe sâcâitoare nu-mi dă deloc pace și stă cuibărită în sufletul meu de unde nicio pizza și niciun hohot de râs nu o pot alunga.

Pe la opt apare tatăl lui Elliot, cerând să poarte o discuţie cu el. În timp ce ei vorbesc în bucătărie, eu aştept cu nerăbdare în sufragerie. Dar nu se aud voci ridicate, iar la un moment dat chiar râd. Într-un târziu, Elliot își face apariţia cu un zâmbet pe faţă ce trăda nervozitate.

— Mă voi întoarce acasă, îmi șoptește. Mi-a spus că îmi pot păstra laptopul și telefonul.

— Dar ce a spus în legătură cu...? îi arunc o privire cu subînţeles.

— Se pare că va merge la ședinţe de terapie, Elliot face în aer ghilimele, ca să-l ajute să se împace cu "sexualitatea mea".

— Uau! Păi, măcar încearcă.

Elliot râde.

— Da, chiar încearcă.

Mă strânge tare în braţe.

— Te iubesc, Pen.

— Și eu te iubesc.

După ce pleacă Elliot, îmi fac o cană de ceai de mușeţel și o iau cu mine în dormitor. Ce zi am avut! Îmi aduc minte cum m-am simţit ieri și răsuflu uşurată. Tom a avut dreptate: m-am

simţit grozav să înfrunt lumea din nou şi să ripostez faţă de Megan şi Ollie aşa cum am făcut-o.

Mă uit pe podea la cadoul de Crăciun nedesfacut primit de la Ollie. Mă întreb ce mi-a cumpărat. Ridic cadoul şi sfâşii hârtia de împachetat. Înăuntru e o fotografie înrămată... a lui Ollie. Este una dintre fotografiile pe care i le-am făcut pe plajă. Nu mă pot abţine să nu râd. Ce fel de om e acela care face cadou fotografii cu el? Gândul îmi fuge imediat la Noah şi la cadourile pe care mi le-a făcut. Prinţesa Toamna, albumul foto, cântecul. Toate aveau legătură cu mine, nu cu el... erau aşa cum trebuie să fie nişte cadouri. Am din nou sentimentul copleşitor de durere şi de neîncredere. Părea atât de sincer, de afectuos.

Îi arunc poza lui Ollie la gunoi şi mă îndrept spre CD player. Nu prea are sens, dar până la urmă nici nu mai contează; adevărul este că s-a întâmplat şi trebuie să mă obişnuiesc cu acest gând. Scot CD-ul şi îl pun la loc în carcasă, împreună cu versurile scrise de mână. Îl ţin deasupra gunoiului. Însă din nu ştiu care motiv nu mă pot despărţi de el, aşa că îl duc în dulap şi îl îngrop sub un maldăr de haine.

În timp ce îndes CD-ul în spatele hainelor, mâna mi se loveşte de laptop. Oare pot spune cu adevărat că am înfruntat lumea atâta timp cât sunt prea speriată ca să intru pe internet? Scot laptopul şi mă uit la el pentru un moment. *Haide, poţi face asta*, îmi spun, gândindu-mă la Oceania cea Puternică.

Îmi iau laptopul în pat şi intru pe e-mail. Pentru că mi-am dezactivat contul de Twitter şi contul de Facebook, dar şi posibilitatea de a lăsa comentarii pe blog, nu am decât câteva emailuri. Unul este însă de la *Celeb Watch*. Simt cum mi se revoltă stomacul în timp ce îl deschid.

De la: jack@celebwatch.com
În atenţia: girlonline22@gmail.com
Subiect: OCAZIE URIAŞĂ DE INTERVIU-EXCLUSIVITATE

Salut,
După cum probabil ştii deja, am postat recent pe site nişte informaţii legate de prietenia ta cu Noah Flynn și ne-am dori foarte mult ca tu să vii cu varianta ta pentru cei 53 milioane de cititori. Pentru un interviu în exclusivitate cu *Celeb Watch* despre relaţia ta cu Noah Flynn suntem dispuși să plătim 20,000 de dolari și, evident, vizibilitatea ta pe site-ul nostru ţi-ar creşte masiv profilul, ca să nu mai punem la socoteală posibilitatea obţinerii de sponsorizări via blogul tău.

Mă holbez la ecran și nu îmi vine să cred ce citesc. Brusc sunt acum interesaţi și de varianta mea, după ce au spus o grămadă de minciuni despre mine? Și chiar au impresia că vreau banii lor după tot ce au făcut! Sunt pe punctul să le răspund tăios, dar îmi vine o idee mai bună. Ies din e-mail și intru pe blog.

4 ianuarie

De la Povesti cu Zâne la Poveste de Groază

Bine v-am găsit,

Așa cum știți cei mai mulți dintre voi, în ultimele două zile, blogul acesta și cu mine am primit o GRĂMADĂ de atenție.

O grămadă de atenție negativă.

În ultimele două zile, persoane care nu mă cunosc câtuși de puțin au umplut internetul cu minciuni și mesaje jignitoare despre mine.

Site-uri de cancan au scris articole fără să se deranjeze măcar să verifice faptele.

Acești oameni nu mă cunosc.

Niciunul dintre voi nu mă cunoaște.

Niciunul dintre voi nu știe adevărul despre ce mi s-a întâmplat.

Cu toate acestea, credeți cu toții că aveți dreptul să postați opinii sau să mă faceți în fel și chip.

Nu am făcut altceva decât să fiu sinceră pe blogul acesta. Până la urmă, acesta a și fost scopul său... un loc în care să fiu eu însămi.

Tot ce-am scris vreodată aici a fost adevărat.

Sau a fost adevărul așa cum l-am știut eu.

N-am avut idee de adevărata identitate a Băiatului din Brooklyn. Știam că-l cheamă Noah și mai știam că-i place muzica, însă n-am știut că avea un contract cu o casă de discuri și categoric n-am știut că avea o relație cu altcineva.

Dacă aș fi știut, nu m-aș fi implicat într-o relație cu el.

Am fost mințită.

Inima mi-a fost zdrobită.

Și, ca și cum n-ar fi fost de ajuns, cineva a aflat despre blogul ăsta și mi-a deconspirat identitatea.

Când s-a întâmplat chestia asta, am simțit că totul s-a sfârșit.

Blogul acesta a fost refugiul meu atâta timp... a fost singurul loc în care am putut să vorbesc despre sentimentele mele cele mai profunde fără să fiu judecată.

În ultimele două zile însă mi-am dat seama cât de superficială poate fi lumea online.

E o lume în care oamenii cred că e în regulă să te ascunzi în spatele ecranului și a numelui de utilizator și apoi să spui lucruri neplăcute la adresa cuiva pe care nici nu-l cunoști.

Chiar și site-uri ca *Celeb Watch* au impresia că e în regulă să publici o știre fără să verifici mai întâi faptele.

Azi, *Celeb Watch* m-a contactat pentru prima dată de când scrie despre mine.

M-au întrebat dacă vreau să le dau un interviu în exclusivitate despre “relația cu Noah Flynn”.

Mi-au spus că-mi dau 20.000 de dolari pentru acest interviu.

Mi-au zis și că interviul ar crește popularitatea acestui blog.

De parcă aș vrea să-mi crească popularitatea o șleahtă de mincinoși.

Adevărul e că n-aș vinde niciodată vreo știre despre cineva, cu atât mai mult despre cineva pe care-l iubesc.

Chiar dacă acel cineva m-a rănit.

Ca să închei ultima mea postare pe acest site, vă mai spun ceva:

De fiecare dată când publici ceva online faci o alegere.

Fie să creezi ceva care contribuie la creșterea nivelului de fericire din lume, fie să generezi ceva care-l scade.

Cu Girl Online eu am încercat să contribui la fericirea oamenilor.

Și pentru o vreme chiar a părut să funcționeze.

Așadar, data viitoare când adaugi un comentariu, faci o actualizare sau distribui un link, întreabă-te: chestia asta generează sau nu bucurie?

Dacă răspunsul este nu, atunci te rog șterge.

Deja este destulă tristețe pe lume. Nu e nevoie să mai adaugi tu în plus.

Eu n-am să mai postez aici de-acum încolo.

Însă le mulțumesc din suflet tuturor celor care au contribuit la bucuria mea atâta vreme cât am scris aici, n-am să vă uit niciodată…

Penny Porter cunoscută drept Girl Online, xxx

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Dimineața următoare Elliot mă trezește bătând în zid codul *Pot să vin la tine?*

Bat înapoi *Da*, mă frec la ochi și mă uit la ceas. E doar 6.30 a.m. Inima mi se face grea. Ce rău se mai putea întâmpla? Pe jumătate încă adormită, cobor să-i deschid.

— Fii atentă, știu c-ai zis că n-o să mai scrii niciodată pe blog, zice Elliot trecând pe lângă mine prin hol.

— Niciodată, îi răspund.

— Niciodată, nici în ruptul capului, în fine, zice Elliot și-și agită telefonul în aer. Totuși trebuie să vezi ceva.

Mă uit la el.

— Are cumva legătură cu Noah? Dacă da, atunci nu vreau să văd nimic.

Elliot rânjește.

— Are, într-un fel, dar e foarte tare. Pe bune.

Oftez.

— Bine, ar fi bine să ai dreptate.

Iau telefonul. Pe ecran sunt afișate notificările din fluxul lui de Twitter.

— Ai propriul tău hashtag! îmi zice Elliot pe nerăsuflate.

— Cum? Mă uit la postări. Toate sunt cu #TeIubimGirlOnline la sfârșit.

— Și mai e și #Aduceți-oînapoiPeGirlOnline și #OVremPeGirlOnline, îmi spune Elliot mândru. Parcă au înnebunit de când ai scris ultimul articol azi noapte.

Încep să citesc mesajele. Cu toții scriu lucruri drăguțe despre cât de tare le lipsesc articolele mele și cum ar trebui să-i ignor pe răuvoitori. Apoi văd un mesaj de la @PegasusGirl.

Elliot mă privește.

— Nu-i așa că e grozav?

— Da. Nu. Nu știu. Adevărul e că nu știu. Ce s-a întâmplat până acum m-a speriat atât de tare că nu știu dacă mai vreau să mă întorc online, mai ales acum când Girl Online nu mai este anonimă.

— Ai zis că lumea virtuală nu e adevărată, dar o parte din ea este, îmi spune Elliot. Blogul tău este.

Îmi arată cu degetul fluxul lui de Twitter.

— Și ăsta este. Oamenii aceștia chiar te îndrăgesc.

Toată ziua de vineri și sâmbătă stau și mă gândesc ce să fac cu blogul, în timp ce Elliot mă informează constant despre campania cu hashtag-uri. Duminică dimineața mă trezesc de îndată ce pescărușii încep să țipe. Până la urmă hotărăsc să fac singurul lucru care mă ajută să mă concentrez, să fac fotografii. Pe când dau să ies, mă întâlnesc cu tata în bucătărie.

— Te duci undeva? mă întreabă, privindu-mă surprins.

— Da, m-am gândit să fac niște fotografii jos, pe plajă, cât încă nu-i nimeni.

Iau o banană din bolul de fructe și o înfund în buzunar.

— Cât stai?

— Nu știu. O oră, poate două.

Tata se încruntă.

— Bine, și după aceea vii direct acasă?

— Da. De ce?

— Mă gândeam când să mă apuc să pregătesc masa de prânz.

Și dispare în spatele ziarului.

Dau din nou să ies, când apare mama.

— Penny! De ce te-ai trezit așa devreme?

— N-am mai putut să dorm. Mă încrunt la ea. Dar ce faci tu așa de dimineață? Știi că azi e duminică, nu?

De obicei, mama se trezește duminica pe la zece; e singura zi din săptămână când poate sta în pat cât vrea.

— Nici eu n-am putut să dorm.

Ridic din umeri.

— Bine, atunci ne vedem mai târziu.

— Pe la cât? Unde te duci? întreabă mama.

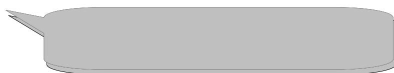
— Pe plajă, să fac niște fotografii. Mă întorc până la amiază.

— Bine, să ne anunți dacă te duci altundeva, îmi zice tata uitându-se peste ziar.

— Sigur. Pa.

Doar când ajung afară îmi dau seama că și ei sunt îngrijorați de ultimul meu atac de panică.

Îi trimit tatei un mesaj scurt.

Mă gândesc că se liniștește dacă știe exact unde merg.

Când ajung, plaja e absolut goală. E una dintre acele zile întunecate de ianuarie, când totul pare să fie pictat în nuanțe de gri. Totuși îmi place. Îmi place să fiu doar eu și marea, să simt că plaja e grădina mea. Mă așez la adăpostul unui pinten și privesc cum se rostogolesc valurile. Dintr-odată mă inundă tristețea. Ca și când abia acum, când am încetat să mă mai gândesc la toate celelalte, Elliot, blogul, școala, Megan și Ollie, s-a făcut un spațiu liber în mintea mea pentru amintirile despre

Noah. Stau acolo la nesfârşit, trecând prin memorie tot ce s-a întâmplat. Nu mai simt furie deloc. Nu mai sunt supărată. Sunt doar tristă. În cele din urmă mă forţez să mă ridic. Am nevoie să mă gândesc la altceva. Ceva nedureros. Îmi iau aparatul de fotografiat și mă îndrept către digul vechi.

Îmi place digul vechi din Brighton. Cu conturul lui înnegrit, pe cale să se surpe, arată ca dintr-un film vechi și ciudat. Azi parcă e și mai impunător, cu vântul care-i biciuiește formele și valurile care i se sparg la picioare. În spatele meu aud un fluierat ascuţit, de parcă cineva și-ar chema câinele.

Mă ghemuiesc și apropii digul prin lentilă, gândindu-mă ce interesant ar fi dacă aş surprinde conturul palid al unei fantome plutind în aer. Aud fluieratul din nou, mai lung și mai insistent de data aceasta. Poate că cineva și-a pierdut câinele sau poate că s-a dus să înoate în mare. Mă întorc, dar nu văd pe nimeni. Apoi zăresc un crâmpei de culoare pe pintenul pe care am stat mai devreme. E un licăr roşcat. Instinctiv îmi focalizez aparatul asupra lui și-l apropii.

— Ce na...?

Clipesc şi mă uit din nou prin obiectiv.

Prinţesa Toamna stă pe coama pintenului. Dar nu poate fi ea. Am lăsat-o cu Bella, în New York. Mă întorc grăbită pe plajă, iar pietrele scârţâie sub paşii mei. Trebuie să existe o explicaţie. Mă gândesc că e o greşeală. Cu toate acestea, cu cât mă apropii mai mult, cu atât sunt mai convinsă că e ea. Îi văd rochia de catifea albastră și culoarea albă-crem a feţei, cu părul vălurind în vânt. Când ajung la câţiva paşi, mă opresc și mă uit în jur.

Nu poate fi decât o farsă. Dar cine e autorul ei? Și ce vrea de fapt? Oare mama și tata au adus păpușa acasă, cu ei? Oare ei au pus-o acolo? Dar de ce-ar face asta? N-are niciun sens. Mă

întorc și caut cu privirea pe toată plaja, până jos la mare însă nu e nimeni. Atunci aud pietrele scârțâind în spatele meu și mă întorc.

— O, Doamne!

Noah stă în picioare, lângă pinten. Cred că era ghemuit mai devreme în spatele lui. E îmbrăcat cu jacheta lui de piele, blugii negri și cizmele roase, cu gluga puloverului trasă peste cap.

— Bella mi-a spus că ei îi e dor de tine, zice el, arătând către Prințesa Toamna.

Eu nu sunt în stare să spun niciun cuvânt. Sunt convinsă că halucinez, că nu poate fi adevărat. Noah face un pas către mine, iar eu mă dau instinctiv un pas înapoi.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îmi spune cu insistență în glas.

— Dar... nu înțeleg.

O pală de vânt mă lovește în față și mă aduce înapoi la realitate.

— De ce... de ce m-ai mințit?

Noah se uită în jos, la pietre.

— Îmi pare rău. Am vrut să-ți spun adevărul însă n-am vrut să stric totul.

Cum?! Acum furia îi ia locul șocului.

— Da, cred că acesta ar fi fost efectul dacă-mi spuneai că ai deja o iubită.

Noah își vâră mâinile în buzunarele de la blugi.

— N-am nicio iubită. Nici n-am avut vreuna.

— Of, Doamne!

Acum chiar că sunt furioasă.

— Chiar ai venit până aici să-mi spui în continuare minciuni?

— Nu... eu... eu nu mint.

— Ba da! Am citit totul pe internet. Toate mesajele de pe Twitter, toate articolele și toate...

Mă întrerupe.

— Nu sunt decât niște porcării.

— Cum? Și mesajele postate pe Twitter de Leah Brown despre tine?

— Da! Mai ales acelea.

Îl fulger cu privirea. Cum poate să mă mintă cu atâta nerușinare? Și cum de se așteaptă să-l și cred?

— Ce vrei să spui cu “mai ales acelea”?

Noah se uită în cele din urmă la mine.

— Ultimul ei album a fost un dezastru. Casa de discuri s-a panicat. Când au semnat cu mine, cei de la marketing au zis că vor să fabrice o relație romantică între noi. Au spus că ne-ar crește la amândoi vânzările. N-am vrut să le fac jocul, dar mi-au zis că nu e nevoie decât de câteva fotografii și de postări pe Twitter. Cu toate astea, nu prea m-am descurcat, mormăie el. Mi s-a părut aiurea. Nu mi-a plăcut deloc. M-am gândit chiar să renunț la contract, dar n-am putut; îl semnasem. Eram prins la mijloc. Așa că mi-am zis, ce dracu’, doar nu ieșeam cu nimeni. Și după aceea ai apărut tu.

Mă uit la el fix, încercând să procesez ce-mi spusese.

— Deci tu și Leah nu sunteți...

— Nu! N-am fost niciodată.

— Deci pe ea n-au afectat-o, de fapt, cele întâmplate?

Noah râde.

— Ba da. S-a enervat la început, a zis că am făcut-o să pară o idioată, dar după aceea piesele ei s-au vândut ca pâinea caldă,

pentru că toată lumea a compătimit-o, așa că a trecut peste asta destul de repede.

— Nu-mi vine să cred că o casă de discuri te poate obliga să faci așa ceva.

Noah ridică din umeri.

— Știu. Dar se pare că se întâmplă tot timpul.

Simt cum furia mea se topește.

— Și de ce nu mi-ai spus și mie de la început?

Noah oftează.

— Am vrut. Și Sadie Lee m-a tot rugat să o fac, dar mi-a fost frică.

— De ce?

— Că te pierd.

Se uită înspre mare.

— Cine vrea să fie cu un tip care are o prietenă inventată? Și e așa de greu să găsești pe cineva... care nu vânează celebritatea.

Nu mă pot abţine să nu râd și, pe măsură ce o fac, speranţa începe să clocotească din nou în mine. Noah e aici. În Brighton. Pe plajă, la câţiva metri în faţa mea. Și nu are nicio iubită. Nu se întâlnește cu Leah Brown. N-a făcut-o niciodată. Dar...

— De ce te-ai supărat atât de tare pe mine? De ce ţi-ai schimbat numărul de telefon?

Se mută de pe un picior pe altul.

— Am crezut că tu ai dat informaţia despre povestea cu mine. Am crezut că totul a fost un joc, ca să-ţi faci publicitate pentru blog.

— Dar nici măcar nu știam cine ești. Abia dacă a auzit cineva de tine în Marea Britanie, poate doar fratele meu, dar să nu uităm că pe el îl interesează tot felul de muzici ciudate.

— Mulțumesc!

— N-am vrut să, adică...

Noah zâmbește. Și doar vederea acelor gropițe mă face să simt fluturi în stomac.

— Nu-i nimic. N-am știut ce să mai cred și bănuiesc că m-am panicat. Și apoi, când au început să scrie că am avut o cădere nervoasă după ce ai mei... și au dezvăluit și care sunt locurile mele preferate... Sunt o persoană retrasă. M-am simțit atacat din toate părțile.

Dau din cap.

— Da, înțeleg ce spui.

Noah pare dintr-o dată îngrijorat.

— Ai avut de-a face cu așa ceva?

— Bine. Hai să-ți spun. Odată am făcut și eu o cură de dezintoxicare de internet.

Începe să râdă.

— Presupun că nu mi-ai văzut ultimul videoclip de pe YouTube?

Dau din cap că nu.

— Dacă vii mai aproape ți-l pot arăta, dacă vrei.

Mă simt dintr-odată copleșită de timiditate. Noah e aici. E chiar aici. Și nimic nu e cum am crezut eu că e. Totul e bine. Ne așezăm în spatele pintenului și Noah își scoate telefonul din buzunar. Dă click pe un film de pe YouTube și apasă play. O imagine a lui, minusculă, apare pe ecran.

— În ultima vreme s-au scris o grămadă de minciuni despre mine, spune Noah, cel din film. Și fiindcă nu mă pricep la Twitter ori la alte chestii din acestea, mă limitez la ce știu mai bine. Cântecul acesta va fi primul single de pe noul meu album. Se numește “Fata Toamnă” și este despre singura fată pe care am iubit-o vreodată.

Apoi începe să cânte cântecul. Cântecul meu.

Lângă mine, Noah tușește și se foiește.

— Îmi pare așa de rău că nu ți-am spus, mormăie el.

— Nu-i nimic.

— Chiar?

Se întoarce și se uită la mine.

Mă uit și eu la el.

— Da.

— Când ți-am citit ultimul articol de pe blog m-am simțit ca un prost.

— Cum așa?

— Pentru că mi-a trecut prin cap că ai putea să vinzi vreodată o știre despre mine. Cred că atunci când lucrurile au luat-o razna, m-a apucat frica și n-am mai gândit corect.

Dau din cap.

— Nici eu.

— Deci.

— Deci.

Își așază mâna peste mâna mea. Pare atât de caldă și de puternică.

— Putem s-o luăm de la capăt?

— Ca prieteni?

Dă din cap.

— Nu, ca intrigă.

Râd.

— Da.

Noah îmi zâmbește larg.

— Pentru că nu spun tuturor fetelor "te plac atât de mult încât cred că, de fapt, te iubesc".

— Nici chiar lui Leah Brown? îl întreb zâmbindu-i înapoi.

— Niciodată lui Leah Brown!

Vine mai aproape de mine.

— Pot să te sărut?

— Da. Te rog.

Noah îmi cuprinde fața cu palmele.

— Măi să fie, voi, englezoaicele, sunteți atât de politicoase.

Ne sărutăm, dar timid, temător.

— Cum ai ajuns aici? îl întreb.

— Cu avionul.

— Nu, aici pe plajă.

— Aaa. M-a adus tatăl tău.

— Dumnezeule, știau că vii?

Noah dă din cap.

— Hm. Le-am spus că vreau să fie o surpriză.

— În mod sigur a fost!

Noah se uită la mine agitat.

— Ai tăi știu ce s-a întâmplat. Inițial i-am zis lui Sadie Lee să nu le spună nimic. Dar după ce m-am liniștit și mi-am dat seama ce s-a întâmplat, l-am sunat pe tatăl tău să-l întreb dacă te pot vedea și așa a ieșit totul la lumină. Îmi pare rău... am presupus că le-ai spus.

— E în regulă. Totul s-a rezolvat acum. Nu?

Mă uit la el și mă aprobă.

— Ne plimbăm puțin? mă întreabă.

— Da, mi-ar plăcea.

Dau să mă ridic, dar îmi pierd echilibrul și cad, dincolo de pinten. Dacă era să fie o cascadorie într-un film de aventură, probabil ar fi arătat spectaculos, dar în contextul unui moment romantic e cu totul ridicol.

— Ai pățit ceva? strigă Noah.

Mă ridic, îmbujorată de ruşine.

— Asta da rostogolire. Vreau să-ncerc și eu.

Noah face un pas înapoi înainte să se arunce peste pinten. Se loveşte de mine şi aterizăm amândoi pe plajă, ca o grămadă încâlcită. Şi, în vreme ce ne zguduim de râs, ultimele urme de tensiune dintre noi dispar.

— Mi-a fost aşa de dor de tine, intriga mea, îmi șoptește el.

Și de data aceasta, când ne sărutăm nu mai suntem câtuși de puţin temători. De data aceasta, când ne sărutăm, simt că ne-am regăsit.

MULȚUMIRI

Aş dori să le mulţumesc tuturor celor de la Penguin care m-au ajutat să desăvârşesc primul meu roman; le sunt recunoscătoare în special lui Amy Alward și lui Siobhan Curham, care au fost alături de mine la fiecare pas.

Toată dragostea pentru managerul meu Dom Smales (Dombledore), bărbatul cel mai de nădejde și mai atent din câţi există, care m-a ajutat să devin o femeie mai sigură pe ea şi care a fost alături de mine de-a lungul acestui periplu, cu multele suişuri și puţine coborâşuri.

De asemenea, doresc să-i adresez mulţumirile mele lui Maddie Chester și Natalie Loukianos, manager artistic și producător artistic, care, cu drag și cu prietenie, m-au ţinut în priză ca să pot respecta toate termenele-limită (chiar și în momentele în care am fost mai delăsătoare sau neorganizată).

Trebuie să-i mulţumesc şi lui Alfie Deyes pentru că a rezistat în toate acele nopţi în care eu am ales să scriu și să recitesc această carte, iar și iar, și care m-a lăsat să mă cuibăresc la pieptul său când eram prea agitată.

Aș dori să-i pomenesc şi pe membrii familiei mele, tata, mama, fratele meu, bunicile care mă adoră, bunicul care mă iubeşte, toţi m-au sprijinit extraordinar de mult şi au fost alături de mine cu zâmbetul pe buze în orice decizie pe care am luat-o. Sper că i-am făcut să fie foarte mândri de mine.

Vreau să le mulţumesc şi prietenilor mei, mai noi sau mai vechi, care sunt online sau offline. Fiecare dintre ei mă inspiră zilnic să continui să fac ceea ce iubesc şi le sunt recunoscătoare că fac parte din viaţa mea.

Vreau să-i mulţumesc amicei mele Louise care m-a ajutat să-mi păstrez zâmbetul pe buze în toţi cei patru ani de când durează acest periplu și, cândva, vă voi îmbrățișa pe toți și vă voi spune cât de minunaţi sunteți (chiar dacă îmi va lua mult timp să fac acest lucru).

CU TOATĂ DRAGOSTEA,
Zoe Sugg